

NON OMNIS MORIAR...

**Groby profesorów AGH
Cmentarz Rakowicki**

ZESZYT 5 – 2022

Opracował Hieronim Sieński

NON OMNIS MORIAR...

**Groby profesorów AGH
Cmentarz Rakowicki**

ZESZYT 5 — 2022

NON OMNIS MORIAR...

**Groby profesorów AGH
Cmentarz Rakowicki**

ZESZYT 5 — 2022

**Opracował
Hieronim Sieński**

Kraków 2022

Wydawca
Stowarzyszenie Wychowanków
Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie

Opracował Hieronim Sieński – Biblioteka Główna AGH w Krakowie
NON OMNIS MORIAR... – Groby profesorów AGH – Cmentarz Rakowicki,
Zeszyt 5 — 2022

ISSN 2720-4073

Publikacja recenzowana

Fotografie profesorów: Archiwum AGH, Biblioteka Główna AGH, Biuletyn AGH Magazyn
Informacyjny Akademii Górniczo-Hutniczej, Muzeum AGH, Zbigniew Sulima.
Fotografie nagrobków: Zbigniew Sulima.

Skład, łamanie – Zbigniew Sulima – Centrum Komunikacji i Marketingu AGH,

Druk – Wydawnictwa AGH
al. Mickiewicza 30,
30-059 Kraków

Projekt okładki i zdjęcie – Zbigniew Sulima

Stowarzyszenie Wychowanków
Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie
al. Mickiewicza 30, 30-059 Kraków, pawilon A-0, pok. 1 wysoki parter
tel. +48 12 617 32 84, fax +48 12 617 23 55
e-mail: swagh@agh.edu.pl
<https://swagh.agh.edu.pl/>

Wstęp

Jerzego Lisa

**Rektora Akademii Górniczo-Hutniczej
im. Stanisława Staszica w Krakowie**

Szanowni Państwo,

W naszej tradycji listopad jest okresem, kiedy w sposób szczególny oddajemy cześć i świadectwo pamięci zmarłym. Czynimy to przede wszystkim w naszych rodzinach, ale stajemy także nad mogiłami tych, którzy swe życie związali z naszą uczelnią, którzy przed nami kreowali jej wizerunek i dbali o jej rozwój.

Szczególnym szacunkiem i pamięcią otaczamy tych, którzy życie oddali w niezwykłych okolicznościach. Pochylamy się nad mogiłami żołnierzy poległych w walce o naszą wolność i niepodległość. W AGH zapalamy znicze pod tablicami ofiar „Sonderaktion Krakau”, ale chcemy także swą pamięcią wracać do wszystkich na krakowskich nekropoliach wiedząc, że nasi bliscy będą żyć tak długo jak długo będą w naszej pamięci. Dlatego też z inicjatywy Stowarzyszenia Wychowanków AGH pragniemy oddać w Państwa ręce kolejne opracowanie, które pomoże przybliżyć sylwetki pracowników AGH oraz wskazać miejsca ich wiecznego spoczynku. Starać się będziemy, aby w kolejnych zeszytach tego wydawnictwa pojawiły się osoby, do których uda się dotrzeć naszemu bibliografowi, któremu w tym miejscu pragnę gorąco podziękować.

Tak jak nas pracujących w AGH łączy wiedza, pasja i więź, niech połączy nas również wspólna pamięć o tych którzy nas poprzedzili.

Niech odpoczywają w pokoju.

prof. dr hab. inż. Jerzy Lis
Rektor AGH

Wstęp

prof. Piotra Czai

Prezesa Stowarzyszenia Wychowanków AGH

Zeszyt Non Omnis Moriar po raz piąty

Minął kolejny rok wytężonej pracy, za nami kolejne wakacje i kolejna inauguracja roku akademickiego – już 104 w historii AGH. Wszyscy przeżywaliliśmy bezsilność i tragedie ludzkie w czasie pandemii Covid 19, która na szczęście została w pewnym sensie opanowana. Zaszczepieni wielokrotnie już nie muszą się tak mocno obawiać ciężkiego przebiegu choroby i zagrożenia życia. Czy odetchnęliśmy z ulgą? Wcale nie! Od lutego 2022 roku towarzyszy nam koszmarna świadomość bezsensownej wojny w Ukrainie i chaos jaki ta wojna spowodowała w światowej gospodarce, a zwłaszcza w energetyce. Jednak najokrutniejsza jest śmierć – widoczna codziennie w relacjach telewizyjnych z tej wojny – i odkrywane masowe groby ofiar bestialstwa najeźdźców. Choć nie jesteśmy na wojnie to żelazne prawa naszej biologii powodują, że śmierć osób bliskich ciągle nam towarzyszy.

W latach 2021 i 2022 – naznaczonych pandemią – odeszło z grona profesorskiego AGH wiele wspaniałych postaci jak: prof. Kazimierz Jeleń (prorektor), prof. Adam Klich, prof. Aleksander Karcz, prof. Zbigniew Sitek, prof. Alfred Trzaska, prof. Bogdan Cianciara, prof. Karol Krop. Odszedł też związany z AGH inaczej – prof. Bogusz Salwiński – artysta rzeźbiarz – twórca monumentalnej rzeźby „grupy górników” przed pawilonu A-0. Choć w naszej pamięci zostaną wszyscy profesorowie – to prof. Salwiński będzie miał swój pomnik w swoich dziełach podkreślających rolę AGH w rozwoju polskiego górnictwa i hutnictwa – do czasu kiedy komuś i te rzeźby zaczną przeszkadzać, podobnie jak obecnie w nazwach struktur organizacyjnych AGH słowa „górnictwo”, „hutnictwo”, „metalurgia” – przeszkadza do tego stopnia, że zaczęto je stamtąd usuwać.

Będą mieć też swoje ciche pomniki Ci którzy odeszli w ostatnim roku, dwaj doktorzy z „Górniczego”: dr Stefan Józkiewicz i dr Zenon Duda, którzy zapisali się w historii tego wydziału szlachetną działalnością kierowaną przez prof. Zbigniewa Strzeleckiego – na rzecz ratowania i rewaloryzacji całych dzielnic historycznych w zabytkowych polskich miastach takich jak: Sandomierz, Jarosław, Opatów, Kłodzko, czy na rzecz ratowania monumentalnego Zamku Krzyżackiego w Malborku, Archikolegiaty Łęczyckiej w Tumie i „Arkad Kubickiego” w Warszawie.

W tym Zeszyt Non Omnis Moriar – już piątej w naszym cyklu – znajdziecie drodzy Czytelnicy – kolejną partię sylwetek i miejsca wiecznego spoczynku naszych profesorów. Ich sylwetki zostały zredagowane przez Hieronima Sieńskiego, zaprezentowane tu i zapi-

sane w portalu „Historia AGH” oraz nagrobne epitafia zaprezentowane w tym wydawnictwie w fotografiach Zbigniewa Sulimy – stają się trwałym śladem i pamiątką ich obecności w naszej AGH-owskiej społeczności.

Wypełniając złożone podczas pogrzebu zapewnienie o ich trwałej obecności w naszej pamięci – warto za wskazaniem tej publikacji udać się na Cmentarz Rakowicki na ich mogiły i otoczyć ich chwilą zadumy. Zapalone na ich mogiłach znicze niech wzniecą na kilka godzin chybotliwy płomyk światła – cząstkę wiekuistej światłości, na którą niewątpliwie zasłużyli.

Niech odpoczywają w pokoju, a światłość wiekuista niechaj im świeci.

Piotr Czaja

Prezes Stowarzyszenia Wychowanków AGH

NON OMNIS MORIAR...

Groby profesorów AGH

– Cmentarz Rakowicki, Zeszyt 5 – 2022

Przywracanie pamięci o zmarłych profesorach AGH i ich dokonaniach na rzecz środowiska akademickiego, nauki, Krakowa, a w niektórych wypadkach i kraju to nasz obowiązek. Przypomnieć ich postać, zadbać o miejsce wiecznego spoczynku, to spłata długu wobec Ich dokonań. Wszak ktoś poetycko powiedział, że „pamięć o zmarłych trwa tak długo, jak długo istnieją ich groby”. To są nie tylko zasłużeni profesorowie i wielcy uczeni, w wielu wypadkach, to są nasi koledzy. Dotychczas – w ramach seria NOM OMNIS MORIAR... – w dotychczasowych zeszytach przedstawiono 235 sylwetek pracowników akademii pochowanych na Cmentarzu Rakowickim w Krakowie. Ponadto ukazał się odrębny tom prezentujący dokonania 20 rektorów AG i AGH i miejsca ich pochówku.

Na cmentarzu Rakowickim, najstarszej krakowskiej nekropolii, spoczywa około 500 wykładowców AGH i w dalszym ciągu staram się ich przypomnieć. Z niekłamaną radością przedstawiam kolejny – już piąty – zeszyt z tej serii. Tym razem przedstawiam biogramy 60 wykładowców i osób zasłużonych dla akademii. W gronie prezentowanych osób znalazły się zarówno te z bardzo dużym dorobkiem naukowym, jak i te, których dorobek jest nieco skromniejszy i z akademią związani byli stosunkowo krótko, ale jednak pracowali dla jej wielkości, popularyzowali i przybliżali wiedzę. Kilkuletnie doświadczenia zdobyte przy zbieraniu materiałów do tych publikacji, przekonują mnie o słuszności przypominania pracowników AGH. Wynika to również z tego, że o wielu z nich informacje są wręcz szczątkowe i bardzo rozproszone, a i ikonografia też bywa trudna do zdobycia. Szczupłość materiałów powoduje, że w wielu przypadkach, są to pierwsze ich biogramy.

Praca ta jest hołdem składanym przez AGH i Stowarzyszenie Wychowanków AGH tym, którzy odeszli, a przecież są z nami nadal poprzez swoje dokonania i obecność w historii akademii i w nauce polskiej. Z dorobku wielu z Nich korzystają kolejne pokolenia. Niektórzy w sposób znaczny, powszechnie uznany, przyczynili się do rozwoju akademii i nauki – będąc wielkim w nauce i przemyśle oraz pełnili w AGH istotne funkcje dydaktyczne i organizacyjne. Inni zaznaczyli swoją obecność w społeczności uczelni wyjątkowością swojej osobowości, działalnością twórczą i zawodową niepowtarzalnością. Ten cykl wspomnieniowy jest pomnikiem wdzięcznej o Nich pamięci.

„Pamięć – to cmentarz: uczucia przeżyte
Człowiek w niej składa na wieczny spoczynek,
Na grobach sieje kwiat niezapominek,
Z napisem rytym kładzie na nich płyt”.
Kazimierz Przerwa-Tetmajer „Pamięć – to cmentarz...”

Zgodnie z założeniem staram się zamieścić biogramy wszystkich niezależnie od ich zasług, chociaż w niektórych wypadkach było bardzo trudno zachować proporcje. Przygotowanie tego rodzaju publikacji wiąże się również i z trudnościami. O niektórych osobach zachowało się niezmiernie mało materiałów, a jeszcze większym problemem jest znalezienie ich konterfektów. Dla tych, którzy poczują niedosyt, podajemy adres internetowy portalu opracowywanego w Bibliotece Głównej AGH:

historia.agh.edu.pl

tam można znaleźć pełną bibliografię związaną z każdą z tych osób. Zainteresowanie, jakim cieszyły się poprzednie zeszyty upewnia, że warto podejmować tego rodzaju przedsięwzięcia.

Hieronim Sieński
Biblioteka Główna AGH w Krakowie

Tadeusz Marian Banaszewski 1936–2020

Urodził się 5 marca 1936 roku w Kurzętniku w powiecie nowomiejskim. W 1961 roku ukończył Wydział Maszyn Górniczych i Hutniczych AGH. W tym samym roku rozpoczął pracę w Katedrze i Zakładzie Maszyn Przeróbki Kopalni Wydziału Maszyn Górniczych i Hutniczych. W 1968 roku na podstawie pracy „Badania nad zużyciem energii przy rozdrabnianiu ziaren mineralnych w urządzeniach walcowych”, napisanej pod kierunkiem profesora Andrzeja Battaglii, uzyskał stopień doktora. W 1977 roku na podstawie rozprawy „Elektryfikacja i mechanizacja górnictwa i hutnictwa” został doktorem habilitowanym. W latach 1978–1989 był docentem. W latach 1989–1996 był profesorem AGH. W latach 1990–1992 był prodziekanem Wydziału Maszyn Górniczych i Hutniczych, a następnie w latach 1992–1993 i 1993–1996 był prodziekanem Wydziału Inżynierii Mechanicznej i Robotyki AGH. W latach 1989–1996 był profesorem AGH, a w 1996 roku otrzymał tytuł profesora. Od 1999 roku był kierownikiem Katedry Maszyn Górniczych, Przeróbczych i Transportowych. W latach 1999–2002 był członkiem Senatu AGH.

W latach 1973–1974 odbył staż naukowy w Uniwersytecie Erlangen w RFN, jako stypendysta Fundacji im. A. Humboldta. Jego działalność naukowa koncentrowała się wokół następujących tematów: budowa i eksploatacja maszyn, maszyny do przeróbki surowców mineralnych, kruszarki oraz grudkowniki.

Autor ponad 120 publikacji, w tym 2 książek i 6 patentów, promotor 6 prac doktorskich. Był Członkiem Polskiego Towarzystwa Przeróbki Kopalni. W uznaniu zasług otrzymał wiele odznaczeń i nagród, między innymi: Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Brązową Odznakę Zasłużony dla Górnictwa PRL, Generalnego Dyrektora II stopnia.

Zmarł 23 marca 2020 roku.

Kwatera LXXXI, rząd 8, miejsce 25.

Źródła do biogramu:

- Engel Z.: *Sześćdziesiąt lat minęło...* Kraków 2012, s. 119, 209, 211, [foto]
- *Kronika i spis absolwentów Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica 1919–1979. T. 3. Pion elektromechaniczny i Wydziały Politechniczne. Kraków 1979, s. 170*

- *Pracownicy naukowo-dydaktyczni* [Wydziału Inżynierii Mechanicznej i Robotyki AGH]. Red. W. P. Kowalski. Kraków 2002, s. 11, 15, 47, [foto]
- [Skład Osobowy AGH ... 1961/62]. Kraków 1964, s. 54
- [Skład Osobowy AGH ... 1994]. Kraków 1994, s. 39, 42, 186
- Tadeusz Banaszewski : Nekrologi [online] [przełączany 13.11.2020]. Dostępny w: <https://www.nekrologi.net/nekrologi/tadeusz-banaszewski/57138464>
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s.16, [foto]

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Stanisław Franciszek Barycz **1937–2019**

Urodził się 2 października 1937 roku w Krakowie. W 1961 roku ukończył Politechnikę Krakowską. W latach 1958–1962 studiował historię sztuki na Uniwersytecie Jagiellońskim. W 1962 roku rozpoczął pracę starszego asystenta w Zakładzie i Katedrze Budownictwa Wydziału Geodezji Górniczej AGH. W 1970 roku na podstawie pracy obronionej na Politechnice Krakowskiej uzyskał stopień doktora. W latach 1970–2003 był adiunktem na Wydziale Geodezji Górniczej i Inżynierii Środowiska. Był wybitnym specjalistą w zakresie zagrożeń obiektów budowlanych na terenach górniczych. Bogata działalność ekspercka powodowała, że jego wykłady miały ścisłe powiązanie z praktyką inżynierską.

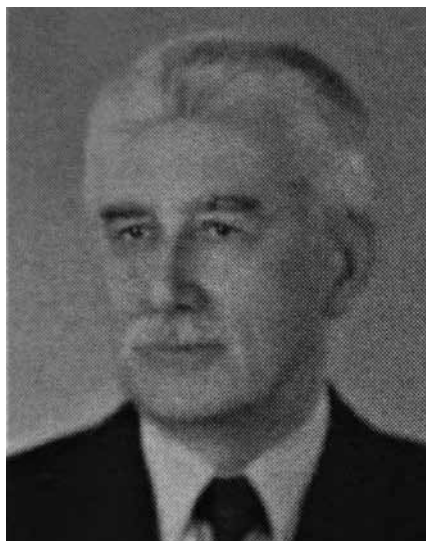
Autor ponad 130 publikacji oraz 3 patentów i kilkuset prac naukowo-badawczych dla przemysłu obejmujących problematykę związaną z bezpieczeństwem budowli, zwłaszcza w trudniejszych warunkach gruntowych i środowiskowych, głównie na terenach górniczych. Był ekspertem dla przemysłu górniczego. W 2003 roku przeszedł na emeryturę. Za pracę naukowo-badawczą i dydaktyczną został wyróżniony między innymi: Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Medalem „Zasłużony dla Województwa Nowosądeckiego”, Medalem „Zasłużony dla Ziemi Krakowskiej”, dwukrotnie nagrodą Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz wielokrotnie Nagrodą Rektora AGH. Był członkiem PZITB, Naczelnej Organizacji Technicznej, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Górnictwa.

Zmarł 21 listopada 2019 roku.

Kwaterna XII A, rząd pln., grób rodziny Baryczów.

Źródła do biogramu:

- [Skład Osobowy AGH ... 1962/63]. Kraków 19663, s. 39
- Stanisław Barycz : Kondolencje [online] [przełądany 13.11. 2020]. Dostępny w: <https://www.nekrologi.net/kondolencje/stanislaw-barycz/56078424>
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s.18, [foto]

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Jan Barzyński **1905–1974**

Urodził się 14 lipca 1905 roku we Lwowie. W 1934 roku ukończył studia na Politechnice Lwowskiej, zostając magistrem inżynierem elektrykiem. Już w czasie studiów pracował tam, jako laborant i młodszy asystent. Już przed wojną pełnił odpowiednie funkcje, jako inżynier ruchu i projektant sieci elektrycznych. W latach 1937–1948 pracował w Elektrowni Okręgowej w Sierszy Wodnej koło Trzebini. W 1951 roku został dyrektorem Energoprojektu. Był również związany z Zakładem Sieci Elektrycznych Kraków Miasto, przemianowanego w 1958 roku na Zakład Energetyczny Kraków Miasto. W latach 1950–1955 był rektorem Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej. Wówczas został mianowany docentem.

W 1955 roku WSI została zlikwidowana, a jej Wydziały, między innymi Wydział Elektryczny został włączony do AGH. Wówczas docent J. Barzyński przeszedł do pracy w AGH. Z uwagi na doświadczenie i zainteresowania zawodowe, rozpoczął pracę w Katedrze Urządzeń Sieci Elektrycznych Wydziału Elektryfikacji Górnictwa i Hutnictwa. Specjalizował się w zagadnieniu – Sieci Elektryczne.

Od 1 października 1955 roku, jako zastępca profesora objął stanowisko prorektora AGH ds. Studiów Wieczorowych i Zaocznych, które pełnił przez jeden rok akademicki. W latach 1956–1962 był prodziekanem Wydziału Elektryfikacji Górnictwa i Hutnictwa, od 1957 roku Wydziału Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej. W roku akademickim 1962/1963 był dziekanem Wydziału Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej, następnie w latach 1964–1966 był prodziekanem wydziału. W końcu lat sześćdziesiątych z Katedry Urządzeń i Sieci Elektrycznych przeniósł się do Katedry Elektrotechniki, w której pracował do przejścia na emeryturę.

Jako przełożony był szefem bezpośrednim, przyjaznym w stosunku do współpracowników, tak bardzo odmiennym od waśniactwa charakteryzującego często kadre naukową, szczególnie w odniesieniu do młodych pracowników. Starał się pomagać tym, którzy rozpoczynali pracę zawodową, a jednocześnie wyrabiał ich samodzielność. Był autorem wielu publikacji, w tym pierwszego skryptu na Wydziale „Sieci elektryczne I” oraz współautorem „Sieci elektryczne II”. W uznaniu zasług i dokonań wyróżniony został, między innymi: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski i Złotym Krzyżem Zasługi.

**Zmarł 5 sierpnia 1974 roku.
Kwatera LXXXIII, rząd 10, miejsce 3.**

Źródła do biogramu:

- Mitkowski W.: *Kronika Wydziału Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki AGH*. Kraków 2002, s. 65-70, [foto]
- *Słownik biograficzny zasłużonych elektryków krakowskich*. Cz. 1. Pod red. J. Strzałki. Kraków 2009, s. 9–10, [foto]
- *Twarze Wydziału w latach 1952–2012*. Red. J. Kajdański, M. Czekaj. [Kraków] 2012, s. 6–9, [foto]
- *Who is who absolwentów Wydziału Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki [AGH] : [w 45 lecie Wydziału 1952–1997]*. Kraków 1999, s. 10, 15, 16, [foto]
- *Who is who? elitarnego Wydziału Elektrycznego AGH*. Red. i układ albumu J. Czajkowski, Z. K. Witek. Kraków 2002, s. 10, 12, [foto]

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Michał Bednarski **1900–1975**

Urodził się 29 września 1900 roku w Dobczycach. W 1927 roku ukończył studia na Wydziale Górniczym Akademii Górniczej, uzyskując tytuł zawodowy magistra inżyniera. Początkowo pracował w kopalniach i Centralnym Zarządzie Przemysłu Węglowego w Katowicach. W latach 1949–1950 był pracow-

nikiem naukowym Katedry Górnictwa I i Przeróbki Mechanicznej Wydziału Górniczego AGH, następnie od 1951 roku był starszym asystentem i adiunktem. Ponadto na Wydziale Mineralnym wykładał zasady górnictwa. W latach 1951–1966 był kierownikiem Katedry Górnictwa Ogólnego, następnie w latach 1966–1969 kierownikiem Katedry Górnictwa Rud i Soli i w latach 1969–1970 kierownikiem Zakładu Górnictwa Surowców Chemicznych Instytutu Górnictwa Podziemnego na Wydziale Górniczym.

W pracy koncentrował się na następujących zagadnieniach: górnictwo, górnictwo rud i surowców mineralnych. W 1970 roku przeszedł na emeryturę, prowadząc w dalszym ciągu wykłady zlecone w Instytucie Górnictwa Podziemnego Wydziału Górniczego. Był autorem skryptu *Górnictwo podziemne*, w którym można znaleźć dokładne wymiary łopat, kilofa i innych przyrządów.

Zmarł 25 listopada 1975 roku w Krakowie.

Kwatera XI A, rząd 9, miejsce 9.

Źródła do biogramu:

- Akta osobowe (AGH) – Bednarski Michał, [foto]
- Księga wychowanków i wychowawców Akademii Górniczej w Krakowie (1919–1949). Oprac. J. Sulima-Samujłło. Kraków 1979, s. 21
- Mazurkiewicz M.: *Jak zostałem profesorem czyli pół wieku w AGH*. Kraków 2016, s. 21

fol. Z. Sulima

fol. Z. Sulima

Franciszek Bieda **1896–1982**

Urodził się 17 grudnia 1896 roku w Sowlinach koło Limanowej. W latach 1906–1916 uczęszczał do gimnazjum w Nowym Sączu. W trakcie nauki, w 1914 roku wstąpił ochotniczo do Legionów i walczył w ich szeregach, odnosząc poważną ranę. W 1916 roku uzyskał maturę.

Po pierwszej wojnie światowej studiował geologię na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Studia ukończył w 1921 roku i został asystentem na UJ. W 1922 roku na podstawie pracy o numulitach fliszu karpackiego uzyskał tytuł doktora, następnie został mianowany starszym asystentem pracowni. W 1929 roku wyjechał na zagraniczne studia. Studiował w Paryżu. Studia uzupełnił wyjazdami do Szwajcarii, Włoch i Austrii. Wynikiem prawie rocznych studiów zagranicznych było ukończenie pracy habilitacyjnej i uzyskanie w 1931 roku tytułu docenta. W 1935 roku został mianowany profesorem nadzwyczajnym. Z chwilą wybuchu drugiej wojny światowej udał się na tułaczkę na wschód, skąd powrócił późną jesienią do Krakowa. Przez cały okres okupacji pracował w krakowskiej filii Instytutu Geologicznego w Warszawie.

Po wyzwoleniu Krakowa został kierownikiem Zakładu Geologii UJ. Funkcję tę pełnił do końca 1945 roku. W 1946 roku został mianowany profesorem zwyczajnym. Do 1951 roku pracował na UJ. Od 1 września 1947 roku kierował geologią w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Krakowie, gdzie doprowadził do utworzenia Wydziału Przyrodniczo-Geograficznego, którego w 1948 roku został dziekanem, piastując tę funkcję do lutego 1951 roku. W 1951 roku, w wyniku przeniesienia geologii z UJ na AGH, został kierownikiem Katedry i Zakładu Paleontologii II Wydziału Geologiczno-Mierniczego AGH. W 1952 roku, w wyniku reorganizacji struktury AGH, został kierownikiem Katedry Paleontologii Wydziału Geologiczno-Poszukiwawczego.

Jako kierownik Zakładu i prowadzący zajęcia dydaktyczne był dość wymagający i konsekwentny w egzekwowaniu wiedzy od studentów. Przy kierowaniu pracami magisterskimi kładł nacisk na samodzielny wysiłek studentów. W odniesieniu do personelu podwładnego okazywał wiele zrozumienia w wykonywaniu prac służbowych. Usługowy charakter katedry w ramach AGH, a także fama o trudnościach w studiach nad numulitami sprawiły, że profesor nie znajdował adeptów dla tych studiów, ani nie stworzył szkoły. Znaczne zasługi położył w dziedzinie organizacji pracy. W 1967 roku przeszedł na emeryturę.

Autor ponad 100 publikacji, recenzji i referatów. W okresie międzywojennym był sekretarzem Towarzystwa Wiedzy Powszechnej przy UJ. Był stałym członkiem Francuskiego Towarzystwa Geologicznego w Paryżu. W latach 1951–1957 był przewodniczącym Polskiego Towarzystwa Geologicznego, a od 1955 roku Redaktorem Rocznika Polskiego Towarzystwa Geologicznego był Członkiem Honorowym Polskiego Towarzystwa Geologicznego. W uznaniu dokonań uzyskał wiele odznaczeń i nagród, między innymi: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Niepodległości, Nagrody Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego, Polskiego Towarzystwa Geologicznego, Polskiej Akademii Nauk i Złotą Odznakę Centralnego Urzędu Geologicznego.

Zmarł 20 września 1982 roku.

Kwaterna XCVI, rząd pld., miejsce 18.

Źródła do biogramu:

- Krach W.: Franciszek Bieda 1896–1982. Rocznik Polskiego Towarzystwa Geologicznego 1984, vol. 54, nr 3/4, s. 411–419, [foto]
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 24
- Wójcik Z. J.: Franciszek Bieda (1896–1920). Kwartalnik Historii Nauki i Techniki 1984, nr 1, s. 199–204, [foto]
- Wydział Geologii, Geofizyki i Ochrony Środowiska 1946–2016. Red. M. Manecki, E. Hycnar. Kraków 2016, s. 208–209

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Wiesław Stanisław Blaschke **1941–2021**

Urodził się 10 czerwca 1941 roku w Krakowie. W 1963 roku ukończył Wydział Górniczy AGH. W 1963 roku rozpoczął pracę asystenta w Katedrze i Zakładzie Przeróbki Mechanicznej Kopalni Wydziału Górniczego AGH. W 1971 roku na podstawie pracy „Metoda wyznaczania optymalnych parametrów wzbogacania węgla energetycznego” uzyskał stopień doktora nauk technicznych. W latach 1974–1976 był zastępcą dyrektora Instytutu Przeróbki i Wykorzystania Surowców Mineralnych Wydziału Górniczego. W 1983 roku na podstawie rozprawy „Metoda prognozowania ekonomicznych efektów grawitacyjnego wzbogacania węgla koksowego”, uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie przeróbki surowców mineralnych. W tym też roku ukończył Studium Doskonalenia Kadr Kierowniczych Akademii Ekonomicznej w Krakowie o specjalności ekonomika i organizacja zarządzania przedsiębiorstwem. W AGH pracował do 1987 roku. Przed odejściem z pracy w AGH był kierownikiem Zakładu Gospodarki Surowcami Energetycznymi Instytutu Surowców Energetycznych Wydziału Geologiczno-Poszukiwawczego. W latach 1997–2003 był także doradcą prezesów Państwowej Agencji Węgla Kamiennego oraz Państwowej Agencji Restrukturyzacji Górnictwa – instytucji odpowiedzialnych w owym czasie za przekształcenia sektora węglowego. Odbił krótkoterminowe staże zagraniczne i wizyty naukowe w: Australii, Bułgarii, Chinach, Czechach, Finlandii, Francji, Jugosławii, Niemczech, Peru, Rosji, RPA, Słowacji, Szwecji, Ukrainie, USA, Węgrzech, Wietnamie, Wielkiej Brytanii. W latach 90-tych, przez niespełna trzy lata, był też wiceprezesem katowickiego Węglozbytu. W 2000 roku uzyskał tytuł profesora nauk technicznych.

Autor ponad 350 publikacji (w tym 40 referatów prezentowanych za granicą). Zrecenzował około 130 projektów badawczych, 20 projektów rozwojowych, 12 projektów celowych i około 20 projektów końcowych. Recenzował prace doktorskie i habilitacyjne oraz opiniował wnioski na stanowiska i tytuł profesora. Recenzent ponad 100 artykułów naukowych zgłaszanych do specjalistycznych czasopism, a także recenzent książek i monografii. Współpracował z przemysłem, na rzecz, którego wykonał ponad 160 opracowań naukowo-badawczych.

Od 1989 roku uczestniczył w pracach związanych z transformacją kopalni, współkierował zespołem przygotowującym analizę stanu oraz koncepcję zmian systemowych i orga-

nizacyjnych w górnictwie węgla kamiennego. Był współautorem pierwszych założeń celów restrukturyzacyjnych, z reguły nie uczestniczył jednak w tworzeniu oficjalnych programów restrukturyzacyjnych, nie zgadzając się z ich zapisami – głównie w częściach ekonomicznych. Rozwiązania jego zespołu, dotyczące stanowienia cen węgla, zostały w 1990 roku wprowadzone w życie decyzją ministra finansów. Był ekspertem w dziedzinie ekonomiki górnictwa i gospodarki surowcami mineralnymi, ważna postać okresu transformacji polskich kopalń węgla kamiennego do gospodarki wolnorynkowej. Był współautorem wielu opracowań wykorzystanych w procesach restrukturyzacji górnictwa. Jako ekspert zajmował się między innymi dostosowaniem krajowego górnictwa do funkcjonowania w Unii Europejskiej, problemami opłacalności eksportu węgla, organizacją handlu węglem, tworzeniem kombinatów górniczo-przetwórczych, zagadnieniami opłacalności wzbogacania węgla, opiniowaniem projektów nowych zakładów przerobczych. Pracował w wielu zespołach eksperckich rozwiązujących problemy cen węgla i oceniających szczegółowe plany restrukturyzacji kopalń. Współpracował z wieloma zagranicznymi ośrodkami naukowymi. Był wykładowcą i nauczycielem akademickim związanym również z Polską Akademią Nauk i Politechniką Śląską w Gliwicach.

Był niezwykle aktywny w działalności stowarzyszeniowej i organizacyjnej. Był członkiem wielu Komitetów Naukowych PAN i PAU, Coal Preparation Society of America oraz Coal Preparation Society of India, kolegów redakcyjnych wielu czasopism naukowych, fachowych, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Górnictwa, Naczelnej Organizacji Technicznej, Polskiego Towarzystwa Przeróbki Kopalni, Polskiego Komitetu Światowej Rady Energetycznej, Polskiego Komitetu Światowych Kongresów Górniczych, Bractwa Gwarków Związku Górnośląskiego, Lions Clubs International – LC Kraków Stare Miasto, Rady Naukowej Instytutu Gospodarki Surowcami Mineralnymi i Energią PAN i Instytutu Mechanizacji Budownictwa i Górnictwa Skalnego, Rad Naukowych Wydziału Geologii i Ochrony Środowiska AGH, Wydziału Górnictwa i Geologii Politechniki Śląskiej, Ministerialnych Zespołów Roboczych i Ekspertów w Ministerstwie Ochrony Środowiska, Ministerstwie Przemysłu i Handlu, Ministerstwie Gospodarki, Rad Nadzorczych w Państwowej Agencji Węgla Kamiennego, Fundacji Energetyka Polska, Eco-Carbon, CZW Węglolub SA, Węglo-koks SA.

W uznaniu zasług i dokonań otrzymał między innymi: Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Srebrny Krzyż Zasługi, wielokrotnie Nagrodę Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Edukacji, Nagrodę im. Profesora W. Budryka, wielokrotnie Nagrodę Rektora AGH, medal Honoris Gratia, Medal 40-lecia Polski Ludowej, Zasłużony dla Górnictwa, Odznakę Tysiąclecia, Zasłużony Działacz Ruchu Spółdzielczego, Zasłużony dla Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, Zasłużony dla Górnictwa, Honorową Odznakę SITG, Honorową Odznakę NOT, Platynowy Laur „Propublico bono” przyznawany przez Regionalną Izbę Gospodarczą w Katowicach, Honorową Szpadę Górniczą, Honorowy Kordzik Górniczy, Generalnego Dyrektora Górniczego I stopnia, Dyplom Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Otrzymał też odznaczenia zagraniczne: Słowacja – Zazasluhy o Slovensku Banicku Spolocnost i Za zachovanie tradicii (Minister Gospodarki Słowacji) oraz Lions Clubs International-USA – Melvin Jones Fellow, Diamond Challenge Award, Medal of Merit, Special Award Medal Knife of Strength, Gold medal with mention (zespołowy) przyznany przez The Belgian and

International Trade Fair for Technological Innovation, Gold medal with mention (zespolowy) przyznany przez International Warsaw Invention Show-IWIS.

Zmarł 23 lutego 2021 roku w Krakowie.

Kwaterna XVII, rząd 7, miejsce 29.

Źródła do biogramu:

- Blaschke B.: *Historia rodu Blaschke* : mgr inż. Stanisław K. Blaschke. Czasopismo Techniczne KTT. Kwartalnik Krakowskiego Towarzystwa Technicznego 2015, nr 162–165 (styczeń - grudzień), s. 11–13, [foto]
- Blaschke Wiesław – netTG.pl – Gospodarka – Ludzie [online] [przełączany 24.02.2021]. Dostępny w: <https://nettg.pl/wiki/11261/blaschke>
- Odszedł prof. Wiesław Blaschke [online] [przełączany 1.03.2021]. Dostępny w: <https://www.agh.edu.pl/pracownicy/odeszli/info/article/odszedl-prof-wieslaw-blaschke/>
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 28–29, [foto]
- Wiesław Blaschke – Wikipedia, wolna encyklopedia [online] [przełączany 24.02.2021]. Dostępny w: https://pl.wikipedia.org/wiki/Wies%C5%82aw_Blaschke

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Tadeusz Antoni Bocheński **1901–1958**

Urodził się 7 listopada 1901 roku w Szczakowej koło Chrzanowa. W 1922 roku ukończył IV Gimnazjum Realne im. H. Sienkiewicza w Krakowie. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Górniczym Akademii Górniczej, jednak po trzech latach z powodów zdrowotnych, przerwał studia, podejmując je na nowo w 1928 roku. Ze względu na zdrowie musiał zrezygnować z kierunku górniczego. Zapisał się na Wydział Matematyczno-Przyrodniczy UJ, obierając, jako przedmiot dalszych studiów geologię i paleontologię. W 1929 roku został asystentem u prof. J. Jarosza w Zakładzie Geologii Ogólnej i Paleontologii Wydziału Górniczego Akademii Górniczej. Równocześnie podjął współpracę z Wydziałem Węgla, Państwowego Instytutu Geologicznego. Studia uniwersyteckie ukończył w 1932 roku, jednakże dyplom magistra filozofii uzyskał dopiero w 1950 roku. W 1934 roku objął stanowisko kustosa działu geologii w Muzeum Śląskim w Katowicach, co dało mu duże możliwości rozszerzenia prac badawczych na obszarze Zagłębia Węglowego. Pozostawał w tym czasie w ścisłym kontakcie naukowym z profesorem K. Piechem, kierownikiem Zakładu Anatomii i Cytologii Roślin UJ.

Wybuch II wojny światowej przerwał jego naukową pracę. W latach 1940–1941 pracował, jako kreślarz, a później kierownik grupy wiertniczej w Wydziale Wodnym Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie. Po wojnie pracował w Państwowym Instytucie Geologicznym. Prowadził badania pokładów węgla, gdzie po raz pierwszy w Polsce wprowadził metodę mikroskopową oraz ulepszoną metodę maceracji węgla. W 1946 roku wspólnie z S. Doktorowiczem – naczelnikiem Wydziału Węgla zorganizował terenowe stacje geologiczne. Równocześnie zorganizował pracownię dla prac badawczych w Wydziale Węgla PiG w Krakowie. W 1947 roku na polecenie Ministerstwa Górnictwa oraz PiG wyjechał do Niemiec w sprawie rewindykacji materiałów geologicznych. W 1950 roku uzyskał stopień doktora nauk matematyczno-przyrodniczych na UJ.

W latach 1950–1951 prowadził wykłady zleczone z zakresu geologii węgla przy Katedrze Geologii Stosowanej AGH. W 1951 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego w zakresie paleobotaniki i geologii węgla. W 1952 roku został zastępcą profesora i kierownikiem Katedry Złóż Węgla na Wydziale Geologiczno-Poszukiwawczym AGH. W 1954 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego. W latach 1954–1957 był dziekanem Wydziału Geologiczno-Poszukiwawczego AGH. Był członkiem Komisji Egzaminacyjno-

-Weryfikacyjnej dla inżynierów zawodowych oraz był członkiem Zespołu Programowego wydziału. Jego działalność naukowa dotyczyła geologii, stratygrafii i paleobotaniki karbonu produktywnego Górnośląskiego Zagłębia Węglowego. Był członkiem Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Geologicznego, Komitetu Naukowego Pionu Przeróbki Mechanicznej i Petrografii Węgla.

Jego działalność organizacyjna zaznaczyła się również na płaszczyźnie społecznej. Już, jako asystent w 1929 roku zorganizował podsekcję wioślarską przy Stowarzyszeniu Studentów AG w powiązaniu z AZS. Przez wiele lat był członkiem zarządu głównego AZS oraz sekcji wioślarskiej. W latach 1926/1927 współpracował przy budowie bieżni dla AZS, będąc współautorem planów, niwelacji i pomiarów oraz jej współtwórcą. Ścisłe współpracował z przemysłem węglowym, z Głównym Instytutem Górniczym, Biurem Dokumentacji Geologicznej Przemysłu Węglowego w Katowicach i Centralnym Urzędem Geologii.

Jego działalność naukowa odnosiła się przede wszystkim do zagadnień karbonu produktywnego Śląskiego Zagłębia Węglowego i dotyczyła jego geologii, a zwłaszcza stratygrafii i paleobotaniki. Większość prac miała swoje źródło w potrzebach przemysłu węglowego. Pierwsze jego prace opublikowane w latach 1930–1936 w „Posiedzeniach Naukowych PIG” odnosiły się do badań fitostratygraficznych karbonu produktywnego. Stanowiły one poważny dorobek naukowy i weszły do literatury światowej. Z kolei prace opublikowane w latach 1950–1956 dotyczyły problemów geologii węglowej. Dzięki swym naukowym osiągnięciom znany był, jako specjalista od zagadnień związanych z karbonem produktywnym i to nie tylko w kraju, ale i za granicą. W ciągu wielu lat swojej pracy zgromadził jedyny w swoim rodzaju zbiór paleobotaniczny z karbonu produktywnego Górnośląskiego Zagłębia Węglowego, obejmujący około 3000 okazów. W uznaniu osiągnięć naukowych i organizacyjno-dydaktycznych otrzymał między innymi: Złoty Krzyż Zasługi, Medal 10-lecia Polski Ludowej, nagrody Instytutu Geologicznego, Centralnego Urzędu Górniczego i Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego.

Zmarł 28 lutego 1958 roku w Krakowie.

Kwatera AD , rząd 5 , miejsce 13.

Źródła do biogramu:

- Maślankiewicz Z.: Profesor dr Tadeusz Bocheński (1901–1958). *Zeszyty Naukowe* ; nr 15. [wyd. AGH]. [Seria] *Geologia* 1958, z. 2, s. 86–92, [foto]
- *Słownik biograficzny techników polskich*. Z. 15. Red. J. Piłatowicz. Warszawa 2004, s. 17-20, [foto]
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 32, [foto]
- *Życiorysy profesorów i asystentów Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie (1919–1964)*. Red. M. Odlanicki-Poczobutt. Kraków 1965, s. 16–20, [foto] (*Zeszyty Naukowe*. Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie ; nr 41, z. spec. 4)

fol. Z. Sulima

fol. Z. Sulima

Lidia Burzyńska 1944–2008

Urodziła się 21 listopada 1944 roku w Jaworznie. W 1967 roku ukończyła studia na Uniwersytecie Jagiellońskim. W 1967 roku rozpoczęła pracę asystenta na Wydziale Metali Nieżelaznych AGH. W 1973 roku na podstawie pracy „Kinetyka rozpuszczania cynku w 0,1 M roztworach chlorku sodu w zależności od pH”, napisanej pod kierunkiem profesora Zdzisława Zembury, otrzymała stopień doktora. W latach 1973–1991 była adiunktem. W 1990 roku na podstawie rozprawy „Odcynkowanie mosiądźców w warunkach korozji z depolaryzacją wodorową” otrzymała stopień doktora habilitowanego. Następnie w latach 1991–1994 była adiunktem ze stopniem doktora habilitowanego, w 1994 roku została profesorem nadzwyczajnym. W 2004 roku otrzymała tytuł profesora. Głównymi tematami jej zainteresowań naukowych były: kinetyka i mechanizm samorzutnego rozstwarzania metali i stopów metalicznych w warunkach depolaryzacji wodorowej, hydrometalurgiczna metoda odzysku miedzi z materiałów odpadowych takich jak szlamy, żużle, bimetale, silniki elektryczne, hydrometalurgiczne metody otrzymywania kompozytów na osnowie niklu, kobaltu oraz na osnowie CoNi, wpływ dodatków organicznych do kąpieli oraz gęstość prądu na morfologię i czystość osadów katodowych.

Była autorką około 50 publikacji, w tym 2 książek i 2 patentów, promotorką 3 prac doktorskich oraz promotorką i recenzentką wielu prac dyplomowych. Była członkiem wydziałowej komisji do oceny prac statutowych, badań własnych i egzaminów dyplomowych. Należała do wielu organizacji zawodowych i naukowych, między innymi: New York Academy of Science, The Electrochemical Society, Polskiego Towarzystwa Chemicznego, Sekcji Taternickiej Polskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk o Ziemi oraz Klubu Wysokogórskiego. W uznaniu zasług otrzymała Medal Komisji Edukacji Narodowej i Złoty Krzyż Zasługi.

Zmarła 30 maja 2008 roku.

Kwatera XCII, rząd 1, miejsce 5.

Źródła do biogramu:

- Dziennik Polski 2008, nr 129 (4 VI 2008), s. 16 [nekr.]
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 46
- *Współcześni uczeni polscy* : słownik biograficzny. T. 5 : Suplement A–Ż. Red. nauk. J. Kapuścik. Warszawa 2006, s. 124, [foto]

fol. Z. Sulima

fol. Z. Sulima

Stanisław Dawidowicz **1917–1993**

Urodził się 29 stycznia 1917 roku w Borysławiu. Szkołę średnią ukończył w Borysławiu. W 1935 roku został przyjęty na Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej, gdzie studiował do końca semestru letniego 1938/1939. Wojna przerwała Jego studia.

We wrześniu 1939 roku, jako ochotnik Obrony Narodowej brał udział w wojnie obronnej i 18 września został wzięty do niewoli niemieckiej. Udało mu się uciec w trakcie transportu kierowanego do Przemyśla. W czasie wojny przebywał w Borysławiu. 13 maja 1943 roku został zaprzysiężony, jako żołnierz Armii Krajowej – Okręg Lwów, Region Borysław – przyjmując pseudonim „Serwacy”. Otrzymał stopień strzelca z cenzurem i przydzielony został do komórki informacyjno-wywiadowczej.

Zimą 1945 roku przyjechał do Krakowa i kontynuował studia na Wydziale Komunikacji Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej, gdzie w 1946 roku uzyskał dyplom magistra inżyniera ze specjalnością cieplno-energetyczną. W 1945 roku rozpoczął pracę w AG, jako wolontariusz-asystent. W 1954 roku zakończył pracę, jako adiunkt i przeniósł się na Politechnikę Częstochowską. W 1961 roku na podstawie pracy „Wydatek rozruchu jako miara wydajności jednostopniowej sprężarki tłokowej”, obronionej na Politechnice Śląskiej w Gliwicach, uzyskał stopień doktora. Od 1961 roku pełnił obowiązki kierownika Katedry Termodynamiki. W styczniu 1966 roku został powołany na stanowisko docenta Politechniki Częstochowskiej, jako kierownik katedry.

W latach 1970–1987 pracował w Akademii Górniczo-Hutniczej. Pracę rozpoczął w Zakładzie Urządzeń Wiertniczych i Eksploatacyjnych Instytutu Wiertniczo-Naftowego Wydziału Wiertniczo-Naftowego. Stosunkowo szybko rozpoczął pracę w strukturach wydziału. W latach 1972–1974, 1974–1977 i 1981–1983 był prodziekanem Wydziału Wiertniczo-Naftowego. Równocześnie latach 1981–1983 był wicedyrektorem Instytutu Wiertniczo-Naftowego WW-N. W latach 1985–1987 był kierownikiem Zakładu Przepływów w Złożach i Termodynamiki Instytut Wiertniczo-Naftowego.

Przez cały okres pracy w szkolnictwie wyższym utrzymywał żywy kontakt z przemysłem. W latach 1954–1979 współpracował z ZPP „Polcargó” wykonując ponad 1000 ekspertyz aparatury mierniczej. Był współautorem 2 patentów i ponad 20 opracowań dla przemysłu. Wypromował 7 doktorów. Łącznie opublikował ponad 30 artykułów.

Był członkiem Rady Naukowej Instytutu Maszyn Przepływowych PAN w Gdańsku, Komitetu Termodynamiki i Spalania PAN, Naczelnej Organizacji Technicznej. Utrzymywał kontakty zagraniczne z ośrodkami w Budapeszcie, Freibergu i Lwowie. Prawie trzydzieści lat spędził w laboratorium i przywiązywał dużą wagę do prowadzenia badań laboratoryjnych. Był wspaiałym dydaktykiem i wykładowcą, humanistą o szerokich zainteresowaniach, głównie historyczno-numizmatycznych. W uznaniu zasług otrzymał: Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Armii Krajowej i Medal Komisji Edukacji Narodowej.

Zmarł 7 marca 1993 roku w Krakowie.

Kwaterna PAS AA, grobowiec Majewskich i Chwistków.

Źródła do biogramu:

- 40th anniversary 1967–2007. Drilling, Oil and Gas Faculty AGH University of Science and Technology in Cracow. Kraków 2007, s. 32, 196, [foto]
- Gonet A., Rychlicki S., Siemek J.: Wydział Wiertnictwa, Nafty i Gazu w 90-lecie Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie. *Wiertnictwo, Nafta, Gaz* [Wyd. AGH] 2009, T. 26, z. 1–2, s. 41–54
- Informator Stowarzyszenia Wychowanków Akademii Górniczo-Hutniczej im. S. Staszica. Red. K. Matl, K. Norwicz. Kraków 1993, s. 135–136
- *Jubileusz 50-lecia : 1967–2017 : Wydział Wiertnictwa, Nafty i Gazu Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie*. Kraków 2017, s. 28–29, 284, [foto]
- *Jubileusz XXX-lecia 1967–1997. [Wydział Wiertnictwa Nafty i Gazu Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie]*. Kraków 1997, s. [20]
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 66, [foto]

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Zenon Duda 1935–2022

Urodził się 5 czerwca 1936 roku w Mikołowie. W 1957 roku ukończył studia na Politechnice Śląskiej w Gliwicach, a w 1960 roku na Wydziale Górniczym AGH. W 1962 roku rozpoczął pracę starszego asystenta w Zakładzie Głębiania Szybów Katedry Głębiania Szybów i Obudowy Górniczej Wydziału Górniczego AGH. W 1969 roku na podstawie pracy „Wpływ niektórych parametrów otworów mrozeniowych na efektywność zamrażania skał”, napisanej pod kierunkiem profesora Jana Walewskiego, uzyskał stopień doktora. W latach 1982–1988 i 1990–2000 był zastępcą dyrektora Instytutu Projektowania i Budowy Kopalń Wydziału Górniczego, równocześnie w latach 1994–2000 był kierownikiem Pracowni Technologii Górniczych w Budownictwie Komunalnym. Przez wiele lat był bardzo bliskim współpracownikiem Stowarzyszenia Wychowanków AGH. Wieloletni przewodniczący Komitetu Obchodów Dnia Górnika w AGH, współorganizator wielu Zjazdów Naukowych Wychowanków. Krzewiciel i propagator tradycji górniczych. Wspólnie ze Stowarzyszeniem Wychowanków AGH do 1984 roku organizował corocznie kolejne Zjazdy Naukowe Wychowanków połączone z konferencjami tematycznymi dotyczącymi najistotniejszych spraw polskiego i światowego górnictwa. Przez wiele lat stał na czele komitetu organizacyjnego Dnia Górnika. Był wielkim orędownikiem przywrócenia w 2002 roku, przez ówczesne kierownictwo Wydziału Górnictwa i Geoinżynierii, tradycyjnych Pochodów Lisów z AGH do Rynku Głównego i do Kolegiaty św. Anny, gdzie odbywały się uroczyste msze św. Barbórkowe.

Jako doktor nauk technicznych w dyscyplinie górnictwo i geologia inżynierska był w przemyśle cenionym ekspertem, zawsze obecnym i aktywnym naukowo na wielkim placu budowy polskiego górnictwa węglowego, górnictwa rud miedzi, rud cynku i ołowiu, soli i wielu innych kopalin. Był niezwykle zaangażowany w problem, jakim w budownictwie szybowym było mrożenie górotworu do znacznych głębokości. Prowadził też nowatorskie badania podając wykonawcom w przemyśle recepty na rozwiązanie trudnych problemów. Ceniono jego wiedzę nie tylko w kraju, ale także za granicą, gdzie często wzywano go w charakterze eksperta. Występował na wszystkich ważnych konferencjach naukowych i kongresach z ciekawymi praktycznymi referatami. Autor około 120 publikacji oraz współautor 1 patentu.

Jako jedyny inżynier górnik z AGH, został ekspertem Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego do spraw ochrony zabytków, a także Ekspertem Rady do Spraw Kultury i Dziedzictwa Narodowego Konferencji Episkopatu Polski. Współpracując z licznymi instytucjami tak świeckimi jak i kościelnymi miał olbrzymi wkład w ratowanie wielu polskich kompleksów zabytkowych o architekturze sakralnej jak też infrastruktury cywilnej stanowiącej cenne zabytki polskiej kultury. Są wśród nich: Archikolegiata Łęczycka w Tumie, Arkady Kubickiego w Warszawie, Zamek Raciborski, Magazyn Solny w Olsztynie, Wawelska „Smocza Jama” w Krakowie, Kopalnie Soli w Wieliczce i Kopalnia Soli w Bochni i Zamek w Malborku. Niezwykle aktywnie włączał się w prace nad odrestaurowaniem i utworzeniem w Krzemionkach Opatowskich rezerwatu chroniącego zespół neolitycznych kopalń krzemienia pasiastego, który w 2019 roku został wpisany na listę światowego dziedzictwa UNESCO. Tam też przez wiele lat był członkiem Rady Naukowej Muzeum, a jego zaangażowanie uhonorowano nadając imię „Zenon” jednemu z szybów udostępniających podziemną kopalnię krzemienia, w której urządzono podziemną trasę turystyczną, licznie odwiedzaną przez turystów. W pamięci pozostał, jako wspaniały nauczyciel akademicki. Inżynier górnicy z krwi i kości, specjalista z zakresu budownictwa podziemnego.

Był członkiem Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Górnictwa, Głównej Komisji Budownictwa Górniczego, Głównej Komisji Muzealnictwa i Tradycji Górniczych, Komisji Kwalifikacyjnej Rzecznawców przy Zarządzie Głównym SITG, Głównej Komisji Konserwatorskiej przy Generalnym Konserwatorze RP, Rady Naukowej Muzeum Zamkowego w Malborku, Rady Naukowej Muzeum Historyczno-Archeologicznego w Ostrowcu Świętokrzyskim oraz Stowarzyszenia Wychowanków AGH. W uznaniu licznych zasług i osiągnięć uhonorowany został wieloma odznaczeniami i nagrodami.

Otrzymał: Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Honorową Szpadę Górniczą, Nagrodę Ministra Szkolnictwa Wyższego i Nauki, Generalny Dyrektor Górnicy II stopnia, Złotą Odznakę „Zasłużony dla Górnictwa RP”, Złotą Odznakę Związku Nauczycielstwa Polskiego i Odznakę „Zasłużony dla Stowarzyszenia Wychowanków AGH”.

Zmarł 16 marca 2022 roku.

Kwatera XIII A, rząd 8, miejsce 5.

Źródła do biogramu:

- Doktor inż. Zenon Duda – pożegnanie [online] [przeglądany 26.03.2022]. Dostępny w: https://swagh.agh.edu.pl/?p=5091&fbclid=IwAR2bLbEtXeTFUsiHZn_Kz-xWDjU6wfkUWK0-qRU7P0dpmAWIOKJIoqUVztg
- Waclawik J.: *Kronika Wydziału Górniczego [AGH] 1919–2009* : (od listopada 2002 roku Wydział Górniczy nosił nazwę Wydziału Górnictwa i Geoinżynierii). Wyd. 2 popr. i poszerz. Kraków 2009, s. 74, 100, 110
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 72–73, [foto]
- Zmarł dr inż. Zenon Duda [online] [przeglądany 26.03.2022]. Dostępny w: <https://www.agh.edu.pl/pracownicy/odeszli/info/article/zmarl-dr-inz-zenon-duda/>

foto. Z. Sulima

foto. Z. Sulima

Kazimierz Dziędziniewicz 1934–2020

Urodził się 6 września 1934 roku. W 1957 roku ukończył Wydział Metalurgiczny AGH, uzyskując tytuł zawodowy magistra inżyniera. W 1963 roku rozpoczął pracę starszego asystenta w katedrze Pieców i Urządzeń Metalurgicznych Metali Nieżelaznych Wydziału Metali Nieżelaznych AGH. W 1966 roku został asystentem naukowo-technicznym. W 1967 roku na podstawie pracy „Egzergia nieorganicznych substancji chemicznych” obronionej na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Śląskiej, uzyskał doktorat. Po uzyskaniu doktoratu został adiunktem. Następnie pracował w Zakładzie Pieców Hutniczych i Gospodarki Ciepłej Instytutu Metalurgii Metali Nieżelaznych WMN. W 1990 roku na podstawie rozprawy „Numeryczny model matematyczny zjawiska równoczesnego przepływu ciepła i prądu elektrycznego w izotropowych ciałach stałych w ujęciu termodynamiki procesów nierównowagowych” uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych ze specjalizacją metalurgia. Następnie został profesorem AGH.

Niemal przez całe życie zawodowe był związany z zespołem prof. Zygmunta Kolendy w Katedrze Teorii i Inżynierii Procesów Metalurgicznych, a pod koniec działalności zawodowej z Katedrą Podstawowych Problemów Energetyki Wydziału Energetyki i Paliw. Przez pewien czas był też związany z Katedrą Maszyn i Urządzeń Energetycznych WIMiR. Głównymi tematami jego działalności naukowej były: metalurgia, ciało stałe, ciepło, prąd elektryczny, termodynamika, odnawialne źródła energii.

Zmarł 3 lutego 2020 roku.

Kwatera LXVI, rząd wsch., miejsce 8.

Źródła do biogramu:

- Dziennik Polski 2020, nr 31 (7 lutego 2020) s. 36 [nekr.]
- Dziennik Polski 2020, nr 33 (10 lutego 2020) s. 17 [nekr.]
- *Kronika i spis absolwentów Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica 1919–1979. T. 2. Pion hutniczy.* Kraków 1979, s. 123
- *Pracownicy naukowo-dydaktyczni WIMiR : 1952–2002 50-lecie Wydziału.* Red. W.P. Kowalski ; oprac. M. Banaś, K. Kołodziejczyk, T. Zacharz. Kraków 2002, s. 187, [foto]
- [Skład Osobowy AGH ... 1963/64]. Kraków 1964, s. 102

fol. Z. Sulima

fol. Z. Sulima

Krystyna Dziunikowska 1942–2003

Urodziła się 11 stycznia 1942 roku w Krakowie. W 1965 roku ukończyła fizykę na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Jagiellońskiego. W latach 1965–2002 pracowała w AGH. W 1965 roku rozpoczęła pracę, pod panięmskim nazwiskiem Juszcak, w Katedrze i Zakładzie Fizyki II Wydziału Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej. W 1966 roku była też asystentem w Instytucie Techniki Jądrowej AGH. W 1972 roku na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej na podstawie pracy „Produkcja rezonansów w 8-śladowych oddziaływaniach $[pi]^+p$ przy pędzie $8\text{GeV}/c$ ” uzyskała stopień doktora. W latach 70-tych pracowała na kontrakcie w Paryżu. Była adiunktem w Zakładzie Fizyki Cząstek Elementarnych i Detektorów Wydziału Fizyki i Techniki Jądrowej. Główną tematykę jej pracy stanowiła fizyka i fizyka wysokich energii.

Na emeryturę przeszła 15 lutego 2002 roku. W latach 1993–2002 była członkiem Senatu AGH. W uznaniu zasług została odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi. Była żoną prof. Bohdana Dziunikowskiego, pracownika AGH.

Zmarła 7 maja 2003 roku.

Kwaterna LXXIX, rząd 4, miejsce 35.

Źródła do biogramu:

- Dziunikowski B.: *Nieodwracalność czasu : garść wspomnień chłopca z Jaworzna*. Jaworzno 2004, s. 101-104
- *Kronika Wydziału Fizyki i Techniki Jądrowej Akademii Górniczo-Hutniczej 1991–2000*. Oprac. B. Dziunikowski. Kraków 2009, s. 29, 48, 68
- Niewodniczański J.: Wspomnienie o Bohdanie Dziunikowskim (1930-2012). Biuletyn AGH 2012, nr 51, s. 21–24, [foto]
- [Skład Osobowy AGH ... 1965/1966]. Kraków 1967, s. 131
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 78, [foto]

fol. Z. Sulima

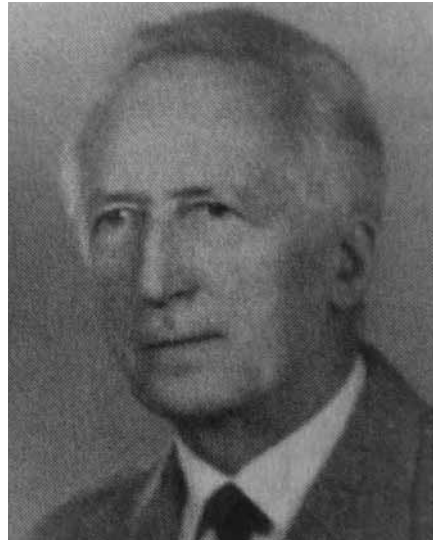

fol. Z. Sulima

Bohdan Dziunikowski **1930–2012**

Urodził się 4 lutego 1930 roku w Jaworznie. W 1950 roku rozpoczął studiowanie fizyki na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Jagiellońskiego. We wrześniu 1953 roku, po odbyciu miesięcznej służby wojskowej na poligonie, zdał egzamin dyplomowy kończący trzyletnie studia I stopnia i został zakwalifikowany na dalsze dwuletnie studia magisterskie. Jednakże zrezygnował z tej drogi i postanowił kontynuować studia na AGH. Już w maju tego roku profesor Roman Krajewski, ówczesny dziekan Wydziału GeologicznoPoszukiwawczego, wyraził gotowość przyjęcia go na drugi rok studiów na tworzonej wówczas Sekcji Geofizyki, warunkując to zaliczeniem wszystkich egzaminów z I roku i zaliczeniem miesięcznej praktyki robotniczej w kopalni węgla. Podjął studia na Wydziale GeologicznoPoszukiwawczym AGH, które ukończył w 1957 roku zostając magistrem inżynierem geologii. Z akademią pozostał związany zawodowo do końca 2000 roku, czyli momentu przejścia na emeryturę.

W listopadzie 1955 roku profesor L. Jurkiewicz zaproponował mu stanowisko asystenta w Zakładzie Fizyki Ogólnej Katedry Fizyki Wydziału Elektryfikacji Górnictwa i Hutnictwa AGH. W 1963 roku na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej na podstawie pracy „Radiometryczna analiza rud cynkowo-olowiowych” uzyskał doktorat. W latach 60-tych odbył staże naukowe we Francji i Wielkiej Brytanii. Wkrótce po powrocie ze stażu w Wielkiej Brytanii wyjechał do Wiednia, na zaproszenie Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej (MAEA), dla której zresztą prowadził dwa projekty badawcze, gdzie wziął udział w spotkaniu wąskiego międzynarodowego grona ekspertów w zakresie rentgenowskiej analizy fluorescencyjnej. Po powrocie do kraju kontynuował prace nad doskonaleniem opracowanych metod radiometrycznych, jak również nad ich praktycznym wdrożeniem, jako rutynowych metod w laboratoriach analitycznych. Zwieńczeniem tych prac była rozprawa habilitacyjna „Problemy wykorzystania radioizotopowych źródeł promieniowania gamma i X w analizie materiałów przemysłowych”, przedstawiona Radzie Wydziału Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej w listopadzie 1971 roku. W latach następnych nadal pracował nad zagadnieniami matrycy w radiometrycznych metodach analitycznych, przede wszystkim w radioizotopowej rentgenowskiej analizie fluorescencyjnej jak, również nad różnymi zastosowaniami tej metody. W latach 70-tych opublikował trzytomowy skrypt „Podstawy rentgenowskiej radioizotopowej analizy fluorescencyjnej”, traktowany przez polskie środowisko analiz radiometrycznych, jako obszerna „źródłowa” monografia metody. Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego

nauk fizycznych uzyskał w lipcu 1982 roku, a w marcu 1992 roku Minister Edukacji Narodowej mianował go na stanowisko profesora zwyczajnego w AGH.

W latach 1972–1982 był kierownikiem Zakładu Analiz Radiometrycznych w Międzyresortowym Instytucie Fizyki i Techniki Jądrowej AGH. Zawsze pasjonowało go nauczanie fizyki, był świetnym dydaktykiem. Powierzono mu dbanie o całość nauczania fizyki w Instytucie Fizyki i Techniki Jądrowej i w latach 1976–1980 był przewodniczącym Radzie Dydaktycznej Instytutu, a w okresie 1979–1988, przez 3 kolejne kadencje, był zastępcą dyrektora Instytutu ds. Dydaktyki. Funkcje te pełnił z wielkim zaangażowaniem, opracowywał programy, organizował hospitacje zajęć, organizował seminaria dydaktyczne. Pracował nad rozbudową pracowni, dla nauczania podstaw fizyki i jej wybranych działów. Zaczął też pisać skrypty i podręczniki. Prace swoje publikował w wiodących czasopismach naukowych „Analytical Chemistry”, „Journal of Radioanalytical Chemistry” oraz „XRay Spectrometry”.

Był autorem ponad 80 publikacji, w tym kilku skryptów i książek, 9 patentów oraz wielu opracowań dla przemysłu, promotorem 3 prac doktorskich. W 2000 roku przeszedł na emeryturę.

Był członkiem międzynarodowego komitetu redakcyjnego czasopisma „Nukleonika”, Rady Naukowej Instytutu Chemii i Techniki Jądrowej, Polskiego Towarzystwa Fizycznego oraz ekspertem Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej we Wiedniu, delegowany do Australii, Indonezji, Zairu, na Kubę, Wybrzeże Kości Słoniowej i członkiem Polskiego Towarzystwa Fizycznego. Był też konsultantem naukowym kilku zakładów produkcyjnych stosujących jego metody analityczne.

Wyróżniony, między innymi: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Złotym Krzyżem Zasługi. Wielokrotnie otrzymywał nagrody Rektora AGH i Ministra, czterokrotnie był laureatem nagrody Państwowej Rady ds. Pokojowego Wykorzystania Energii Atomowej, najwyższej cenil przyznanej w 1991 roku prestiżową nagrodę im. prof. Władysława Taklińskiego „za wybitne zasługi w zakresie dydaktyki”.

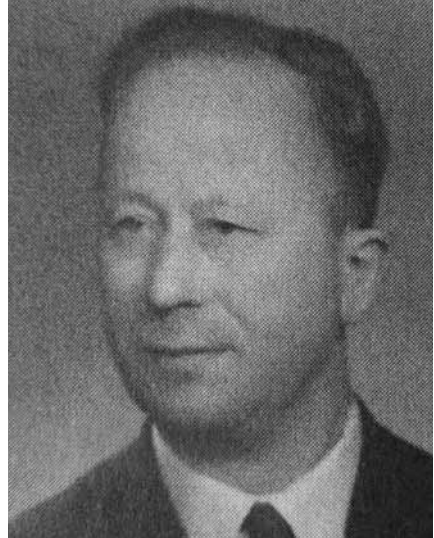
Zmarł 22 lutego 2012 roku.

Kwaterna LXXIX, rząd 4, miejsce 35.

Źródła do biogramu:

- Dziunikowski B.: *Jesienne liście wspomnień*. Jaworzno 2009, 128 s., [foto]
- Dziunikowski B.: *Nieodwracalność czasu : garść wspomnień chłopca z Jaworzna*. Jaworzno 2004, 104 s., [foto]
- Dziunikowski B.: *Rozmyślania z Mufka*. Jaworzno [2008], 134
- Dziunikowski B.: *Z Jaworzna do Kinszasy*. Jaworzno 2006, 121 s., [foto]
- Niewodniczański J.: Wspomnienie o Bohdanie Dziunikowskim (1930–2012). Biuletyn AGH 2012, nr 51, s. 21–24, [foto]
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 78, [foto]
- Wspomnienie: Andrzej Zuber, 28 listopada 1933 – 27 lutego 2011: Bohdan Dziunikowski, 4 lutego 1930 – 22 lutego 2012. Biuletyn AGH 2012, nr 52, s. 34, [foto]
- *Współcześni uczeni polscy* : słownik biograficzny. T. 1 : A-G. Red. nauk. J. Kapuścik. Warszawa [1998], s. 367, [foto]

Jan Leszek Dziunikowski 1917–1970

Urodził się 8 marca 1917 roku w Wilczy-
skach w powiecie gorlickim. W 1950 roku ukoń-
czył studia na Wydziałach Politechnicznych
AGH. W 1949 roku rozpoczął pracę w Zakładzie
Mechaniki Technicznej Wydziału Górniczego
AGH. Następnie pracował w Katedrze i Zakła-
dzie Mechaniki Górniczej WG. W 1963 roku na
podstawie pracy „Wytrzymałość próbek solnych o kształcie wydrążonych cylindrów”, napi-
sanej pod kierunkiem Antoniego Sałustowicza, uzyskał stopień doktora nauk technicznych.
W 1966 roku na podstawie rozprawy „Stan naprężenia i odkształcenia oraz stopień wyko-
rzystania złoża solnego przy eksploatacji pionowymi komorami cylindrycznymi” uzyskał
stopień doktora habilitowanego. Następnie w 1967 roku został docentem etatowym. W tym
samym roku otrzymał nominację na profesora nadzwyczajnego AGH.

Głównymi tematami jego działalności naukowej były następujące problemy: mecha-
nika, wytrzymałość materiałów, teoria sprężystości i plastyczności, zjawiska ciśnieniowe w
górnictwie solnym, eksploatacja złóż solnych na dużych głębokościach. Był autorem kilku-
nastu publikacji, w tym 1 książki i 1 patentu. Wielokrotnie otrzymał Nagrodę Rektora AGH,
szczególnie za pracę społeczną nad młodzieżą akademicką.

Zmarł 3 maja 1970 roku.

Kwatera LXXIX, rząd 4, miejsce 35.

Źródła do biogramu

- [Skład Osobowy AGH ... 1950/1951]. Kraków 1951, s. 13, 44
- Waclawik J.: *Kronika Wydziału Górnictwa i Geoinżynierii 1919–2019*. Kraków 2019, s. 86, 91, 97, 102
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 78, [foto]

Bogdan Dżegniuk **1923–2009**

Urodził się 9 lipca 1923 roku w Tzewie. Szkołę podstawową ukończył w Busku. Do Gimnazjum uczęszczał w Miechowie, gdzie do czasu wojny ukończył dwie klasy. W czasie okupacji uczęszczał do 3 klasy tegoż Gimnazjum, a po jego zamknięciu ukończył naukę na kursach tajnego nauczania. W 1945 roku uzyskał świadectwo małej matury, a w 1946 roku zdał egzamin maturalny w Gimnazjum w Miechowie. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Geologiczno-Mierniczym Akademii Górniczej. Dyplom magistra inżyniera uzyskał 1 kwietnia 1951 roku. Już w czasie studiów – od 1948 roku – był asystentem w Katedrze Geodezji i Miernictwa Górniczego II u prof. Tadeusza Kochmańskiego, a od 1956 roku adiunktem w Katedrze Geodezji Wyższej i Obliczeń Geodezyjnych Wydziału Geodezji Górniczej. W 1963 roku na podstawie pracy „Ochrona wyrobisk górniczych przy pomocy opisu przejścia niecki przez górotwór”, napisanej pod kierunkiem prof. T. Kochmańskiego, uzyskał stopień doktora nauk technicznych. Następnie w 1975 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego. W 1976 roku powołany został na stanowisko kierownika Zakładu Badań Górotworu Deformacji Instytutu Geodezji Górniczej i Przemysłowej, którym kierował do 1992 roku. W 1988 roku otrzymał tytuł profesora. Był wicedyrektorem Instytutu Geodezji Inżynierskiej i Przemysłowej. Prowadził zajęcia dydaktyczne z zakresu szkód górniczych, geodezji i miernictwa górniczego.

Posiadał umiejętność jasnego przekazywania wiedzy studentom zyskując ich uznanie. Jako wybitny specjalista z zakresu szkód górniczych współpracował z wieloma placówkami zagranicznymi. Liczne publikacje, prace naukowo-badawcze opublikowane i nieopublikowane świadczą o wysokiej randze naukowej, wiele z nich zostało wdrożonych w przemyśle górniczym. W sumie był autorem około 60 publikacji (w tym jednej książki) oraz 2 patentów. Wypromował 4 doktorów. Był wychowawcą wielu pokoleń geodetów górniczych. W 1993 roku przeszedł na emeryturę. Dalej był bardzo aktywny, szczególnie w zakresie współpracy z przemysłem górniczym oraz kształceniem młodej kadry naukowej. Do końca pracy zawodowej związany był z Wydziałem Geodezji Górniczej i Inżynierii Środowiska. Był członkiem Polskiej Akademii Nauk – Komitet Górnictwa oraz Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Górnictwa.

W uznaniu zasług otrzymał: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Nagrodę Ministra, Złotą Odznakę „Zasłużony dla województwa katowickiego” oraz tytuł Dyrektora Górniczy I stopnia.

**Zmarł 16 marca 2009 roku.
Kwaterna LXIII, rząd 10, miejsce 6.**

Źródła do biogramu:

- Dziennik Polski 2009, nr 67 (20 marca 2009), s. A11 [nekr.]
- Dziennik Polski 2009, nr 71 (25 marca 2009), s. A10 [nekr.]
- *Księga tytułów i stopni naukowych : uzyskanych na Wydziale Geodezji Górniczej i Inżynierii Środowiska w latach 1951–2001*. [AGH]. Red. J. Bernasik. Kraków 2001, s. 26, [foto]
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 79, [foto]

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Zygmunt Tadeusz Fałęcki 1930–2010

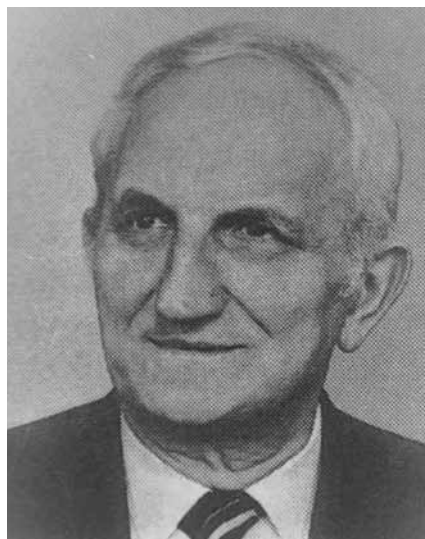
Urodził się 13 maja 1930 roku w Zebrzydowicach. W 1955 roku ukończył Wydział Odlewnictwa AGH. Jednakże już w 1953 roku – jako inżynier – został asystentem w Zakładzie Odlewnictwa Żeliwa Szarego Katedry Odlewnictwa Wydziału Odlewnictwa. W latach 1956–1970 był adiunktem w Katedrze Odlewnictwa Żeliwa i w Katedrze Odlewnictwa Metali Nieżelaznych, następnie docentem. W trakcie swej pracy był kierownikiem Laboratorium Gazów w Metalach, kierownikiem Odlewni Doświadczalnej, kierownik Pracowni Specjalistycznej Żeliwa. W latach 1990–2000 był kierownikiem Katedry Technologii Form Odlewniczych Wydziału Odlewnictwa. W 1962 roku na podstawie pracy „Wpływ szybkości krzepnięcia na strukturę i własności wytrzymałościowe stopów cynku”, napisanej pod kierunkiem profesora Czesława Kalaty, uzyskał stopień doktora. W 1967 roku na podstawie rozprawy „Wodór w odlewniczych stopach cynku z aluminium i miedzią. Zagadnienie rozpuszczalności oraz wpływu technologii na zawartość wodoru w odlewach”, uzyskał stopień doktora habilitowanego. Tematami jego działalności naukowej były: odlewnictwo, odlewnictwo żeliwa i metali nieżelaznych, technologie form odlewniczych, żeliwo wysokojakościowe, teoria i technologia procesów topnienia, modyfikacji i rafinacji. W 1990 roku uzyskał tytuł profesora. Od 1966 roku był konsultantem w przemyśle.

Autor około 150 publikacji, 7 patentów, 47 ekspertyz, 50 wdrożeń do przemysłu. Promotor 3 prac doktorskich. Uczestniczył w wielu konferencjach naukowych.

W czasie II wojny światowej był więźniem Obozu Koncentracyjnego Gross-Rosen. Członek Komitetu Naukowego PAN, Związku Nauczycielstwa Polskiego, Stowarzyszenia Techników Odlewników Polskich, Światowego Związki Żołnierzy Armii Krajowej, Związku Kombatantów i Byłych Więźniów Politycznych. W uznaniu zasług odznaczony został: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Krzyżem Armii Krajowej, Odznaczeniem i Patentem Weterana Walk o Wolność i Niepodległość Ojczyzny, wieloma Nagrodami Rektora AGH.

Zmarł 29 października 2010 roku.

Kwaterna PAS AA, rząd pld., grób Fałęckich.

Źródła do biogramu:

- Dziennik Polski 2010, nr 258 (4 listopada 2010), s. A12 [nekr.]
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 82, [foto]
- *Współcześni uczeni polscy : słownik biograficzny*. T. 1 : A-G. Red. nauk. J. Kapuścik. Warszawa [1998], s. 376

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Tadeusz Florkowski **1929–2008**

Urodził się 10 sierpnia 1929 roku w Krakowie. W 1954 roku ukończył Wydział Elektryfikacji Górnictwa i Hutnictwa AGH. W 1950 roku rozpoczął pracę młodszego asystenta w Zakładzie Fizyki Wydziału Górniczego, a po zmianach organizacyjnych, od 1952 roku pracował w Zakładzie Fizyki Ogólnej Katedry Fizyki Wydziału Elektryfikacji Górnictwa i Hutnictwa. W 1960 roku na podstawie pracy „Ciągła metoda kontroli grubości blach walcowanych na zimno i gorąco oparta na wykorzystaniu absorpcji promieniowania gamma z izotopów promieniotwórczych”, napisanej pod kierunkiem profesora Mariana Mięśowicza, uzyskał stopień doktora.

W 1964 roku wyjechał do Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej we Wiedniu. W 1965 roku na podstawie rozprawy „Generacja i techniczne wykorzystanie miękkiego promieniowania X ze źródeł izotopowych”, przedstawionej na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej, uzyskał stopień doktora habilitowanego. W 1973 roku został profesorem AGH. W 1989 roku otrzymał tytuł profesora. Był jednym z głównych organizatorów Instytutu Techniki Jądrowej w AGH. W latach 1964–1969 i 1977–1984 był wicedyrektorem Instytutu Techniki Jądrowej AGH i kierownikiem Laboratorium w Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej. W 1971 roku zorganizował Pracownię Trytową w Międzyresortowym Instytucie Techniki Jądrowej oraz był pierwszym kierownikiem Zakładu Radiometrii Przemysłowej w tym instytucie, twórcą i kierownikiem Zakładu Fizyki Środowiska. Do emerytury związany był z Katedrą Zastosowań Fizyki Jądrowej Wydziału Fizyki i Informatyki Stosowanej AGH.

Był autorem około 130 publikacji oraz 3 patentów, promotorem 9 rozpraw doktorskich. Wybitny uczyony, twórca polskiej hydrologii izotopowej, niezwykle zasłużony dla rozwoju i zastosowań technik jądrowych w Polsce oraz dla polskiej atomistyki. Członek Polskiego Towarzystwa Fizycznego. Odznaczony został Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski i Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski.

Zmarł 22 września 2008 roku w Krakowie.

Kwaterna PAS 57, rząd zach., miejsce 11.

Źródła do biogramu:

- Gazeta Wyborcza 2008, nr 226 (26 września 2008), [dod.] Gazeta Wyborcza Kraków, s. 16 [nekr.]
- *Kronika wydarzeń poprzedzających powstanie Wydziału Fizyki i Techniki Jądrowej Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie : 1919–1991*. Oprac. B. Dziunikowski. Kraków 2001, s. 19, 25, 37, 60, [foto]
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 88, [foto]

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Ewa Maria Fryt **1936–2020**

Urodziła się 8 listopada 1936 roku w Krakowie. W 1954 roku ukończyła Liceum Ogólnokształcące im. A. Mickiewicza w Krakowie. W 1959 roku ukończyła Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Jagiellońskiego. W 1959 roku rozpoczęła pracę asystenta w Katedrze i Zakładzie Chemii Nieorganicznej Wydziału Ceramicznego AGH, kierowanej przez profesora A. Bielańskiego. Następnie pracowała w Katedrze Chemii Ciała Stałego. W 1967 roku na podstawie pracy „Wpływ biografii tlenku cynku na jego własności powierzchniowe i elektronowe” uzyskała stopień doktora oraz została adiunktem. Jej zainteresowania i praca naukowa dotyczyły właściwości elektronowych oraz zdefektowania, ruchliwości defektów i procesów dyfuzji w ciałach stałych: tlenkach, siarczках i węglkach metali przejściowych. Uczestniczyła i wygłaszała referaty na wielu konferencjach naukowych, zarówno w kraju jak i za granicą, między innymi: w USA, Kanadzie, Anglii i Niemczech.

Była naukowcem o bogatym dorobku badań w dziedzinie chemii. Autorka około 50 publikacji głównie w języku angielskim w czasopismach zagranicznych. Nauczycielka wielu pokoleń młodzieży. Przekonywała, że matematyka, fizyka i chemia, to najprostsze, z czym przyjdzie im się w życiu zmierzyć. Była członkiem Polskiego Towarzystwa Chemicznego, Klubu Tatrzańskiego PTTK.

Zmarła 22 maja 2020 roku.

Kwaterna LXIII, rząd 27, miejsce 26.

Źródła do biogramu:

- Ewa Maria Fryt 8 listopada 1936 – 22 maja 2020 – O Niej [online] [przełączany 19.11. 2020]. Dostępny w: <https://www.kupamieci.pl/emfryt/>
- Ewa Maria Fryt : Nekrologi : Dziennik Polski[online] [przełączany 19.11. 2020]. Dostępny w: <https://www.nekrologi.net/nekrologi/ewa-maria-fryt/57173401>
- *Kto jest kim w ceramice : 50-lecie Wydziału Inżynierii Materiałowej i Ceramiki 1949–1999*. [AGH]. Kraków : 1999, s. 117, [foto]
- [Skład Osobowy AGH ... 1959/1960. Kraków 1959, s. 103
- [Skład Osobowy AGH ... 1960/1961. Kraków 1960, s. 94

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

AGH Józef Gęga **1931–2012**

Urodził się 20 czerwca 1931 roku w Rychwałdzie w pobliżu Żywca. Absolwent Liceum Warsztatowego przy Państwowym Technikum Mechaniczno-Elektrycznym w Bielsku Białej. W 1951 roku rozpoczął pracę zawodową, jako technik mechanik w Wytwórni Sprzętu Komunikacyjnego w Bielsku Białej. W 1955 roku rozpoczął studia na Wydziale Metalurgicznym AGH, gdzie uzyskał dyplom inżyniera o specjalności: walcownictwo. Dalszą edukację kontynuował na Wydziale Maszyn Górniczych i Hutniczych AGH. W 1964 roku uzyskał dyplom magistra inżyniera mechanika. Po ukończeniu studiów pracował w kilku zakładach przemysłowych między innymi: Krakowskich Zakładach Odlewniczych oraz w Przedsiębiorstwie Elektromontaż. Jednakże już w 1963 roku podjął pracę naukową w AGH. Początkowo pracował na stanowisku asystenta technicznego w Katedrze Maszyn Hutniczych Wydziale Maszyn Górniczych i Hutniczych. W 1973 roku na podstawie pracy „Badania zjawiska kolmatacji dla ustalenia optymalnych parametrów technologicznych i konstrukcyjnych filtrów wielowarstwowych”, napisanej pod kierunkiem profesora Jana Anioły, uzyskał stopień doktora i awansował na stanowisko adiunkta. W 1979 roku na podstawie rozprawy „Badania procesu płytkiej sedimentacji celem określenia głównych wymiarów elementów wielostrumieniowych w osadnikach hutniczych” uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego w zakresie nauk technicznych i awansował na stanowisko docenta. Od 1992 roku pracował na stanowisku profesora AGH. W latach 1990–1992 był prodziekanem Wydziału Maszyn Górniczych i Hutniczych, a po zmianach strukturalnych AGH, w latach 1992–1993, 1993–1996 prodziekanem Wydziału Inżynierii Mechanicznej i Robotyki. W latach 1992–1996 i 1996–2000 był kierownikiem Szkoły Ochrony i Inżynierii Środowiska im. Walerego Goetla oraz w latach 1996–2008 członkiem jej Rady Programowej. Pod jego kierownictwem szkoła przybrała współczesną postać i zakres działania. Był inicjatorem organizacji przez szkołę konferencji naukowych poświęconych ochronie i inżynierii środowiska – zrównoważonemu rozwojowi. Będąc profesorem AGH tworzył własną szkołę naukową.

Był autorem blisko 100 artykułów naukowych publikowanych w czasopiśmie polskich i zagranicznych, autorem wielu opracowań dla przemysłu krajowego i zagranicznego. Twórcą 10 patentów, w tym dwóch zagranicznych, wdrożonych w przemyśle krajowym i zagranicznym. Był promotorem wielu prac magisterskich, pracy doktorskiej

oraz recenzentem wielu prac doktorskich. Członek Polskiego Klubu Ekologicznego, Zespołu Oceny Oddziaływań na Środowisko Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa.

W uznaniu dokonań i osiągnięć otrzymał: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Złotą Odznakę „Za Zasługi dla Ziemi Krakowskiej”, Złotą Odznakę „Za Pracę Społeczną dla Miasta Krakowa”, Złotą Odznakę „Za Zasługi dla Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej”, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Odznakę Honorową „Za Zasługi dla Wydziału Maszyn Górniczych i Hutniczych”.

Zmarł 9 maja 2012 roku w Krakowie.

Kwatera XIX A, rząd 13, miejsce 8.

Źródła do biogramu:

- Banaś M.: *Rys 25-letniej historii i działalności Szkoły Ochrony i Inżynierii Środowiska im. Walerego Goetla w AGH. W: XXV lat Szkoły Ochrony i Inżynierii Środowiska im. Walerego Goetla.* Kraków 2017, s. 5–43, [foto] (Monografia Szkoły Ochrony i Inżynierii Środowiska im. Walerego Goetla ; nr 3)
- Kowalski W.: Józef Gęga – wspomnienie. W: XXV lat Szkoły Ochrony i Inżynierii Środowiska im. Walerego Goetla. Kraków 2017, s. 35–37, 137, 157–159, [foto] (Monografia Szkoły Ochrony i Inżynierii Środowiska im. Walerego Goetla ; nr 3)
- Kowalski W.: W 80-lecie urodzin Profesora Józefa Gęgi. W: *Ochrona i inżynieria środowiska : zrównoważony rozwój : w 80-lecie urodzin Profesora Józefa Gęgi.* Red. tomu M. Banaś. Kraków 2011, s. 5–7, [foto] (Problemy Inżynierii Mechanicznej i Robotyki) ; (Monografie / Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie. Wydział Inżynierii Mechanicznej i Robotyki ; nr 39)

fol. Z. Sulima

fol. Z. Sulima

Tadeusz Mieczysław Gibas 1922–2015

Urodził się 17 czerwca 1922 roku w Mordarce, w powiecie limanowskim. Był synem ostatnich właścicieli miejscowego dworu. W 1950 roku ukończył Wydział Hutniczy AGH. Jeszcze przed uzyskaniem dyplomu został zaangażowany, jako asystent Na Wydziale Hutniczym AGH. Dyplom magistra inżyniera uzyskał w 1951 roku. W 1952 roku rozpoczął pracę w Instytucie Obróbki Skrawaniem w Krakowie. Pracował tam do 1992 roku. W latach 1964–1990 był kierownikiem Zakładu Inżynierii Materiałowej. W 1965 roku na podstawie pracy „Analiza składników strukturalnych spiekane go tlenku glinowego w oparciu o metodę ceramograficzną oraz określenie jej przydatności do oceny użytkowych własności spieku”, napisanej pod kierunkiem profesora Władysława Rutkowskiego na Wydziale Metalurgicznym AGH, uzyskał stopień doktora.

W latach 1971–1982 na Wydziale Inżynierii Materiałowej i Ceramiki AGH prowadził wykłady z dziedziny materiałów ceramiczno-metalowych, w tym spiekania oraz nakładania powłok. W 1973 roku został profesorem nadzwyczajnym nauk technicznych. W latach 1975–1978 i od 1995 roku był profesorem kontraktowym Politechniki Krakowskiej. W latach 1982–1994 był kierownikiem Zakładu Metalurgii Proszków Wydziału Mechanicznego PK. W 1991 roku przeszedł na emeryturę, pozostając w instytucie pracując na części etatu aż do 2010 roku.

Głównymi tematami jego badań były: materiałoznawstwo i inżynieria materiałów narzędziowych, zwłaszcza wysokiej twardości, w tym diamentu i azotków boru, z wykorzystaniem technik spiekania i HIP. Rozwój podstaw wytwarzania i metod badań wyżej wymienionych materiałów, organizacja laboratoriów, dydaktyka, kształcenie kadry specjalistów. Wdrażanie opracowanych technologii narzędzi ceramicznych i supertwardych. Jednym z najważniejszych osiągnięć było opracowanie podstaw ceramografii spieków ceramicznych. Realizował prace naukowo-badawcze z dziedziny stali szybko tnących, ceramicznych materiałów narzędziowych, węglików spiekanych, kompozytów ziarnistych i materiałów warstwowych, w końcu materiałów supertwardych. Jednym z najważniejszych jego osiągnięć było opracowanie podstaw ceramografii spieków ceramicznych. Zebrane doświadczenia z prac nad tworzywami ceramicznymi zostały opublikowane w dwu książkach: *Spieki ceramiczne i cermetale* i *Korund i jego zastosowanie w technice*, które zyskały uznanie w kraju i za granicą. Publikacje te zapoczątkowały kilkuletnią współpracę z ISO przy normalizacji metod badawczych węglików spiekanych.

Autor i współautor 10 książek i skryptów, 16 patentów, 170 artykułów i referatów publikowanych w Polsce i za granicą oraz współautor norm. Wypromował 6 doktorów. Od 1988 roku był notowany w wydawnictwie Longmann's Who's Who in Science oraz od 1992 roku w Directory of International Biography, wydawanym przez Biographical Centre Cambridge. Był członkiem Komisji Nauk Ceramicznych PAN, Komisji Nauk Mineralogicznych PAN, International Plansee Society for Powder Metallurgy, Komisji Budowy Maszyn PAN, Sekcji Podstaw Technologii PAN, Komitetu Nauki o Materiałach PAN, Polskiego Klubu Ekologicznego, Polskiego Klubu Materiałów Kompozytowych. Odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Zmarł 25 kwietnia 2015 roku.

Kwaterna PAS 46, rząd wsch., miejsce 2.

Źródła do biogramu:

- Dziennik Polski 2015, nr 99 (29 kwietnia 2015), s. A10 [nekr.]
- Gazeta Wyborcza 2015, nr 100 (30 kwietnia – 1 maja 2015), s. 16–17 [nekr.]
- *Współcześni uczeni polscy*: słownik biograficzny. T. 1: A-G. Red. nauk. J. Kapuścik. Warszawa 1998, s. 456, [foto]
- *Złota księga nauk technicznych 2003*. Red. K. Pikoń. Gliwice 2003, s. 99
- Zmarł profesor Tadeusz Gibas, syn ostatnich właścicieli dworu ... [online] [przełączony 18.06.2020]. Dostępny w:
- <https://limanowa.in/index.php/aktualnosci/zmarl-profesor-tadeusz-gibas-syn-ostatnich-wlascicieli-dworu-w-mordarce/21830>

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Jerzy Gomoliszewski **1904–1988**

Urodził się 24 kwietnia 1904 roku we wsi Zagórze koło Częstochowy. W 1923 roku ukończył Liceum Humanistyczne im. Kazimierza Wielkiego w Olkuszach. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Geodezyjnym Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1928 roku uzyskując dyplom inżyniera geodety. Po ukończeniu studiów podjął pracę w zawodzie geodety. Najpierw jako praktykant, następnie jako samodzielny wykonawca i inspektor. W 1930 roku uzyskał uprawnienia mierniczego przysięgłego. W 1936 roku założył w Radomsku własne biuro miernicze, które funkcjonowało do chwili wybuchu II wojny światowej. W latach 1940–1945 pracował, jako inżynier geodeta, najpierw przy pomiarach geodezyjnych na potrzeby Kopalni „Kazimierz” w powiecie będzińskim, a następnie przy scalaniu gruntów w powiecie nowosądeckim. Po wyzwoleniu brał czynny udział w pracach związanych z reformą rolną, taksacjach szkód i strat wojennych.

W latach 1945–1952 studiował na Wydziale Architektury Wydziałów Politechnicznych AGH i jednocześnie pracował w Katedrze Miernictwa II Oddziału Geodezyjnego Wydziału Inżynierii. W pracy naukowej zajmował się problemami wykorzystania metod geodezyjnych do inwentaryzacji zabytków, skoncentrowany był głównie na prowadzeniu badań architektonicznych z wykorzystaniem technik geodezyjnych.

Zafascynowany pięknem budowli starego Krakowa, zainicjował stosowanie metod geodezyjnych do inwentaryzacji zabytków, do badań kompozycji budowli monumentalnych. Na podstawie pomiarów doświadczalnych monumentalnego zabytku architektury gotyckiej, opracował zasady pomiarów i sporządzania map inwentaryzacyjnych, dokonał szczegółowej analizy przydatności i dokładności trygonometrycznych metod pomiaru sytuacyjno-wysokościowego w odniesieniu do niedostępnych punktów budowli. Wyniki tych badań opublikował po raz pierwszy w artykule „Pomiary zabytków architektonicznych. (Wnioski z pomiaru kościoła Św. Katarzyny w Krakowie)” w „Przeglądzie Geodezyjnym” 1948, nr 9–10, s. 277–293. W 1950 roku na podstawie tej pracy uzyskał stopień doktora nauk technicznych. W latach 1952–1969 był kierownikiem Katedry Geodezji Przemysłowej i w latach 1956–1960 dziekanem Wydziału Geodezji Górniczej. Zorganizował wówczas studia zaoczne dla pracujących na Wydziale Geodezji Górniczej. W 1954 roku został profesorem AGH. W 1969 roku otrzymał tytuł profesora. W latach siedemdziesiątych prowadził

badania naukowe nad formami geometrycznymi sklepień i ścian budowli zabytkowych, mających właściwości ogniskowania fal dźwiękowych. Opierając się precyzyjnych pomiarach geodezyjnych lub fotogrametrycznych oraz specjalnych pomiarach akustycznych badał wartości i rozkłady parametrów tych powierzchni w kilku obiektach zabytkowych, między innymi: w zamku w Pieskowej Skale i Wiśniczu.

Był autorem około 100 publikacji, w tym 3 książek i 3 patentów. Położył niecodzienne zasługi w wykształcenie licznej kadry technicznej o specjalizacji geodezja inżynieryjno-przemysłowa i miejska. Był promotorem 5 przewodów doktorskich. Na szczególną uwagę zasługuje książka *Kościół św. Anny* w Krakowie, dokumentacja geodezyjno-inwentaryzacyjna oraz publikacje wyjaśniające stosowanie korekt architektonicznych czy też sposoby modelowania kształtu sklepień i ścian dla uzyskania pożądaných efektów akustycznych. Inne znaczące osiągnięcia z zakresu geodezyjnej inwentaryzacji urządzeń i przewodów podziemnych przedstawił w trzech rozdziałach podręcznika „Geodezja miejska”. Jako wybitny autorytet w dziedzinie geodezyjnej inwentaryzacji zabytków architektury współpracował czynnie z Międzynarodową Radą ds. Zabytków i Założeń Zabytkowych, z Urzędem Federalnym ds. Zabytków we Wiedniu oraz z Państwowym Urzędem Konserwacji Zabytków i Ochrony Przyrody CSRS. W latach 1963–1968 był członkiem zarządu Sekcji Geodezji Inżynieryjnej Stowarzyszenia Geodetów Polskich. Ponadto brał udział w pracach kilku zespołów Polskiej Akademii Nauk oraz Rady Naukowej Instytutu Historii Nauki, Oświaty i Techniki PAN i Komitetu Historii Nauki i Techniki PAN. W uznaniu znacznych dokonań odznaczony został Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotą Odznaką „Za zasługi w dziedzinie geodezji i kartografii”, Złotą Odznaką „Za prace społeczne dla miasta Krakowa”. Jego bratem był profesor Tomasz Zygmunt Gomoliszewski, również pracownik AGH.

Zmarł 13 marca 1988 roku w Krakowie.

Kwatera XIV A, rząd 1, miejsce 19.

Źródła do biogramu:

- *Księga tytułów i stopni naukowych : uzyskanych na Wydziale Geodezji Górniczej i Inżynierii Środowiska w latach 1951–2001*. [AGH]. Red. J. Bernasik. Kraków 2001, s. 13, [foto]
- Odlanicki-Poczobutt M.: Profesor Jerzy Gomoliszewski (1904–1988). *Geodezja i Kartografia* 1989, t. 38, z. 2, s. 83–86, [foto]
- Płatek A.: Wspomnienie o profesorze Jerzym Gomoliszewskim (1904–1988). *Przegląd Geodezyjny* 1989, nr 4/5, s. 35, 13, [foto]
- Płatek A., Rola F.: Jubileusz 70-lecia urodzin profesora Jerzego Gomoliszewskiego. *Przegląd Geologiczny* 1975, nr 4, s. 150–152
- Rola F.: Profesor dr inż. arch. Jerzy Gomoliszewski. *Zeszyty Naukowe AGH ; nr 1332*. [Seria] *Geodezja* 1991, z. 108, s. 7–12, [foto]
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 100
- *Zeszyt poświęcony jubileuszowi 70-lecia urodzin profesora Jerzego Gomoliszewskiego*. *Zeszyty Naukowe AGH ; nr 448*. [Seria] *Geodezja* 1974, z. 30, s. 1–18, [foto]

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Tomasz Ziemowit Gomoliszewski 1910–1988

Urodził się 27 grudnia 1910 roku we wsi Zagórze koło Częstochowy. W 1931 roku ukończył Gimnazjum Przyrodniczo-Matematyczne im. S. Staszica w Sosnowcu. Następnie odbył roczną służbę wojskową w Szkole Podchorążych Rezerwy Piechoty w Zambrowie. W 1932 roku rozpoczął studia na Wydziale Geodezyjnym Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1938 roku. Będąc jeszcze studentem, rozpoczął w 1936 roku pracę zawodową w biurze geodezyjnym swego brata Jerzego Gomoliszewskiego. Specjalizował się w tym czasie przede wszystkim w dziedzinie geodezyjnego urządzania terenów rolniczych. W 1939 roku brał udział w kampanii wrześniowej w stopniu podporucznika. W końcu 1940 roku powrócił do pracy zawodowej. Został wówczas zatrudniony w Wojewódzkim Urzędzie Ziemiem w Krakowie na terenie powiatu nowosądeckiego, gdzie zajmował się skalaniem gruntów. Prace to kontynuował do końca lutego 1947 roku.

Po niemal 11 latach działalności inżynierskiej podjął się zupełnie nowej działalności, tym razem naukowo-dydaktycznej. Od 1 marca 1947 roku pracował, jako starszy asystent w Katedrze Geodezji i Miernictwa Górniczego i na Wydziale Geologiczno-Mierniczym w Akademii Górniczej. W 1950 roku awansował na adiunkta, a w 1954 roku otrzymał nominację na zastępcę profesora. W 1961 roku na podstawie pracy „Trygonometryczna metoda pomiaru szczegółów leżących na pionowej płaszczyźnie”, napisanej pod kierunkiem profesora Zygmunta Kowalczyka na Wydziale Geodezji Górniczej, uzyskał stopień doktora. W 1965 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego. Po reorganizacji Wydziału Geologiczno-Mierniczego pracował w Katedrze Geodezji Górniczej. Był organizatorem i w latach 1961–1975 kierownikiem Zakładu Instrumentoznawstwa Geodezyjnego. W zakładzie tym prowadzone były badania i justowania nowoczesnych przyrządów geodezyjnych dla zespołów naukowo-dydaktycznych oraz dla potrzeb przemysłu i przedsiębiorstw geodezyjnych. W tym samym okresie, w latach 1966–1969 był prodziekanem do spraw dydaktyki na Wydziale Geodezji Górniczej AGH. Dzięki jego staraniom został zbudowany komparator precyzyjny dla badań przymiarów długości, wykorzystywany zarówno w pracach naukowych i dydaktycznych, jak i dla potrzeb przedsiębiorstw geodezyjnych. W latach 1962–1966 kierował Studium Zaocznym Wydziału i wprowadził wówczas indywidualne harmonogramy zajęć dydaktycznych dostosowane do warunków życia i pracy

zawodowej poszczególnych studentów, co okazało się korzystne dla usprawnienia studiów. W pracach dyplomowych wprowadzał studentów do rozwiązywania aktualnych tematów postępu naukowego i technicznego. Ponadto z innych organizacyjnych funkcji na wydziale należy wymienić wieloletnie – 195–1965 – pełnienie obowiązków opiekuna Koła Naukowego Studentów Geodetów i w latach 1960–1962 pełnomocnictwo dziekana ds. dydaktyki. W latach 1967–1981 był członkiem Zespołu Programowego Studiów Zaocznych Resortu Szkolnictwa Wyższego. Szczególnie mocno trzeba podkreślić, że osiągnął on interesujące wyniki w dziedzinie optymalizacji metod i technik prac geodezyjnych – głównie na podstawie studiów i badań prowadzonych przy wykorzystywaniu doświadczeń inżynierskich. Specjalizował się w zakresie optyki geometrycznej i instrumentoznawstwa geodezyjnego. Osiągnął w tej dziedzinie badań pozycję pioniera i wysoko cenionego autorytetu. Z zakresu jego badań i konstrukcji przyrządów na uwagę zasługuje opracowanie i wykonanie prototypów precyzyjnych pionów libelowych do pomiarów długości metodą zawieszeniową oraz do pomiarów kątowych i liniowych. Piony te umożliwiały centrowanie przyrządów nad punktami z dokładnością rzędu $\pm 0,1$ mm.

Autor kilkudziesięciu publikacji. Do najważniejszych wyników jego prac nad optymalizacją metod i technik prac geodezyjnych należy zaliczyć opracowanie i wdrożenie do produkcji geodezyjnej oryginalnej trygonometrycznej metody pomiaru szczegółów leżących na płaszczyźnie pionowej. Metoda ta o istotnych zaletach technicznych i ekonomicznych została przedstawiona w pracy doktorskiej oraz rozwinięta i rozpowszechniona w kilku publikacjach i referatach. Wyniki studiów, analiz naukowych i badań przedstawił w publikacjach, opracowaniach nieopublikowanych i patentach oraz w referatach i wystąpieniach dyskusyjnych na sesjach naukowych i konferencjach naukowo-technicznych.

Był promotorem kilku przewodów doktorskich. W tym miejscu szczególnie trzeba podkreślić jego zasługi, jako wieloletniego wnikliwego recenzenta opracowań naukowych, technicznych i dydaktycznych. Wykonał ponad 60 recenzji rozpraw doktorskich i habilitacyjnych, dorobku naukowego i dydaktyczno-wychowawczego pracowników oraz prac naukowych, podręczników i skryptów akademickich przygotowywanych do opublikowania. Jego opinie i uwagi krytyczne o recenzowanych pracach stanowiły cenną pomoc merytoryczną dla autorów i wносиły istotny wkład do rozwoju i podnoszenia poziomu opracowań naukowych i dydaktycznych oraz działalności wydawniczej. Na wysoką ocenę zasługuje jego wkład do modernizacji procesu akademickiego kształcenia technicznych kadr geodezyjnych oraz do rozwoju młodej kadry naukowo-dydaktycznej. Poza macierzystą uczelnią, w latach 1964/1965 wykładał geodezję również w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Rzeszowie. W latach 1971–1973 był konsultantem naukowym w zakresie instrumentoznawstwa w Krakowskim Przedsiębiorstwie Geodezyjnym. Wysoko cenione były jego osiągnięcia naukowe i praktyczne w tak ważnej gałęzi nauk przyrodniczych, jaką jest pszczelarstwo. Szeroko wykorzystywana był jego pomoc i doświadczenie w dziedzinie apiterapii.

Był członkiem Komitetu Geodezji PAN, współpracował z Zespołem Historii Geodezji przy Instytucie Historii Nauki, Oświaty i Techniki PAN, z resortowym Instytutem Geodezji i Kartografii oraz ze Stowarzyszeniem Geodetów Polskich. Za osiągnięcia w prac naukowej, dydaktyczno-wychowawczej i organizacyjno-społecznej otrzymał wiele nagród i odznaczeń, między innymi: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złotą Odznakę „Za Zasługi w Dziedzinie Geodezji i Kartografii”, Złotą Odznakę „Za Zasługi dla

Ziemi krakowskiej”, Złotą Honorową „Odznakę Związku Pszczelarskiego”, indywidualną Nagrodę pierwszego stopnia Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki i wielokrotnie Nagrodę Rektora AGH.

Jego bratem był profesor Jerzy Gomoliszewski, również pracownik AGH.

Zmarł 21 czerwca 1988 roku w Krakowie.

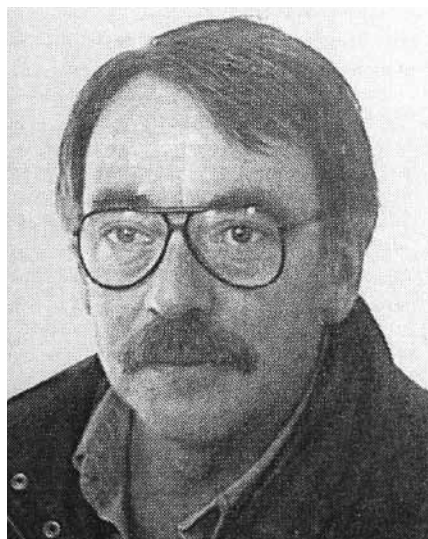
Kwatera XIV A, rząd 1, miejsce 19.

Źródła do biogramu:

- *Księga tytułów i stopni naukowych : uzyskanych na Wydziale Geodezji Górniczej i Inżynierii Środowiska w latach 195–2001*. [AGH]. Red. J. Bernasik. Kraków 2001, s. 16, [foto]
- Nowak K.: Profesor Tomasz Gomoliszewski – charakterystyka dorobku naukowego oraz działalności dydaktyczno-wychowawczej, społecznej i organizacyjnej. *Zeszyty Naukowe*. AGH ; nr 860. [Seria] Geodezja 1982, s. 7–15
- Nowak K.: 70 urodziny profesora Tomasza Gomoliszewskiego. *Przegląd Geologiczny* 1981, nr 6, s. 194–195
- Odlanicki-Poczobutt M.: Profesor Tomasz Gomoliszewski : (1910–1988). *Geodezja i Kartografia* 1990, t. 39, z. 1-2, s. 3–7, 9–12, [foto]
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 101, [foto]

Przemysław Stefan Gorczyca 1946–2020

Urodził się 7 sierpnia 1946 roku w Krakowie. W 1970 roku ukończył Wydział Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH. Następnie w tym samym roku rozpoczął pracę asystenta stażysty w Zakładzie Maszyn Analogowych i Cyfrowych Instytutu Automatyki i Elektroniki Przemysłowej Wydziału Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH. W 1975 roku na podstawie pracy „Model matematyczny, symulacja cyfrowa i sterowanie optymalne dla pieca obrotowego do wypalania klinkieru”, napisanej pod kierunkiem profesora Henryka Góreckiego, uzyskał stopień doktora i otrzymał stanowiska adiunkta. Przed przejściem na emeryturę pracował w Katedrze Automatyki i Inżynierii Biomedycznej Wydziału Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Inżynierii Biomedycznej. Autor około 20 publikacji z zakresu teorii sterowania, modelowania i identyfikacji procesów technologicznych. Wielokrotnie czynnie uczestniczył na konferencjach. Jego zainteresowania i praca naukowa dotyczyły: elektrotechniki, teorii sterowania, modelowania i identyfikacji procesów technologicznych.

Zmarł 14 listopada 2020 roku.

Kwatera XXIV A, rząd 5, miejsce 20.

Na grobie nie ma napisu mówiącego, że jest tam pochowany. Jednakże potwierdzają to rejestry cmentarne oraz to, że widnieją tam nazwisko – Gorczyca – najprawdopodobniej jego rodziców.

Źródła do biogramu:

- Gazeta Wyborcza 2020, nr 269 (17 listopada 2020), [dod.] Magazyn Krakowski, s. 2 [nekr.]
- [Skład Osobowy AGH ... 1970/1971]. Kraków 1971, s. 90
- Who is who absolwentów Wydziału Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki [AGH] : [w 45 lecie Wydziału 1952–1997]. Kraków 1999, s. 83, [foto]
- Who is who? elitarnego Wydziału Elektrycznego [AGH]. Red. i układ albumu J. Czajkowski, Z. K. Witek. Kraków 2002, s. 82, [foto]

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Marian Ludwik Górkiewicz **1910–1989**

Urodził się 29 marca 1910 roku we Lwowie. Tam też ukończył szkołę podstawową im. Henryka Sienkiewicza oraz IX Gimnazjum im. Jana Kochanowskiego. Bezpośrednio po maturze w 1931 roku rozpoczął studia na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie. W 1935 roku uzyskał stopień magistra filozofii z zakresu historii. W latach 1935–1937 był asystentem w Zakładzie Historii Społecznej i Gospodarczej Uniwersytetu Jana Kazimierza. Następnie, od 1938 roku do lutego 1940 roku, pracował jako nauczyciel w Gimnazjum Kupieckim we Lwowie. W okresie od kwietnia 1940 roku do kwietnia 1942 roku, pracował fizycznie w różnych instytucjach. W latach 1942–1944 brał udział w tajnym nauczaniu w szkołach średnich Lwowa. Od 1 maja 1942 roku do 30 kwietnia 1952 roku pracował w Bibliotece Zakładu Narodowego im. Ossolińskich we Lwowie, a następnie we Wrocławiu. Do czerwca 1944 roku związany był z Oddziałem Opracowania Zbiorów. Następnie pracował w Oddziale Koncentracji to jest przy zabezpieczaniu zbiorów Oddanych Bibliotece pod opiekę oraz zbiorów opuszczonych. Od września 1945 roku do czerwca 1946 roku kierował pracami tego oddziału w trakcie przenoszenia zbiorów Ossolineum do Wrocławia.

Po przeniesieniu się do Wrocławia został kierownikiem organizującego się Oddziału Gromadzenia Zbiorów, łącznie z Oddziałem Czasopism, a następnie do grudnia 1950 roku kierował Oddziałem Rękopisów, a od 1 stycznia 1951 roku kierował Oddziałem Magazynów, Konserwacji i Intrologatorni oraz był referentem wystaw. W roku akademickim 1946/1947 ukończył we Wrocławiu kurs bibliotekarski, a następnie w grudniu 1948 roku zdał egzamin bibliotekarski na stanowisko pierwszej kategorii w państwowej służbie bibliotecznej. W okresie 1948–1950 pełnił również funkcję starszego asystenta Zakładu Historii Śląska i Słowiańszczyzny Zachodniej Uniwersytetu Wrocławskiego, W roku szkolnym 1950/1951 w Liceum Bibliotekarskim i Technikum Księgarskim wykładał przedmioty z zakresu bibliotekoznawstwa i bibliotekarstwa.

W 1946 roku na Uniwersytecie Jagiellońskim na podstawie rozpoczętej jeszcze we Lwowie rozprawy „Ceny w Krakowie w latach 1796–1914” otrzymał stopień doktora. 1 maja 1952 roku rozpoczął pracę kierownika Oddziału Gromadzenia, Uzupełniania i Opracowania Zbiorów Biblioteki Głównej AGH, pełniąc równocześnie obowiązki zastępcy kierownika Biblioteki. 1 czerwca 1956 roku został mianowany kustoszem. 1 sierpnia 1957

roku został wicedyrektorem biblioteki. W 1961 roku otrzymał stopień starszego kustosa dyplomowanego. W 1961 i 1963 roku powołany został na Seniora Budowy Biblioteki. 1 kwietnia 1972 roku został powołany na stanowisko dyrektora Biblioteki Głównej AGH i funkcje te sprawował do końca 1980 roku. Od początku pracy w BG AGH nieustannie szkolił pracowników macierzystej biblioteki. Dzięki Jego staraniom zainicjowane zostały prace z zakresu automatyzacji biblioteki.

Należał do Stowarzyszenia Bibliotekarzy Polskich. W latach 1962–1974 był członkiem Państwowej Komisji Egzaminacyjnej dla Bibliotekarzy Dyplomowanych przy Ministrze Szkolnictwa Wyższego, był członkiem Senackiej Komisji Bibliotecznej AGH, Senackiej Komisji Wydawniczej. W latach 1962–1968 był członkiem Senackiej Komisji Dyscyplinarnej dla Pracowników Naukowo-Dydaktycznych, członkiem Prezydium Rady Zakładowej Związku Nauczycielstwa Polskiego przy AGH. Przez wiele lat był mężem zaufania pracowników biblioteki. W 1962 roku został powołany na członka Komisji Egzaminacyjnej przy Ministerstwie Szkół Wyższych dla Bibliotekarzy Dyplomowanych, w której uczestniczył przez 4 kadencje, do 1974 roku. W 1968 roku został członkiem Komisji Dyscyplinarnej dla Pracowników Naukowo-Dydaktycznych AGH. W latach 1978–1981 był członkiem Rektorskiej Komisji ds. Wydawniczych AGH.

Był autorem 12 publikacji, w tym 3 książek. Będąc wybitnym bibliografem, na czterdziestolecie powstania AGH, opracował wraz z zespołem, *Bibliografię publikacji pracowników Akademii Górniczo-Hutniczej z lat 1919–1958*, a kilka lat później kontynuację *Bibliografii publikacji pracowników Akademii Górniczo-Hutniczej z lat 1959–1967*.

W 1981 roku dyrektor Górkiewicz przeszedł na emeryturę.

W uznaniu licznych zasług dla polskiego bibliotekarstwa został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem 10-lecia Polski Ludowej, czterokrotnie otrzymał Nagrodę Ministra Szkolnictwa oraz Nagrodę Ministra Kultury i Sztuki.

**Zmarł 31 lipca 1989 roku w Krakowie.
Kwatera L, rząd 10, miejsce 3.**

Źródła do biogramu:

- Dudziak-Kowalska M., Janczak B., Krawczyk J.: *Nie tylko bibliotekarze... : pracownicy bibliotek Akademii Górniczo-Hutniczej w stuleciu uczelni*. Kraków 2019, s. 13–32, 57–59, [foto]
- Krawczyk J., Janczak B., Dudziak-Kowalska M.: *Bibliotekarze w dziewięćdziesięcioletniu Akademii Górniczo-Hutniczej*. Kraków 2009, s. 47–48, [53], [foto]
- Krawczyk J.: Marian Ludwik Górkiewicz (1910–1989) – dyrektor Biblioteki Głównej Akademii Górniczo-Hutniczej. W: *Bibliotekarze bibliotek specjalnych*. [Red. M. Lenartowicz]. Warszawa 2007, s. 27–31, [foto] Sieński H.:
- *Słownik pracowników książki polskiej* : suplement 3. Pod red. H. Tadeusiewicz. Warszawa 2010, s. 95–96
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 104–105, [foto]

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Elżbieta Greiner-Wrona **1951–2022**

Urodziła się 22 czerwca 1951 roku w Krakowie. W 1969 roku ukończyła VI Liceum Ogólnokształcące im. A. Mickiewicza w Krakowie. W 1974 roku ukończyła Studia na Wydziale Inżynierii Materiałowej i Ceramiki AGH. W latach 1974–1990 pracowała w Instytucie Szkła i Ceramiki, jako starszy asystent w Pracowni Szkielek Barwionych i Pigmentów. W 1990 roku rozpoczęła pracę w katedrze Szkła i Emalii Wydziału Inżynierii Materiałowej i Ceramiki AGH. Następnie była związana z Katedrą Technologii Szkła i Powłok Amorficznych. W 1999 roku na podstawie pracy „Szkła sensorowe dla ochrony zabytków”, napisanej pod kierunkiem profesora Leszka Stocha, uzyskała stopień doktora. Ukończyła studia podyplomowe na Wydziale Nauki o Materiałach i Inżynierii w University of Florida. Zajmowała się badaniem reakcji powierzchniowych na szkło, w aspekcie korozji szkła, zarówno wykopaliskowego, historycznego, jak i współczesnego oraz technologii szkła i emalii. Celem tych badań było wyszukiwanie optymalnych wariantów zabezpieczenia szkielek przed szkodliwymi wpływami różnego pochodzenia. Wyniki prowadzonych prac prezentowała na wielu konferencjach krajowych i zagranicznych. Uczestniczyła w pracach komitetów organizacyjnych przy cyklicznie przygotowywanych konferencjach o charakterze międzynarodowym oraz seminariach o zasięgu krajowym. Prowadziła też wykłady na Uniwersytetach w Genewie, Turynie i Modenie.

Była autorką ponad 100 publikacji oraz 2 patentów. Była opiekunką wielu pokoleń studentów, promotorką kilkudziesięciu prac magisterskich i projektów inżynierskich. Jej dużym sukcesem było opracowanie, wspólnie z zespołem, szkielek nazywanych awanturynem miedziowym, trudnych do otrzymania nawet na skalę laboratoryjną. Była bardzo aktywna, zarówno w sferze zawodowej, jak i społecznej i wolontaryjnej. Często jeździła na jedno lub kilkudniowe delegacje do wielu hut szkła, celem wdrażania technologii opracowywanych w ISiC. Podnosiła swoje kwalifikacje, na przykład dzięki studiom podyplomowym i nauce języków. Ponadto, działała w instytutowym radiowęzle, gdzie pełniła rolę dziennikarki oraz spikerki, przekazując ciekawe informacje dotyczące szklarstwa i innych dziedzin, na przykład teatru i kina. Intensywnie działała i zaskarbiała sobie przyjaźń licznej grupy współpracowników z instytutu i spoza niego. Organizowała obchody rocznic rozpoczęcia i ukończenia studiów. Uzyskała uprawnienia rzeczoznawcy Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w zakresie opieki nad zabytkami w dziedzinie: rzemiosło artystyczne i sztuka

użytkowa, w specjalizacji: analiza startu zachowania szkła historycznego z uwzględnieniem jego technologii produkcji. Była członkiem Naczelnej Organizacji Technicznej, Polskiego Towarzystwa Ceramicznego, Polskiego Towarzystwa sztuk Pięknych, AIHV – Association Internationale pour L'Histoire du Verre, Towarzystwa Miłośników Witraży i Stowarzyszenia Wychowanków AGH. W uznaniu zasług otrzymała wiele nagród i wyróżnień, między innymi: Srebrny Krzyż Zasługi, wielokrotnie Nagrodę Rektora AGH i Nagrodę Ministra Przemysłu.

Zmarła 1 stycznia 2022 roku.

Kwatera RB, rząd 7, miejsce 38, 39.

Źródła do biogramu:

- Dziennik Polski 2022, nr 3 (5–6 stycznia 2022), s. A16 [nekr.]
- *Kto jest kim w ceramice : 50-lecie Wydziału Inżynierii Materiałowej i Ceramiki 1949–1999*. [AGH]. Kraków : 1999, s. 141–142, [foto]
- Nauka w sukurs konserwatorom zabytków / Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie [online] [przełgądany 14.01.2022]. Dostępny w: <https://www.agh.edu.pl/nauka/info/article/nauka-w-sukurs-konserwatorom-zabytkow/>
- Stabryła A., Konsorski A.: Elżbieta Greiner-Wrona (1951–2022) – wspomnienie. Biuletyn AGH 2022, nr 168, s. 34, [foto]
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 106–107, [foto]

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Mirosław Handke Rektor w latach 1993–1998

Mirosław Józef Handke urodził się 19 marca 1946 roku Lesznie. W 1969 roku ukończył chemię na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Jagiellońskiego. W tym samym roku rozpoczął pracę asystenta w Zakładzie Chemii Krzemianów Instytutu Chemii Ciała Stałego Wydziału Ceramicznego AGH.

W 1974 roku na podstawie pracy „Struktury odmian polimorficznych Ca_2SiO_4 w świetle badań metodami spektroskopii w podczerwieni i spektroskopii Ramana” uzyskał stopień doktora nauk chemicznych. W 1977 roku odbył staż naukowy w Uniwersytecie w Liège. W latach 1984–1986 i w 1989 roku był stypendystą Harrick Scientific Corporation Institute w Stanach Zjednoczonych. W latach 1986–1989 był profesorem wizytującym na Uniwersytecie w Genewie w Institute of Technology w Haifie w Izraelu i Uniwersytecie Technicznym w Clausthal w Niemczech. W 1985 roku na podstawie rozprawy „Spektroskopia wibracyjna krzemianów, a charakter wiązania Si-O w krzemianach” uzyskał stopień doktora habilitowanego. W 1987 roku otrzymał stanowisko docenta. W latach 1986–1990 był wicedyrektorem Międzyresortowego Instytutu Materiałów Budowlanych i Ogniotrwałych. Był twórcą i w latach 1988–1991 oraz 1991–1993 kierownikiem, Zakładu Chemii Krzemianów, który przekształcony został w Katedrę Chemii Krzemianów i Związków Wielkocząsteczkowych i w latach 1993–1996 był jej kierownikiem. Równocześnie w latach 1988–1990 był zastępcą dyrektora Instytutu Inżynierii Materiałowej WIMiC. W pracy naukowej prowadził badania w zakresie chemii ciała stałego i spektroskopii oscylacyjnej. W 1992 roku został profesorem nadzwyczajnym. W 1993 roku otrzymał tytuł profesora. W latach 1990–1993 był prodziekanem Wydziału Inżynierii Materiałowej i Ceramiki. W latach 1993–1996 i 1996–1998 był Rektorem AGH. Był to okres niezwykle intensywnej pracy i przełomowych zmian w zakresie sposobu funkcjonowania akademii, tak w odniesieniu do jej struktury jak i zarządzania, zwłaszcza – gospodarki finansowej. Zmienił strukturę organizacyjną AGH. Zniesione zostały instytuty i powrócono do katedr. System finansowy działał niezwykle efektywnie i pozwolił na wyprowadzenie uczelni z głębokiego deficytu. Była to działalność pionierska. I co ważne w skali całego kraju. AGH, jako pierwsza polska uczelnia została wyprowadzona z głębokiego, systemowego deficytu finansowego. Przyjęte rozwiązania uznano za modelowe. Świadectwem Jego osobistej pozycji było powierzenie Mu funkcji Przewodniczącego Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Technicznych. Pełniąc ją po raz

kolejny wykazał się dalekowzrocznością. Zainicjowali i doprowadził do utworzenia Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich (KRASP), bez której trudno sobie dzisiaj wyobrazić funkcjonowanie polskiego środowiska naukowego i wyższych uczelni. W latach 1993–1997 pełnił też funkcję wiceprzewodniczącego Kolegium Rektorów Szkół Wyższych Krakowa. Drugą kadencję na stanowisku rektora AGH przerwała – przyjęta przez niego – propozycja objęcia funkcji ministra Edukacji Narodowej. Urząd Rektora AGH przekazał 21 stycznia 1998 roku. Od końca października 1997 roku do 20 lipca 2000 roku pełnił funkcję ministra Edukacji Narodowej w rządzie Jerzego Buzka. Na stanowisku zasłynął z reformy systemu oświaty w 1999 roku.

Po zakończeniu działalności ministerialnej powrócił do pracy naukowej w AGH. Po powrocie nie spoczął na laurach. Uznał, że macierzysty wydział zasługuje na swoisty „dar” z Jego strony. Podjął, uwiecznione sukcesem, starania o nowy budynek dla WIMiC. To, że można dzisiaj prowadzić zajęcia dydaktyczne i badania naukowe, a także konferencje krajowe i międzynarodowe w budynku B-8 jest ogromną zasługą profesora. W latach 2000–2012 ponownie był kierownikiem Katedry Chemii Krzemianów i Związków Wielkocząsteczkowych WIMiC.

W 2016 roku przeszedł na emeryturę, ale i wówczas zaznaczał swoją obecność, działając na rzecz wydziału. Z perspektywy lat, oceniając swoją działalność, powiedział: „Jako były rektor jestem orędownikiem wzrostu kompetencji rektora, ale tylko w zakresie zarządzania, także w sprawach finansowych. Tylko rektor może wprowadzić racjonalną politykę płacową, motywującą dobrą i efektywną pracę. Żaden organ kolegialny nigdy w tej kwestii nie podejmie racjonalnej decyzji”.

Opublikował około 150 prac z dziedziny chemii krzemianów i spektroskopii, z których 103 znajduje się na liście Google Scholar i były cytowane około 1200 razy, a wskaźnik Hirscha tych publikacji wyliczono na 20. Był też autorem dwóch podręczników akademickich i pięciu książek. Wypromował ponad 30 magistrantów oraz ponad 10 doktorów. Był członkiem komitetów redakcyjnych i redaktorem czasopism wydawanych przez Elsevier: „Vibrational Spectroscopy” i „Journal of Molecular Structure”. Należał do wielu krajowych i zagranicznych stowarzyszeń naukowych. W 1986 roku zasiadł w Komisji Nauk Ceramicznych PAN, a w 1994 roku w Komisji Chemii PAN. Był też współzałożycielem Małopolskiego Klubu Konserwatywnego. Od 1980 roku był aktywnym członkiem Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”. W uznaniu zasług i dokonań wyróżniony został wieloma medalami i odznaczeniami, między innymi: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, był również honorowym obywatelem Jarosławia.

Zmarł 22 kwietnia 2021 roku w Krakowie.

Kwatera LXXXIII, rząd 8, miejsce 2.

Źródła do biogramu:

- *Kto jest kim w ceramice : 50 lecie Wydziału Inżynierii Materiałowej i Ceramiki : 1949–1999*. [AGH]. Kraków 1999, s. 130–131, [foto]
- Mirosław Handke – Wikipedia, wolna encyklopedia [online] [przeglądany 22 kwietnia 2021]. Dostępny w: https://pl.wikipedia.org/wiki/Miros%C5%82aw_Handke

-
- Mozgawa W.: Profesor Mirosław Handke – Człowiek instytucja. Biuletyn AGH 2021, nr 159/160, s. 34–36, [foto]
 - *Non omnis moriar... : groby Rektorów Akademii Górniczej i Akademii Górniczo-Hutniczej*. Z. 4 – 2021. Oprac. H. Sieński. Kraków 2021, s. 185–194, [foto]
 - Pożegnanie Prof. dr hab. Mirosława Handkego [online] [przeoglądany 10 maja 2021]. Tyrański W.: Kto jest kim w Krakowie. Kraków 1999, s. 112–113
 - Zmarł profesor Mirosław Handke (1946–2021). Biuletyn AGH 2021, nr 157–158, s. 29, [foto]

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

BOGUMIŁA
HANDKE
15 IV 1943 - 26 XII 2020
MIROSLAW
HANDKE
19 III 1946 - 22 IV 2021

Ryszard Jakubowski **1932–2017**

Urodził się 14 grudnia 1932 roku w Częstochowie. W 1956 roku ukończył Wydział Elektryfikacji Górnictwa i Hutnictwa AGH i otrzymał tytuł zawodowy magistra inżyniera. Następnie rozpoczął pracę na tym wydziale. W 1957 roku wydział zmienił nazwę na Wydział Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH i tam pracował w Katedrze i Zakładzie Fizyki II. W 1963 roku współorganizował w Katedrze Automatyki i Elektroniki Przemysłowej WEGiH, pierwszy na krakowskich uczelniach, Zakład Maszyn Cyfrowych i Analogowych. Od 1965 roku, jako adiunkt, był kierownikiem tego zakładu. W latach 1969–1973 zakład ten funkcjonował w Instytucie Automatyki i Elektroniki Przemysłowej tegoż wydziału. W 1961 roku na podstawie pracy „Aparatura do analizy i syntezy układów regulacyjnych”, napisanej pod kierunkiem prof. Henryka Góreckiego na WEGiH, otrzymał stopień doktora. W 1971 roku otrzymał stopień doktora habilitowanego. W 1978 roku został profesorem nadzwyczajnym, w 1991 roku otrzymał tytuł profesora. Od 1971 roku pracował w Instytucie Informatyki Teoretycznej i Stosowanej Polskiej Akademii Nauk w Gliwicach oraz od 1975 roku w Instytucie Informatyki Wydziału Matematyki, Fizyki i Informatyki UJ w Krakowie, na połowie etatu pełniąc obowiązki kierownika Zakładu Rozpoznawania i Przetwarzania Obrazów.

W latach sześćdziesiątych XX wieku, jako pierwszy, rozpoczął w AGH i UJ wykłady z teorii i zastosowań maszyn cyfrowych, inspirując kształcenie w dziedzinie informatyki. Był współtwórcą powstałego w 1975 roku Instytutu Informatyki UJ. Jako profesor pracował też w Katedrze Informatyki Wydziału Zarządzania, Informatyki i Nauk Społecznych Wyższej Szkoły Biznesu w Dąbrowie Górniczej. W latach 1968–1970 przebywał na stażu w National Research Council of Canada. Opublikował ponad 140 prac naukowych. Był promotorem około 10 prac doktorskich.

Współpracował naukowo z uniwersytetami w Austrii, Finlandii, Francji, Japonii, Kanadzie, Niemczech i USA. Był członkiem Komitetu informatyki PAN, Rady Redakcyjnej „Fundamenta Informaticae” i „Archiwum Informatyki Teoretycznej i Stosowanej”. Był też członkiem komitetów programowych wielu konferencji krajowych i międzynarodowych. Wyróżniony był Nagrodą IV Wydziału PAN i Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. W swojej działalności naukowej skoncentrował się na następujących zagadnieniach: infor-

matyka, rozpoznawanie obrazów, automatyczna generacja wiedzy, modelowanie i wnioskowanie geometryczne, komputerowo wspomagane projektowanie i wytwarzanie, grafy funkcyjne.

Zmarł 9 sierpnia 2017 roku w Krakowie.

Kwatera LXXXIX, rząd 30, miejsce 4.

Źródła do biogramu:

- Aktualności Instytutu – Instytut Informatyki i Matematyki Komputerowej Uniwersytetu Jagiellońskiego. Nie żyje prof. Ryszard Jakubowski [online] [przełączany 18 marca 2019]. Dostępny w: http://www.ii.uj.edu.pl/aktualnosc-instytutu/-/journal_content/56_INSTANCE_Y9qQKIoltYFD/12980385/137239063
- Dziennik Polski 2017, nr 191 (18 sierpnia 2017), s. A12 [nekr.]
- [Skład Osobowy AGH ... 1959/1960]. Kraków 1959, s. 155
- *Współcześni uczeni polscy* : słownik biograficzny. T. 2 : H – Ł. Red. nauk. J. Kapuścik. Warszawa 1999, s. 129, [foto]

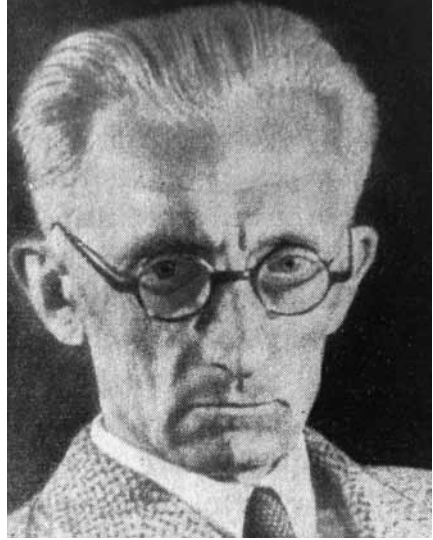

fol. Z. Sulima

fol. Z. Sulima

Edward Walery Janczewski 1887–1959

Urodził się 28 lutego 1887 roku w Krakowie. Był synem Edwarda prof. fizjologii roślin UJ. W 1906 roku ukończył Gimnazjum Humanistyczne imienia B. Nowodworskiego i rozpoczął studia na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Jagiellońskiego z zakresu fizyki i chemii. W czasie studiów w latach 1908–1909 pracował w laboratorium mineralogicznym profesora J. Morozewicza. W 1909 roku z powodów zdrowotnych wyjechał do Szwajcarii i tam kontynuował rozpoczęte studia fizyczne i chemiczne we Fryburgu. Od 1910 roku studiował geologię u profesorów: M. Lugeona i E. Arganda w Lozannie. Studia geologiczne ukończył w 1914 roku, uzyskując tytuł naukowy licencjata nauk matematyczno-przyrodniczych i doktorat nauk matematyczno-przyrodniczych na Uniwersytecie w Neuchâtel. Rozprawa doktorska „Le val de Bagnes, étude de morphologie glaciaise” uzyskała bardzo pochlebne opinie wśród ówczesnych geologów, szczególnie profesora E. Arganda. W okresie I wojny światowej przebywał w Szwajcarii i pracował w instytucjach naukowych. Prowadził badania wysuwania się języka lodowca Findelen koło Zermatt, dokonał zdjęcia topograficznego lodowca Porchabella z działu wodnego między Innem a Renem.

W 1921 roku powrócił do kraju i rozpoczął pracę, jako geolog i kartograf, organizując w Państwowym Instytucie Geologicznym w Warszawie pracownię kartograficzną. Do 1939 roku pracował na stanowisku geologa-geofizyka. Na początku II wojny światowej zajął się ochroną zbiorów PIG i pracowni. Następnie w latach okupacji poświęcił się sprawie uchronienia dóbr Instytutu przed zniszczeniem lub grabieżą. Zarazem świecił przykładem niezachwianej wiary w szybki i ostateczny koniec faszystowskiego barbarzyństwa. Po zakończeniu wojny natychmiast rozpoczął pracę zawodową. Przeniósł się do Krakowa i podjął pracę w organizującym się w Krakowie, Oddziale Państwowego Instytutu Geologicznego. Był tam zatrudniony od 1 maja 1945 roku do 31 sierpnia 1952 roku.

W 1946 roku podjął pracę zastępcy profesora na Wydziale Geologiczno-Mierniczym AG, gdzie miał wykłady zlecone z geofizyki stosowanej. W 1948 roku na zaproszenie akademii podjął się organizacji pierwszej w Polsce Katedry Geofizyki Stosowanej. 1 lutego 1948 roku został zatrudniony na stanowisku kontraktowego zastępcy profesora w tej katedrze. W sierpniu tego samego roku został kierownikiem katedry, sprawując jednocześnie funkcję kierownika jednego z zakładów. W 1950 roku w wyniku reorganizacji AGH Wydział

Geologiczno-Mierniczy przemianowany został w Wydział Geologiczno-Poszukiwawczy. W marcu 1953 roku rektor AGH wystąpił do Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego z wnioskiem o mianowanie E. Janczewskiego kierownikiem Katedry Geofizyki Geologicznej z równoczesnym powierzeniem mu obowiązków kierownika Zakładu Geologicznej Geofizyki Ogólnej i Geoanalitiky. Od 1 listopada 1954 roku pozostawał na stanowisku profesora zwyczajnego AGH. Jednocześnie ubocznym jego zajęciem – od 1 grudnia 1955 roku – była praca w Zakładzie Mechaniki Górotworu PAN. W 1954 roku Rektor AGH wystąpił z wnioskiem o przyznanie mu tytułu profesora i 8 listopada 1954 roku otrzymał tytuł profesora.

Był autorem kilku skryptów z zakresu geofizyki stosowanej oraz przygotował i opublikował podręcznik akademicki „zarys sejsmologii ogólnej i stosowanej”. Pierwszy w Polsce rozpoczął szkolenie kadr geofizyków dla potrzeb badań geologicznych. Wypromował 2 doktorów, pierwszych w zakresie geofizyki stosowanej po II wojnie światowej w Polsce. Obok zajęć dydaktycznych zajmował się problematyką górnośląskich wstrząsów górniczych i na ten temat ogłosił kilka prac. Wykrył między innymi zjawisko cienia sejsmicznego na różnych obszarach Stanów Zjednoczonych. Wiele uwagi poświęcił identyfikowaniu złóż soli w Kałuszu oraz ropy naftowej w Karpatach. Wyniki tych prac przedstawił w licznych artykułach, a także podczas zjazdów Geologicznej Asocjacji Karpackiej oraz na międzynarodowych zjazdach w Berlinie i Sztokholmie. W latach 1937–1939 prowadził badania geofizyczne wału kujawsko-pomorskiego, ich wynikiem było odkrycie wysadu soli potasowych i kamiennych w Kłodawie. Był prekursorem nowego działu geofizyki stosowanej – geofizyki górniczej. Członek PTG oraz Polskiego Towarzystwa Tatrzańskiego. W uznaniu zasług otrzymał Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski i Medal 10-lecia Polski Ludowej.

Zmarł 24 sierpnia 1959 roku w Krakowie.

Kwaterna Ł, rząd pln.

Źródła do biogramu:

- Kowalczyk J.: Edward Walery Janczewski (1887–1959). Życie i działalność naukowa w Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie. W: Geofizyka w geologii, górnictwie i ochronie środowiska : V Konferencja Naukowo-Techniczna : Kraków, 23 czerwca 1999 roku. Red. N. Górecka. Kraków 1999, s. 15–21.
- Małoszewski S., Śliwiński Z.: Profesor dr Edward Walery Janczewski (1887–1959). Zeszyty Naukowe. Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie ; nr 31. Seria Geologia 1961, z. 4, s. 119–123, [foto]
- Słownik biograficzny techników polskich. Z. 17. Red. M. Zarzycki. Warszawa 2006, s. 66–67, [foto]
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 124 [foto]
- *Życiorysy profesorów i asystentów Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie (1919–1964)*. Red. M. Odlanicki-Poczobutt. Kraków 1965, s. 89–91, [foto] (Zeszyty Naukowe. Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie ; nr 41, z. spec. 4)

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Zbigniew Jan Jura 1930–1988

Urodził się w 1930 roku w Krakowie. W 1950 roku ukończył Liceum Ogólnokształcące imienia B. Nowodworskiego w Krakowie, następnie rozpoczął studia na Wydziale Górniczym AGH. W 1954 roku z wynikiem bardzo dobrym uzyskał tytuł inżyniera górnictwa, a w 1956 roku uzyskał dyplom, z wyróżnieniem, magistra inżyniera. Już podczas studiów – 1955 rok – pracował na stanowisku asystenta w Katedrze Aerologii i Hydromechaniki Górniczej AGH. W tym też czasie odbył wojskowe przeszkolenie podchorążych. Zgodnie ze swoimi zainteresowaniami oraz dla zdobycia doświadczenia górnictwo-produkcyjnego, jeszcze przed podjęciem studiów, pracował fizycznie w Żupie Solnej w Wieliczce, a potem – nie przerywając studiów – okresowo w Kopalni Rud Żelaznych „Nowa Wieś” koło Częstochowy, Kopalni Węgla Kamiennego „Chwałowice” koło Rybnika, KWK „Szombierki” w Bytomiu i w KWK „Lenin” w Wesołej. Jednocześnie pracował naukowo. W 1963 roku na podstawie pracy „Pomiar stanu jonizacji powietrza w kopalni”, napisanej pod kierunkiem profesora Stanisława Knothe, uzyskał stopień doktora nauk technicznych. Na stanowisku adiunkta w Zakładzie Aerologii Górniczej Instytutu Górnictwa Podziemnego i Bezpieczeństwa Pracy Wydziału Górniczego pracował od 1963 roku do śmierci w 1988 roku. Był autorem 40 prac naukowych i publikacji ogłoszonych w kraju i za granicą, współautorem ponad 100 ekspertyz dla przemysłu górnictwa i wielu opracowań naukowo-badawczych.

Był członkiem Zespołu Naukowego AGH ds. zabezpieczenia pod względem górnictwem zabytkowych obiektów w Polsce, członkiem sekcji Aerologii Górniczej PAN, Komisji Ochrony Zdrowia Społecznego Sekcji Biometeorologicznej. W uznaniu zasług otrzymał: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski oraz wiele odznaczeń regionalnych, między innymi: Kłodzka, Sandomierza, Tarnobrzega, Opatowa, Jarosławia, Rzeszowa, Przemysła, Katowic i Krakowa.

Zmarł 1 maja 1988 roku w Krakowie.

Kwaterna XVI, rząd 8, miejsce 10.

Źródła do biogramu:

- Czekajowski R., Jóźkiewicz S.: Górnicy z pomocą AGH ratują starówki zabytkowych miast. (Część I) : Kłodzko. Biuletyn Informacyjny Pracowników AGH 1999, nr 73, s. 11–12, [foto]

- Czekański R., Jóźkiewicz S., Ropski S.: Doktor Inżynier-Górnik Zbigniew Jan Jura Nauczyciel Akademicki AGH : (1930–1988). *Górnictwo : kwartalnik* [wyd. AGH] 1988, z. 3, s. 197-199, [foto]
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 134–135

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Tadeusz Kalisz **1905–1972**

Urodził się 6 kwietnia 1905 roku w Jaśle, gdzie ukończył Gimnazjum Klasyczne. Ukończył studia na Wydziale Łądowo-Wodnym Politechniki Lwowskiej. W latach 1929–1930 odbył służbę wojskową. Z praktyką geodezyjną zetknął się jeszcze przed studiami, pracując w biurach pomiarowych. Podczas studiów i po uzyskaniu absolutorium pracował okresowo w Archiwum Map i w Zarządzie Miejskim we Lwowie. W latach 1937–1939 był kierownikiem grupy pomiarowej wykonującej zdjęcia sytuacyjno-wysokościowe doliny rzeki Warty.

Podczas II wojny światowej do 1943 roku pracował w Zarządzie Kolejowym, następnie Biurze Inwentaryzacyjnym i w Biurze Pomiarowo-Budowlanym we Lwowie. Pracę w szkolnictwie wyższym rozpoczął w 1943 roku na stanowisku asystenta u profesora E. Wilczkiewicza na Technicznych Kursach Fachowych we Lwowie. W okresie 1944–1945 był asystentem w Katedrze Geodezji i Przyrządów Fotogrametrycznych we Lwowskim Instytucie Politechnicznym.

W 1945 roku przeniósł się do Krakowa, gdzie rozpoczął pracę na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej, jako starszy asystent Katedry Miernictwa I na Oddziale Geodezyjnym Wydziału Inżynierii. W latach 1946–1951 pracował na stanowisku adiunkta w Katedrze Urządzeń Rolnych Oddziału Geodezyjnego Wydziału Inżynierii. Po utworzeniu w 1951 roku Wydziału Geodezji Górniczej AGH przeszedł do pracy w Katedrze Geodezji na tym wydziale. W 1957 roku został mianowany zastępcą profesora i powołany na członka Rady Wydziału. Po wejściu w życie nowej ustawy o szkolnictwie wyższym (5 listopada 1958 roku), objął w 1961 roku stanowisko starszego wykładowcy, na którym pracował w Katedrze Geodezji. Po przejściu akademii w 1969 roku na strukturę instytutową, pracował w Zakładzie Geodezji Instytutu Geodezji Górniczej i Przemysłowej. W latach 1946–1969 pełnił obowiązki zastępcy kierownika katedry, a po zlikwidowaniu katedr, od 1969 roku był zastępcą kierownika Zakładu Geodezji.

Zakres jego pracy dydaktycznej w AGH był bardzo szeroki. Na przestrzeni niemal 30 lat prowadził wykłady i ćwiczenia z kilku podstawowych przedmiotów geodezyjnych, jak: rachunek wyrównawczy, geodezja wyższa praktyczna, geodezja i topografia, fototopografia i rysunek geodezyjny. Był współorganizatorem i kierownikiem terenowych ośrodków szkoleniowych i praktyk studenckich. Był opiekunem kilkudziesięciu prac dyplomowych

inżynierskich i magisterskich. Przez wiele lat prowadził również wykłady i ćwiczenia na Wydziale Leśnictwa Wyższej Szkoły Rolniczej oraz był wykładowcą geodezji w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Rzeszowie.

W pracy naukowej interesował się zagadnieniami geodezji inżynierskiej i topografii. Wykorzystując własne doświadczenie z pomiarów rzek: Wisły, Odry i Warty, opracował i opublikował metodykę pomiarów szczegółowych i opracowań map dolin rzek. W dziedzinie zagadnień topografii prowadził badania nad sposobami sporządzania i wykorzystania blokdigramów do studiów terenowych geodezyjnych, geomorfologicznych i geologicznych, przy opracowywaniu planów przestrzennych dla kopalń i dla rozwiązywania problemów geometryzacji złóż, do nauczania topografii i kartografii. W 1957 roku wykonał prototyp przyrządu do sporządzania blokdigramów bezpośrednio z mapy warstwowej ze znanymi skrótami perspektywicznymi. Blokdigramy takie umożliwiały wykonanie pomiaru trójwarstwowego. Osiągnięte wyniki oceniono z uznaniem na posiedzeniu Sekcji Geodezji Górniczej Sekcji Naukowej AGH w 1957 roku. Przyrząd został włączony do programu Międzynarodowej Wystawy Budowy Kopalń, zorganizowanej 10–28 września 1958 roku w Gliwicach. Pomagał także w nauczaniu geodezji ośrodkom odczuwającym brak kadry dydaktycznej z tej dziedziny. Również średnie szkolnictwo geodezyjne w Krakowie korzystało z jego pomocy w wypełnianiu programów dydaktycznych.

Był autorem wielu prac i skryptów. W latach 1954–1957 opracował około 50 opisów, adnotacji i analiz bibliograficznych z polskiej i zagranicznej literatury geodezyjnej do „Rocznika Geodezyjnego” i dla Ośrodka Bibliografii i Dokumentacji Naukowej PAN. Równie aktywnie uczestniczył w działalności stowarzyszeniowej i społecznej. Należał do: Związku Nauczycielstwa Polskiego, PAN i Stowarzyszenia Geodetów Polskich. Wyrazem uznania dla jego pracy i osiągnięć było przyznanie mu Złotej Odznaki „Za Zasługi w Dziedzinie Geodezji i Kartografii”.

**Zmarł 3 listopada 1972 roku w Krakowie.
Kwatera LXXII, rząd 2, miejsce 2 na pasie.**

Źródła do biogramu:

- *Księga tytułów i stopni naukowych : uzyskanych na Wydziale Geodezji Górniczej i Inżynierii Środowiska w latach 1951–2001.* [AGH]. Red. J. Bernasik. Kraków 2001, s. 75, [foto]
- Chmura J., Odlanicki-Poczobutt M.: Tadeusz Kalisz – wspomnienie pośmiertne. Zeszyty Naukowe. Akademia Górniczo-Hutnicza ; nr 492. Seria Geodezja 1975, z. 35, s. 9–12, [foto]
- Odlanicki-Poczobutt M.: Profesor Tadeusz Kalisz – w drugą rocznicę śmierci. Przegląd Geodezyjny 1975, nr 5, s. 213–214
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej.* [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 137, [foto]

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Stanisław Karlic **1918–1995**

Urodził się 30 marca 1918 roku w miejscowości Pokropiwna, koło Tarnopola. W 1937 roku ukończył XI Państwowe Gimnazjum imienia Jana i Andrzeja Śniadeckich we Lwowie. Następnie rozpoczął studia na Politechnice Lwowskiej. Przez całą wojnę pracował zawodowo. Od 1943 roku był kierownikiem w Zarządzie Kopalnictwa Naftowego. Studia ukończył w 1946 roku na Politechnice Śląskiej. Plany i programy studiów obowiązujące w Politechnice Śląskiej opracowano wzorując się na Politechnice Lwowskiej. Po studiach podjął pracę i zajmował stanowiska kierownicze. W latach 1946–1949 pracował w Wydziale Maszyn Zarządzie Kopalnictwa Naftowego, w latach 1949–1969 w Fabryce Maszyn Wiertniczych „Glinik” w Gorlicach, w latach 1949–1953 Biura Konstrukcyjnego. W latach 1953–1966 był naczelnym inżynierem i dyrektorem technicznym, następnie w latach 1969–1971 był dyrektorem Zakładu Doświadczalnego Urządzeń Wiertniczych.

W latach 1952–1957 i 1968–1971 był wykładowcą maszynoznawstwa ogólnego i naftowego, techniki sprzętu wiertniczego oraz technologii urządzeń wiertniczych na Wydziale Górniczym AGH. W latach 1967–1982 był kierownikiem Zakładu Urządzeń Wiertniczych i Eksploatacyjnych Lądowych i Morskich. W 1964 roku na podstawie pracy „Energetyczne parametry świdrów wiertniczych”, napisanej pod kierunkiem prof. Jana Cząstki na Wydziale Górniczym AGH uzyskał stopień doktora.

Od 1971 roku był na stałe związany z AGH. W okresie 1971–1982 był docentem. W latach 1972–1974 był prodziekanem, a w latach 1974–1977 i 1977–1981 dziekanem Wydziału Wiertniczo-Naftowego AGH. Równocześnie był też dyrektorem Instytutu Wiertniczo-Naftowego na Wydziale Wiertniczo-Naftowym. W latach 1982–1992, jako Visiting Professor pracował w Instytut Superieur Technologique des Industries et des Mines Gafsa w Tunezji. Współpracował z ośrodkami naukowymi amerykańskimi i niemieckimi w zakresie konstrukcji maszyn wiertniczych i wydobywczych.

Był członkiem Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Naftowego i Gazowniczego, Komitetu Badań Morza PAN, Rady Naukowej OBRTG, Komisji Ergonomii i BHP, Głównej Komisji Informacji Naukowo-Technicznej, Głównej Komisji ds. Maszyn i Urządzeń Górnictwa Naftowego. W latach 1961–1973 był ekspertem ONZ i RWPG, członkiem grup roboczych.

Był autorem ponad 50 publikacji, w tym 12 książek oraz 22 patentów. Prace te dotyczyły narzędzi i przewodów wiertniczych oraz techniki wierceń morskich w polskim obszarze Bałtyku. Intensywnie współpracował z amerykańskimi i niemieckimi ośrodkami naukowymi w zakresie konstrukcji i eksploatacji maszyn wiertniczych i wydobywczych. Wypromował 6 doktorów.

W uznaniu zasług został odznaczony, między innymi: Złotym Krzyżem Zasługi, Orderem Sztandaru Pracy II klasy, Państwową Nagrodą II stopnia, Medalem Państwowej Rady Górnictwa, Złotą Odznaką NOT i Generalny Dyrektor Górnictwa.

Zmarł 28 stycznia 1995 roku.

Kwaterna LXXXVI, rząd 15, miejsce 30.

Źródła do biogramu:

- [Skład Osobowy AGH... 1953/1954]. Kraków 1954, s. 32, 42, 47, 51
- *Szkoły. Nauczyciele. Uczniowie : przyczynek do historii szkolnictwa, oświaty i wychowania na obszarze Kresów Południowo-Wschodnich II Rzeczypospolitej*. W oprac. J. Kowalczuka. Kraków 2017, s. 260–261, [foto] (Monografia Wydawnictw Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie)
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 140–141, [foto]

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Antoni Kolano **1917–1986**

Urodził się 26 lutego 1917 roku w Krakowie. W 1935 roku ukończył IX Gimnazjum Matematyczno-Fizyczne im. J. Hoene-Wrońskiego w Krakowie. W tym samym roku został studentem Wydziału Hutniczego Akademii Górniczej. Dyplom magistra inżyniera metalurga uzyskał w lipcu 1945 roku. Pracę zawodową rozpoczął w lipcu 1945 roku w Hucie „Pokój”. W latach 1948–1950 był Głównym Stalownikiem Gliwickiego Zjednoczenia Hutniczego i kierował działalnością stalowni w pięciu hutach: „Pokój”, „Kościuszek”, „Bobrek”, „1-go Maja” i „Łabędy”. W 1950 roku został powołany na stanowisko kierownika Zakładu Stalowni w Nowej Hucie, biorąc czynny udział w budowie i rozruchu stalowni. Funkcję tę pełnił do końca 1955 roku. W latach 1955–1960 pracował w Biurze Studiów i Projektów „Biprostal” w Krakowie, gdzie po roku został powołany na stanowisko Naczelnego Inżyniera Biura. W latach 1960–1972 był zatrudniony w Hucie im. Lenina, zajmując kolejno stanowiska Głównego Technologa Stalowni, Głównego Stalownika Huty i zastępcy Dyrektora Produkcji ds. Stalowni.

Równoległe z bardzo aktywną pracą w przemyśle, prowadził działalność naukową i dydaktyczną. W latach 1952–1960 był wykładowcą kontraktowym początkowo w Wieczorowej Szkole Inżynierskiej w Krakowie, a po włączeniu jej do AGH w Katedrze Metalurgii Stali Wydziału Metalurgicznego. W 1963 roku na podstawie pracy „Znalezienie optymalnej konstrukcji głowicy Venturi dla pieca martenowskiego o pojemności 370 ton”, napisanej pod kierunkiem profesora Feliksa Olszaka, otrzymał stopień doktora. W 1968 roku na podstawie rozprawy „Badania zjawisk na granicy faz krzepnięcia stali nieuspokojonej z wykorzystaniem teoretycznego modelu kontrolowanej krystalizacji” uzyskał stopień doktora habilitowanego.

1 marca 1972 roku został powołany na stanowisko docenta etatowego w Instytucie Ekonomiki i Organizacji Produkcji AGH. Tym samym zakończył swoją pracę w przemyśle i związał się na stałe z AGH. W 1974 roku został kierownikiem nowopowstałego Zakładu Perspektyw Rozwojowych Hutnictwa Wydziału Metalurgicznego i stanowisko to pełnił aż do śmierci. W październiku 1976 roku został profesorem nadzwyczajnym. Był wybitnym specjalistą w zakresie problemów dotyczących hutnictwa stali.

Był autorem 70 publikacji, w tym 4 książek i 5 patentów. Był współautorem wielu ekspertyz i opracowań koncepcji rozwoju polskiego hutnictwa. Pracując w AGH, współ-

pracował nadal z przemysłem, wykorzystując w pracy naukowej swoje olbrzymie doświadczenie nabyte bezpośrednio przy produkcji. Swoim doświadczeniem i znajomością problematyki hutniczej dzielił się ze swoimi kolegami i studentami. Wychował wielu inżynierów i magistrów oraz wypromował 6 doktorów. Był członkiem Rady Naukowej Huty im. Lenina, NOT. Rzecznikiem Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Hutniczego. Bezpośrednio w AGH był przewodniczącym Komisji Komputeryzacji, Dydaktyki i Badań Instytutu Metalurgii, kierownikiem Studium Podyplomowego dla pracowników z przemysłu oraz przewodniczącym Zespołu Profesorów Wydziału Metalurgicznego powołanego do opracowania koncepcji rozwoju polskiego hutnictwa.

W uznaniu zasług i dokonań otrzymał, między innymi: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, Złotą Odznakę „Za Pracę Społeczną dla miasta Krakowa”, kilkakrotnie Nagrodę Ministra oraz Nagrodę Rektora AGH.

Zmarł 8 maja 1986 roku w Krakowie.

Kwatera N, rząd 6, miejsce 1.

Źródła do biogramu:

- *Księga wychowanków i wychowawców Akademii Górniczej w Krakowie (1919–1949)*. Oprac. J. Sulima-Samujłło. Kraków 1979, s. 81
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 158–159, [foto]
- *Wydział Metalurgii i Inżynierii Materiałowej : jubileusz 80-lecia Wydziału 1922–2002*. [AGH]. Kraków 2002, s. 67–68, [foto]
- *Wydział Inżynierii Metali i Informatyki Przemysłowej : Wydział Hutniczy (1922–1951), Wydział Metalurgiczny (1951–1993), Wydział Metalurgii i Inżynierii Materiałowej (1993–2005) : jubileusz 90-lecia Wydziału : 1922–2012* [AGH]. Kraków 2012, s. 67–68, [foto]

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Zofia Konik **1933–2017**

Urodziła się 28 lutego 1933 roku w Dąbrowie Tarnowskiej. W 1955 roku ukończyła studia na Uniwersytecie Jagiellońskim Wydział Matematyczno-Fizyczno-Chemiczny i otrzymała stopień magistra chemii. W latach 1955–1961 pracowała w Cementowni Groszowice na stanowiskach: starszego asystenta laboratorium, kierownika laboratorium i głównego technologa. Następnie w latach 1962–1963 pracowała w Cementowni Działoszyn, gdzie zajmowała się organizowaniem laboratorium. W kolejnych latach, 1963–1965, pracowała na stanowisku kierownika produkcji w Lubelskich Zakładach Przemysłu Cementowego, następnie w okresie 1965–1981 w Instytucie Przemysłu Wiążących Materiałów Budowlanych w Opolu z oddelegowaniem do pracy w AGH na Wydziale Inżynierii Materiałowej i Ceramiki początkowo, jako specjalista, następnie jako adiunkt naukowo-badawczy.

W 1978 roku na podstawie pracy „Wydajność procesu ługowania Al_2O_3 ze spieków glino-krzemianowo-wapniowych”, obronionej na Wydziale Inżynierii Materiałowej i Ceramiki, uzyskała stopień doktora.

W 1993 roku przeszła na emeryturę. Kontynuowała jednak rozpoczęte wcześniej badania dla holenderskiej firmy Aluminium Hardenberg, dotyczące utylizacji odpadów przemysłu aluminiowego. Uczestniczyła w realizacji ponad 70 prac badawczych, dotyczących otrzymywania tlenku glinu metodą spiekowo-rozpadową kierowanych przez prof. J. Grzymka, badań właściwości glinianów wapniowych, badań form przejściowych tlenku glinu w procesie dekarbonizacji oraz otrzymywania mieszanek i cementów ekspansywnych.

Była współautorką ponad 40 publikacji i 23 patentów. Jej dokonania zostały nagrodzone, między innymi: Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem m Orderu Odrodzenia Polski, Zespołową Państwową Nagrodą I stopnia, Odznaką Honorową NOT, Odznaką Honorową Zasłużony Opolszczyźnie oraz Złotą Odznaką Zasłużony dla Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Zmarła 4 czerwca 2017 roku.

Kwatera XCVI, rząd pld., miejsce 2.

Źródła do biogramu:

- Dziennik Polski 2017, nr 132 (8 czerwca 2017), s. A11 [nekr.]
- Dziennik Polski 2017, nr 133 (9 czerwca 2017), s. A14 [nekr.]
- Gazeta Wyborcza 2004, nr 134 (10–11 czerwca 2017), [dod.] Gazeta Wyborcza Kraków, s. 7 [nekr.]
- *Kto jest kim w ceramice : 50 lecie Wydziału Inżynierii Materiałowej i Ceramiki : 1949–1999.* [AGH]. Kraków 1999, s. 113, [foto]

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Kazimierz Korbel **1927–2020**

Urodził się 6 lutego 1927 roku w Krakowie. W latach 1934–1940 uczęszczał do Publicznej Szkoły Podstawowej nr 3 w Krakowie. Następnie w okresie okupacji uczęszczał do Szkoły Handlowej, dokształcając się równolegle na tajnych kompletach gimnazjalnych. Po wyzwoleniu, w latach 1945–1947 kontynuował naukę w trybie przyspieszonym w III Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcącym im. Króla Jana III Sobieskiego. W 1947 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektromechanicznym Akademii Górniczej, które ukończył w 1952 roku, uzyskując, po przedstawieniu pracy magisterskiej „Wzmacniacz magnetyczny”, tytuł inżyniera elektromechanika hutniczego i stopień magistra nauk technicznych.

31 marca 1952 roku rozpoczął pracę na stanowisku asystenta w Zakładzie Fizyki Technicznej Katedry Fizyki Wydziału Elektryfikacji Górnictwa i Hutnictwa AGH. 1 stycznia 1960 roku przeniósł się do Katedry Fizyki II Wydział Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej, Wydziału Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej. 1 stycznia 1960 roku uzyskał, na własną prośbę, przeniesienie służbowe do Katedry Fizyki II AGH do prof. Mariana Mięsowicza. W 1961 roku odbył dwumiesięczny staż naukowy w Instytucie Geofizyki Jądrowej Akademii Nauk ZSRR w Moskwie. Zdobyte tam doświadczenia w dziedzinie konstrukcji impulsowych generatorów neutronów prędkich stały się załączkiem prac w tym kierunku w Międzyresortowym Instytucie Fizyki i Techniki Jądrowej (MIFiTJ) AGH. 1 czerwca 1961 roku został oddelegowany do Zespołu Zastosowań Izotopów Promieniotwórczych Zakładu VI Oddziału Krakowskiego Instytutu Badań Jądrowych. W grudniu 1963 roku na podstawie pracy „Radiometryczne badania parametrów fizycznych mieszaniny podsadzkowej w warunkach jej przepływu w rurociągach kopalnianych” uzyskał stopień doktora nauk technicznych. W 1964 roku awansował na stanowisko adiunkta w Zakładzie VI Instytutu Badań Jądrowych. 15 listopada 1964 roku został powołany na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego w Instytucie Badań Jądrowych. W 1967 roku uzyskał stypendium Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej dla odbycia ośmiomiesięcznego stażu naukowego w Centrum Badań Jądrowych (Centro Studi Nucleari „Casaccia”) koło Rzymu we Włoszech.

W 1969 roku powierzono mu kierownictwo Pracowni Zastosowań Izotopów Promieniotwórczych i Skażeń Radioaktywnych w Zakładzie VI IBJ. W 1970 roku został kierow-

nikiem Pracowni Zastosowań Geologiczno-Górnich w IFJ. 30 sierpnia 1971 roku został powołany na członka Komisji Aparatury i Zastosowań Izotopów w Technice przy Państwowej Radzie ds. Pokojowego Wykorzystania Energii Jądrowej. W latach 1971–1973 był kierownikiem Zakładu Aparatury Radiometrycznej ITJ i w kwietniu 1973 roku uzyskał tam stanowisko docenta. W 1973 roku przeniósł się do Międzyresortowego Instytutu Fizyki i Techniki Jądrowej AGH i w latach 1973–1983 był tam kierownikiem Zakładu Elektroniki. W 1980 roku na podstawie rozprawy „Radioizotopowe badania kinematyki hydromieszanin grubodispersyjnych”, przedstawionej na Wydziale Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki AGH, uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk technicznych. W latach 1983–1985 był wicedyrektorem ds. Badań Naukowych Instytutu Elektroniki Wydziału Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki AGH. Następnie w latach 1985–1997 był kierownikiem Zakładu Elektroniki Jądrowej w Międzyresortowym Instytucie Fizyki i Techniki Jądrowej, w 1991 roku przekształconym w Wydział Fizyki i Techniki Jądrowej. W latach 1984–1985 pełnił funkcję kierownika Środowiskowego Studium Doktoranckiego w zakresie Fizyki. 19 czerwca 1989 roku Rada Państwa nadała mu tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego nauk technicznych, a w 1993 roku uzyskał tytuł profesora. W grudniu 1997 roku przeszedł na emeryturę.

Był autorem około 150 publikacji, w tym 11 książek i 10 patentów. Był promotorem 8 doktoratów. W uznaniu zasług i dokonań uzyskał wiele odznaczeń i wyróżnień, między innymi: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Nagrodę imienia prof. Władysława Taklińskiego, Nagrody Rektora AGH, Nagrody z Funduszu Postępu Technicznego Instytutu Fizyki Jądrowej, Instytutu Badań Jądrowych, Nagrody Ministra Energetyki i Energii Atomowej, Nagrodę zespołową II stopnia Ministra Energetyki i Energii Atomowej, Nagrody Państwowej Rady ds. Pokojowego Wykorzystania Energii Jądrowej, Nagrodę indywidualną III stopnia Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki. Był członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich.

Zmarł 21 lutego 2020 roku.

Kwatera D, rząd zach., miejsce 14.

Źródła do biogramu:

- Dziennik Polski 2020, nr 49 (28 lutego 2020) s. 24 [nekr.]
- Kazimierz Korbel [online] [przełączany 4 marca 2020]. Dostępny w: https://pl.wikipedia.org/wiki/Kazimierz_Korbel
- [Skład Osobowy AGH ... 1952/1953]. Kraków 1953, s. 129
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 163

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Stanisław Leopold Korman **1908–1985**

Urodził się 15 listopada 1908 roku w Milówce w powiecie tarnowskim. W 1929 roku ukończył Gimnazjum w Brzesku i rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej. W 1931 roku, po odbyciu obowiązkowej służby wojskowej, kontynuował studia na Wydziale Górniczym Akademii Górniczej w Krakowie, uzyskując w 1937 roku absolutorium. W tym samym roku podjął pracę mierniczą przy budowie zapory wodnej w Czchowie, a w 1938 roku szttygara zmianowego w Kopalni Węgla „Eugeniusz” w Pietwałdzie na Śląsku Zaolziańskim. W 1939 roku został zmobilizowany i odbył kampanię wrześniową, przechodząc szlak bojowy od Tych aż po Lwów, gdzie został pojmany do niewoli niemieckiej, skąd udało mu się zbiec w rodzinne strony. Do zakończenia wojny pracował, jako konwojent wagonów w Browarze Okocim w Brzesku, był też kierownikiem warsztatu mechanicznego w Brzesku oraz walczył jednocześnie z okupantem w szeregach Armii Krajowej.

W lutym 1945 roku rozpoczął pracę młodszego asystenta w Katedrze Mechaniki Teoretycznej Wydziału Górniczego Akademii Górniczej, kierowanej przez profesora Antoniego Sałustowicza. W 1946 roku ukończył Wydział Górniczy Akademii Górniczej i na podstawie pracy «Projekt eksploatacji pokładu 510 na Kopalni „Lech” z uwzględnieniem zagrożenia tapaniami» uzyskał dyplom magistra inżyniera górnika. W 1951 roku uzyskał stanowisko adiunkta, a w 1955 roku stanowisko zastępcy profesora w Katedrze Mechaniki Górniczej Wydziału Górniczego. W latach 1954–1959 pracował równocześnie w Instytucie Mechaniki Górnotworu PAN. W 1958 roku na podstawie pracy „Stan napięcia w górotworze pod wybieranym pokładem” otrzymał stopień doktora. Następnie w 1959 roku został mianowany docentem etatowym. W latach 1954–1956, 1960–1962 i 1962–1964 był prodziekanem ds. dydaktyki Wydziału Górniczego. W latach 60-tych był kierownikiem naukowo-dydaktycznym Punktu Konsultacyjnego w Krośnie, a następnie w Jaworznie. W latach 1966–1974 był kierownikiem Zakładu Mechaniki Gruntów. W 1979 roku przeszedł na emeryturę.

Był autorem ponad 20 publikacji oraz około 40 opracowań naukowo-badawczych wykonanych dla potrzeb przemysłu wydobywczego. Jego dorobek naukowy charakteryzuje się ścisłym powiązaniem tematyki pracy naukowej z potrzebami przemysłu górniczego, w szczególności problematyką geomechaniki i jej zastosowaniem w górnictwie podziemnym węgla kamiennego, rud cynkowo-ołowianych oraz górnictwie odkrywkowym węgla brunat-

nego i siarki. Dotyczyło to w szczególności zagadnień stanu naprężenia i odkształcenia w górotworze w sąsiedztwie wyrobisk górniczych, wzajemnego wpływu frontów wybierania, stanu naprężenia w sąsiedztwie uskoków oraz stateczności skarp i zboczy. Był nie tylko dobrym naukowcem, ale również wspaniałym dydaktykiem. Wychował rzesze kadry inżynierskiej, dając tym samym podwaliny pod dobrze rozumiane współczesne górnictwo. Pod jego kierunkiem wykonano około 150 prac dyplomowych, wypromował 6 doktorów oraz był recenzentem 13 przewodów doktorskich.

Brał udział w pracach rad naukowych i naukowo-technicznych PAN oraz był członkiem Oddziału Krakowskiego Polskiego Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej i Stowarzyszenia Wychowanków AGH. Za swoje dokonania odznaczony został: Złotym Krzyżem Zasługi, Złotą Odznaką Miasta Krakowa, Złotą Odznaką Ziemi Krakowskiej, Nagrodą indywidualną III stopnia Ministra Nauki i Techniki oraz wielokrotnie Nagrodą Rektora AGH.

**Zmarł 22 stycznia 1985 roku w Krakowie.
Kwatera XCI, rząd 1, miejsce 1.**

Źródła do biogramu:

- Filcek H.: *Rektorskie opowiadania*. Kraków 2005, s. 41–43, [foto]
- Jóźkiewicz S., Wenda A.: Docent dr inż. Stanisław Korman (1908–1985). *Górnictwo* : kwartalnik [wyd. AGH] 1985, R. 9, z. 3, s. 291–292, [foto]
- *Księga wychowanków i wychowawców Akademii Górniczej w Krakowie (1919–1949)*. Oprac. J. Sulima-Samujłło. Kraków 1979, s. 85
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 164, [foto]

foto. Z. Sulima

foto. Z. Sulima

Andrzej Korta **1922–1996**

Urodził się 3 kwietnia 1922 roku w Warszawie. Podczas wojny ukończył Szkołę Przemysłową dla techników-chemików w Krakowie, a po jej ukończeniu podjął studia na Wydziale Matematyczno-Fizyczno-Chemicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Studia ukończył w grudniu 1947 roku uzyskując dyplom magistra. W październiku 1947 roku rozpoczął pracę na Wydziale Górniczym Akademii Górniczej na stanowisku młodszego asystenta, od 1955 na stanowisku adiunkta. W 1960 roku na podstawie pracy „Badania nad mechanizmem adsorpcji p-krezolu z wodnych roztworów na węglach kamiennych oraz nad strukturą kapilarną węgla”, napisanej pod kierunkiem profesora Lucjana Czerskiego, uzyskał stopień doktora. W 1968 roku na podstawie rozprawy „Studium sorpcji substancji polarnych i niepolarnych z par i z roztworów wodnych na sorbentach węglowych” uzyskał stopień doktora habilitowanego. W 1969 roku otrzymał stanowisko docenta. W latach 1974–1984 był kierownikiem Zakładu Technologii Sorbentów Węglowych w Instytucie Energochemii Węgla i Fizykochemii Sorbentów (spełniającego funkcję wydziału), a w latach 1987–1992 kierownikiem Pracowni Technologii Sorbentów Węglowych. W 1991 roku został profesorem AGH. Jego prace badawcze dotyczyły: struktury porowatej węgla kamiennych o różnym stopniu metamorfizmu i różnych odmianach petrograficznych, problemu adekwatności wyznaczania parametrów tekstury sorbentów węglowych oraz badań mechanizmu aktywacji pirolizowanych substancji pochodzenia organicznego, prowadzonych w celu określenia warunków uzyskiwania sorbentów węglowych o optymalnych własnościach sorpcyjnych. Całokształt Jego działalności naukowo-badawczej sprawił, iż był znanym i uznanym nie tylko w kraju specjalistą z dziedziny sorpcji i testowania sorbentów węglowych.

Był autorem ponad 60 publikacji, w tym 3 książek. Był promotorem 5 przewodów doktorskich (w tym 4 z wyróżnieniem). W uznaniu zasług otrzymał: Złoty Krzyż Zasługi i Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski.

Zmarł 29 grudnia 1996 roku.

Kwatera JC, rząd pld., miejsce 5.

Źródła do biogramu:

- *25 lat Wydziału Paliw i Energii 1974–1999*. Red. G. Ceglarska-Stefańska, J. F. Janik. Kraków [1999?], s. 5, [foto]
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 164–165

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Bogusław Wiesław Kowalczyk **1947–2004**

Urodził się 30 kwietnia 1947 roku w Świebodzicach. W 1972 roku ukończył Wydział Górniczy AGH ze specjalizacją projektowanie i budowa kopalń. W 1972 roku rozpoczął pracę kierownika zespołu w Dziale Wdrożeń i Współpracy z Przemysłem Ośrodka Badań Naukowych i Współpracy z Przemysłem AGH. Następnie był starszym asystentem w Zakładzie Projektowania Kopalń Instytutu Projektowania i Budowy Kopalń Wydziału Górniczego AGH. W 1983 roku na podstawie pracy „Modelowanie zakresów robót górniczych oraz ich wpływ na wielkość kopalni eksploatującej strome złoża rud” uzyskał stopień doktora. Przed śmiercią pracował w Katedrze Ekonomiki i Zarządzania w Przemysle Wydziału Górnictwa i Geoinżynierii.

Był autorem i współautorem ponad 70 publikacji i opracowań naukowo-badawczych. Był członkiem Rady Wydziału, Wydziałowej Komisji ds. Orderów i Odznaczeń i wielokrotnie sekretarzem Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej. W uznaniu zasług i dokonań został odznaczony, między innymi: Srebrnym Krzyżem Zasługi, Honorową Odznaką „Za Zasługi dla Lubelszczyzny”, tytułem Dyrektora Górniczy II stopnia, wielokrotnie otrzymał Nagrodę Rektora AGH. Głównymi tematami jego działalności naukowej były: górnictwo i geologia inżynierska, ekonomia, zagospodarowanie górnicze złóż, ekonomika górnictwa oraz ekonomika i organizacja górnictwa.

Zmarł 3 września 2004 roku.

Kwaterna LXXXVI, rząd 12, miejsce 27.

Źródła do biogramu:

- Mazurkiewicz M.: *Jak zostałem profesorem czyli pół wieku w AGH*. Kraków 2016, s. 237
- [Skład Osobowy AGH ... 1974/1975]. Kraków 1975, s. 167
- Waclawik J.: *Kronika Wydziału Górniczego 1919–1999*. Kraków 1999, s. 118
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 168, [foto]

fol. Z. Sulima

fol. Z. Sulima

Czesław Jan Kowalski 1926–1992

Urodził się 7 lipca 1926 roku w Ostrowie Wielkopolskim. Przed wybuchem II wojny światowej rozpoczął naukę w I Państwowym Gimnazjum i Liceum Męskim w Ostrowie Wielkopolskim. W czasie wojny pracował w przedsiębiorstwie naprawy samochodów. Po zakończeniu II wojny światowej kontynuował naukę w tym samym Liceum. Jednakże z powodów materialnych ponownie zatrudnił się w tej samej firmie samochodowej w charakterze ucznia. W sierpniu 1947 roku złożył egzamin czeladniczy, kontynuując naukę w Państwowym Gimnazjum i Liceum dla Dorosłych. Do egzaminu dojrzałości przystąpił w styczniu 1949 roku będąc już studentem pierwszego roku Wydziału Elektromechanicznego Akademii Górniczo-Hutniczej. W 1952 roku uzyskał dyplom inżyniera mechanika hutniczego, a w 1954 roku na Wydziale Mechanizacji Górnictwa i Hutnictwa uzyskał dyplom magistra inżyniera mechanizacji hutnictwa. W czasie studiów od 1 sierpnia 1951 roku do 30 września 1952 roku był zatrudniony w charakterze młodszego konstruktora w Centralnym Biurze Aparatury Chemicznej i Urządzeń Chłodniczych w Krakowie. Praca ta została mu uznana, jako obowiązkowa do uzyskania dyplomu inżynierskiego. Ponadto od lutego 1952 roku do września 1957 roku pracował w Państwowym Technikum Przemysłu Elektrotechnicznego, jako wykładowca. Pracę w CBACHiUCH oraz technikum musiał przerwać na skutek ustawy rządowej o ograniczeniu pracy zarobkowej studentów. Jeszcze w trakcie studiów magisterskich – 1 lipca 1953 roku – rozpoczął pracę na Wydziale Mechanizacji Górnictwa i Hutnictwa AGH. W 1954 roku został starszym asystentem w Katedrze Maszynoznawstwa na wydziale. W 1962 roku na podstawie pracy „Badania nad wpływem niecałkowitego i niezupełnego spalania na sprawność i moc silnika z zapłonem samoczynnym”, napisanej pod kierunkiem profesora Kazimierza Szawłowskiego na Wydziale Maszyn Górniczych i Hutniczych, uzyskał stopień doktora nauk technicznych i pracował na stanowisku starszego asystenta w Katedrze Termodynamiki i Urządzeń Energetycznych. W 1963 roku objął stanowisko adiunkta. W 1967 roku na podstawie rozprawy „Wybrane zagadnienia napędów wiertniczych przy zastosowaniu silników spalinowych tłokowych” otrzymał stopień doktora habilitowanego, a następnie w 1970 roku objął stanowisko docenta. W 1987 roku został kierownikiem Zakładu Termodynamiki i Urządzeń Energetycznych. W latach 1971–1978 pełnił funkcję kierownika Studium Doktoranckiego z zakresu automatyki mechanicznej. Trzykrotnie był Przewodniczącym Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej

(1975, 1979, 1982). W 1991 roku objął stanowisko profesora nadzwyczajnego w Instytucie Maszyn Hutniczych i Automatyki, a w 1992 roku pełnił funkcję kierownika Zakładu Maszyn i Urządzeń Energetycznych na Wydziale Inżynierii Mechanicznej i Robotyki.

Był autorem licznych publikacji, w tym książki, 4 skryptów i 3 patentów. Promotorem ponad 120 prac dyplomowych z zakresu maszyn i urządzeń energetycznych, gospodarki energetycznej w hutnictwie i przemyśle.

W uznaniu zasług otrzymał: Złoty Krzyż Zasługi, Medal 40-lecia Polski Ludowej, Odznakę Honorową „Za Zasługi dla Wydziału Maszyn Górniczych i Hutniczych AGH”, Odznakę Honorową PZM, Nagrodę Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki – indywidualną III stopnia za osiągnięcia w dziedzinie dydaktyczno-wychowawczej, Dyplom Uznania za wyróżniające osiągnięcia w dziedzinie dydaktyczno-wychowawczej nadany przez rektora, Nagrody Rektora AGH za prace naukowo-badawcze o charakterze podstawowym i stosowanym.

Zmarł 2 sierpnia 1992 roku.

Kwaterna XII B, rząd pln., miejsce 13, grób Twarogów i Skrockich.

Źródła do biogramu:

- Engel Z.: *Sześćdziesiąt lat minęło...* Kraków 2012, s. 89–90, 215, [foto]
- *Historia katedry Systemów Energetycznych i Urządzeń Ochrony Środowiska*. Red. K. Prync-Skotniczny. Kraków 2019, s. 158–167, [foto]
- Materiały konferencji: Jubileusz Wydziału Inżynierii Mechanicznej i Robotyki, Kraków, czerwiec 2002 [AGH]. Eds. Z. W. Engel, S. Wolny. Kraków 2002, s. 220, [foto]

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Ludwik Kozłowski 1907–1994

Urodził się 27 października 1907 roku w Świątnikach Górnych. W 1932 roku ukończył studia na Uniwersytecie Jagiellońskim. W latach 1930–1934 był asystentem w Zakładzie Fizyki Teoretycznej. W latach 1934–1937 był nauczycielem fizyki w Gimnazjum im. Sułkowskich w Rydzynie. W latach 1937–1939 był pracownikiem naukowo-badawczym w Laboratorium Badawczo-Doświadczalnym Huty „Baildon” w Katowicach. W 1938 roku uzyskał stopień doktora. W czasie II wojny światowej, w latach 1942–1944 był robotnikiem we Flugmotorenwerk w Rzeszowie. Bezpośrednio po zakończeniu działań wojennych, w latach 1944–1947 był naczelnikiem Wydziału Szkół Średnich w Rzeszowie. W latach 1947–1958 był kierownikiem Zakładu Fizyki Metali w Instytucie Metalurgii Żelaza w Gliwicach. W latach 1950–1968 był kierownikiem Katedry Fizyki na WSP w Katowicach. W 1954 roku został profesorem nadzwyczajnym. W latach 1955–1958 był profesorem w Instytucie Chemii Fizycznej PAN w Warszawie.

W 1958 roku rozpoczął pracę w Katedrze i Zakładzie Fizyki I Wydziału Metalurgicznego AGH. W latach 1958–1965 był organizatorem Zakładu Badań Magnetycznych w Katedrze Fizyki I, którego w latach 1960–1970 był kierownikiem. W 1966 roku otrzymał tytuł profesora. W latach 1970–1971 był kierownikiem Zakładu Fizyki Ciała Stałego w Instytucie Metalurgii Wydziału Metalurgicznego. W 1978 roku przeszedł na emeryturę. Prowadził badania nad wpływem wodoru katodowego na magnetyczne właściwości niektórych magnetyków. W latach 1964–1968 był przewodniczącym Senackiej Komisji do Spraw Rozwoju Młodej Kadry Naukowej AGH. Był przewodniczącym Rady Naukowej Instytutu Techniki Jądrowej AGH.

Był autorem 75 publikacji, w tym 3 książek, z zakresu badań materiałów magnetycznych, autorem 5 patentów. Promotorem wielu prac doktorskich. W latach 1947–1970 był konsultantem Fabryki Magnesów Huty „Baildon” w Katowicach. Członkiem Polskiego Towarzystwa Fizycznego, Związku Nauczycielstwa Polskiego i PZPR.

Otrzymał: Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Srebrny Krzyż Zasługi, Państwową Nagrodę III stopnia, Medal 10-lecia Polski Ludowej, Złotą Odznakę „Zasłużony w rozwoju woj. Katowickiego”, Srebrną Odznakę „Za pracę społeczną dla m. Krakowa” i Zasłużony Nauczyciel PRL.

Zmarł 21 kwietnia 1994 roku w Krakowie.

Kwaterna CI, rząd 1, miejsce 1.

Źródła do biogramu:

- *Kronika wydarzeń poprzedzających powstanie Wydziału Fizyki i Techniki Jądrowej Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie : 1919–1991*. Oprac. B.Dziunikowski. Kraków 2001, s. 15–16, 22–24, 43, 52, 63–64, [foto]
- *Kto jest kim w Polsce : informator biograficzny*. Red. zespół L. Becela [et al.]. Ed. 2. Warszawa 1989, s. 614
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 172, [foto]
- *Z dziejów Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie w latach 1919–1967*. Oprac. J. Sulima-Samujłło oraz zespół aut. Kraków 1970, s. 623 (Wydawnictwa Jubileuszowe 1919–1969)

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Władysław Longa 1931–2021

Urodził się 13 marca 1931 roku w Mogilanach koło Krakowa. W 1950 roku ukończył II Liceum Ogólnokształcące imienia króla Jana III Sobieskiego w Krakowie. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Hutniczym Akademii Górniczo-Hutniczej, następnie w 1952 roku przeniósł się na, nowo powstały w 1951 roku, Wydział Odlewnictwa. W listopadzie 1952 roku, jako wyróżniający się student został zatrudniony na stanowisku zastępcy asystenta na pół etatu.

Pracę zawodową z powodzeniem łączył ze studiami. W 1954 roku ukończył studia pierwszego stopnia (inżynierskie), a w 1956 roku studia drugiego stopnia (magisterskie). W latach 1952–2002 nieprzerwanie był pracownikiem naukowo-dydaktycznym Wydziału Odlewnictwa. Pracował w następujących jednostkach: w latach 1952–1959 – Katedra Odlewnictwa, w latach 1959–1966 – Katedra Metalurgii i Odlewnictwa Staliwa, następnie w latach 1966–1969 był kierownikiem Zakładu Technologii Formy w Katedrze Technologii Formy, w okresie 1969–1992 był kierownikiem Zakładu Termodynamiki Procesów Odlewniczych, wchodzącego w skład wydziałowego Instytutu Technologii i Mechanizacji Odlewnictwa, od 1992 roku do przejścia na emeryturę w 2002 roku był kierownikiem Katedry Modelowania Procesów Odlewniczych, utworzonej po rozwiązaniu wydziałowego instytutu.

W 1962 roku na Wydziale Odlewnictwa na podstawie pracy „Teoria obliczania wielkości nadlewów dla odlewów krzepnących w formach piaskowych” uzyskał stopień doktora, a w 1965 roku, również na Wydziale Odlewnictwa, obronił pracę habilitacyjną „Teoria obliczania procesu krzepnięcia w formach piaskowych odlewów o kształtach złożonych”. W 1966 roku został docentem. W 1972 roku został profesorem nadzwyczajnym, a w 1979 roku otrzymał tytuł profesora. Dwukrotnie pełnił funkcję dziekana Wydziału Odlewnictwa, w roku akademickim 1968/1969, następnie w lata 1972–1974 oraz dziekana Wydziału Technologii i Mechanizacji Odlewnictwa w latach 1978–1981. W latach 1969–1972 pełnił funkcję prorektora AGH. Jego zdolności organizacyjne w połączeniu z łatwością nawiązywania kontaktów sprawiły, że zarówno wydział, jak i organizacje, którym przewodził, odnotowywały dynamiczny rozwój pod jego kierownictwem. Pomimo wielu obowiązków organizacyjnych dużą uwagę przywiązywał do rozwijania działalności naukowo-dydaktycznej, a w szczególności zaś do rozwoju kadry naukowej wydziału i kształcenia kadr przemysłu odlewniczego w ramach studiów inżynierskich, magisterskich i doktoranckich.

Był autorem ponad 200 artykułów w wydawnictwach naukowych oraz naukowo-technicznych polskich i zagranicznych z zakresu obliczania nadlewów, obliczania procesów krzepnięcia odlewów w formach piaskowych i metalowych, teoretycznych podstaw analizy różniczkowej krzywych stygnięcia odlewów oraz podstaw modelowania funkcji źródła ciepła przemian fazowych, teorii cieplnej żeliwiaków koksowych. Był promotorem 9 prac doktorskich. W latach 1977–1991 oraz 1995–2001 był przewodniczącym Stowarzyszenia Wychowanków AGH, uzyskał zaszczytny tytuł „Honorowego Przewodniczącego SW AGH”, przyznawany za nadzwyczajne zasługi dla stowarzyszenia. Ponadto był sekretarzem oraz przewodniczącym Sekcji Teorii Procesów Odlewniczych Komitetu Metalurgii PAN, a także przewodniczącym Sekcji Odlewnictwa Staliwa przy Zarządzie Głównym Stowarzyszenia Technicznego Odlewników Polskich. Na emeryturę przeszedł 31 grudnia 2001 roku.

Zmarł 6 maja 2021 roku.

Kwatera AD, rząd 6, miejsce 7.

Źródła do biogramu:

- Krajewski W.: Profesor Władysław Longa – wspomnienie. *Vivat Akademia* : AGH 2021, nr 24, s. 8–9, [foto]
- *Kronika 60-lecia Stowarzyszenia Wychowanków Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie 1945–2005*. Oprac. K. Matl. Kraków 2005, s. 40–187
- *Kronika Wydziału Odlewnictwa Akademii Górniczo-Hutniczej 1951–2011*. Kraków 2011, s. 15, 36, 44
- Longa W.: Mój pięćdziesięcioletni związek z AGH oraz z teorią cieplną odlewnictwa – Eheu, fugaces labuntur anni. *Biuletyn Informacyjny Pracowników AGH* 2002, nr 112, s. 24–25
- Nie żyje prof. Władysław Longa, były Prorektor AGH [online] [przełączony 22 marca 2022]. Dostępny w: <https://www.agh.edu.pl/pracownicy/odeszli/info/article/nie-zyje-prof-wladyslaw-longa-byly-prorektor-agh/>
- Suchy J.: Jubileusz 50-lecia pracy w AGH Profesora Władysława Longi. *Biuletyn Informacyjny Pracowników AGH* 2002, nr 112, s. 23, [foto]

fol. Z. Sulima

fol. Z. Sulima

Krystyna Teresa Norwicz 1930–2020

Urodziła się 6 lipca 1930 roku w Rzeszowie. W 1952 roku rozpoczęła studia na Wydziale Odlewnictwa AGH. Podczas studiów pracowała w AGH. W latach 1952–1954 była zastępcą asystenta, w latach 1955–1956 asystentem w Zakładzie Odlewnictwa i Metali Nieżelaznych Katedry Odlewnictwa Wydziału Odlewnictwa AGH. W 1956 roku ukończyła studia i kontynuowała pracę asystenta w tym samym zakładzie i katedrze. W latach 1957–1966 była starszym asystentem. Od 1962 roku pracowała, jako starszy asystent w Zakładzie Analizy Technicznej Wydziału Metali Nieżelaznych AGH. W 1967 roku na podstawie pracy „Korozja fenolowa ołowiu w świetle badań laboratoryjnych”, napisanej pod kierunkiem profesora Zbigniewa Było, uzyskała stopień doktora. W latach 1967–1995 była adiunktem.

Poza pracą dydaktyczną niezwykle efektywnie działała społecznie i organizacyjnie w stowarzyszeniach. W latach 1969–1980 była organizatorem Sesji Naukowych Uczelni. W latach 1973–1991 była redaktorem Zeszytów Naukowych „Sozologia i Sozotechnika”. W latach 1977–1991 była Społecznym Inspektorem Pracy, a w latach 1978–1989 była kierownikiem Seminarium imienia W. Goetla z ochrony środowiska. W latach 1968–1974 była wiceprzewodniczącą Uczelnianej Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej ds. studentów. Od 1996 roku była na emeryturze, jednakże w okresie 1996–2001 pracowała na pół etatu, jako główny specjalista.

Była autorką około 50 publikacji. Członkinią Polskiego Klubu Ekologicznego, Polskiego Związku Stypendystów.

Była jedną z najaktywniejszych i najbardziej oddanych członkiń Stowarzyszenia Wychowanków AGH, nieocenioną propagatorką i organizatorką ruchu stowarzyszeniowego wśród absolwentów AGH. Zasłynęła, jako kreatorka i wieloletnia organizatorka – od 1969 roku – ceremonii Ponownej Immatrykulacji po 50 latach, która to uroczystość weszła na trwałe do tradycji AGH. W Stowarzyszeniu Wychowanków AGH przez wiele lat pełniła rozliczne funkcje: sekretarza Zarządu Głównego, wiceprzewodniczącej Zarządu Głównego, przewodniczącej komitetów organizacyjnych kilkunastu konferencji i zjazdów naukowych. Członkini licznych komitetów organizacyjnych uroczystości jubileuszowych w AGH, była wiceprzewodniczącą Jubileuszu 80-lecia AGH. Była wspaniałą organizatorką i nieustraszoną orędowniczką pomagania wszystkim potrzebującym członkom społeczności uczelni.

W uznaniu zasług i dokonań otrzymała: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Medal 40-lecia Polski Ludowej, Odznakę Honorową „Za Zasługi dla Rozwoju Uczelni”, Odznaczenia regionalne za zasługi dla województwa krakowskiego, katowickiego, kieleckiego, wrocławskiego, legnickiego i piotrkowskiego, została Członkiem Honorowym Stowarzyszenia Wychowanków AGH.

Zmarła 16 października 2020 roku.

Kwatera XII B, rząd 9, miejsce 1, 2.

Źródła do biogramu:

- Odeszła od nas śp. Krystyna Norwicz – jedna z ... – AGH [online] [przełączany 16 grudnia 2020]. Dostępny w: <http://galaxy.agh.edu.pl/~swagh/?p=3871>
- Podwójnie smutne pożegnanie dr inż. Krystyny Norwicz – AGH [online] [przełączany 16 grudnia 2020]. Dostępny w: <http://galaxy.agh.edu.pl/~swagh/?p=3900>
- Stowarzyszenie Wychowanków Akademii Górniczo ... – AGH [online] [przełączany 16 grudnia 2020]. Dostępny w: <http://www.absolwenci.agh.edu.pl/>
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 250, [foto]
- Zmarła Krystyna Norwicz / Akademia Górniczo ... – AGH [online] [przełączany 16 grudnia 2020]. Dostępny w: <https://www.agh.edu.pl/pracownicy/odeszli/info/article/zmarla-krystyna-norwicz/>

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Tadeusz Pawlak **1942–1986**

Urodził się 9 lutego 1942 roku w Kargowie w powiecie buskim. W 1959 roku uzyskał maturę w Liceum Ogólnokształcącym w Busku-Zdroju. Studiował na Wydziale Geodezji Górniczej AGH, gdzie w 1965 roku uzyskał tytuł magistra inżyniera geodety górniczego. W 1965 roku rozpoczął pracę asystenta w Zakładzie Automatykacji Rachunków Katedry Geodezji Wyższej i Obliczeń Geodezyjnych Wydziału Geodezji Górniczej AGH. W latach 1974–1977 był kierownikiem Zakładu Informatyki Geodezyjno-Kartograficznej Instytutu Geodezji Górniczej i Przemysłowej WGG. W 1981 roku na podstawie pracy „Automatyzacja pozyskiwania i przetwarzania informacji w procesie sporządzania mapy wielkoskalowej z zastosowaniem kodowych tachimetrów elektronicznych”, napisanej pod kierunkiem profesora Karola Grenia, uzyskał stopień doktora nauk technicznych i od 1982 roku pracował na stanowisku adiunkta.

Był autorem kilkunastu publikacji, w tym skryptu Specjalistyczna maszyna cyfrowa GEO-2 : zarys działania i programowania. Ułożył wiele programów geodezyjnych w języku wewnętrznym maszyn cyfrowych UMC-1B i GEO-2 oraz opracował wiele pakietów programów w języku Fortran na użytek dydaktyki i prac naukowo-badawczych jak również dla przemysłu. Pod jego kierunkiem powstało wiele prac dyplomowych. Był cenionym pedagogiem i cieszył się uznaniem swoich współpracowników i studentów. Swym talentem, szeroką wiedzą i bogatym doświadczeniem chętnie dzielił się z innymi. Był wieloletnim konsultantem naukowym w Krakowskim Przedsiębiorstwie Geodezyjnym w Krakowie, Okręgowego Przedsiębiorstwa Geodezyjno-Kartograficznego w Kielcach oraz współpracował z ośrodkami obliczeniowymi w Lublinie, Poznaniu i Warszawie.

Odnznaczony był: Srebrnym Krzyżem Zasługi, Nagrodą Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego Techniki, Złotą Odznaką „Za Zasługi dla Kielecczyzny”, wielokrotnie Nagrodą Rektora AGH.

**Zmarł 30 lipca 1986 roku w Krakowie.
Kwatera XLVII, rząd wsch., miejsce 14.**

Źródła do biogramu:

- *Księga tytułów i stopni naukowych : uzyskanych na Wydziale Geodezji Górniczej i Inżynierii Środowiska w latach 1951–2001*. [AGH]. Red. J. Bernasik. Kraków 2001, s. 122, [foto]
- [Skład Osobowy Akademii Górniczej ... 1965/1966]. Kraków 1967, s. 53
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 270, [foto]

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Tadeusz Franciszek Piech 1901–1990

Urodził się 27 grudnia 1901 roku w Krakowie. W latach 1912–1920 był uczniem Państwowego Gimnazjum w Krakowie. Egzamin dojrzałości zdał z wyróżnieniem. W latach 1920–1924 przebywał na prowincji udzielając korepetycji. W 1924 roku rozpoczął studia matematyczno-fizyczne na Uniwersytecie Jagiellońskim. W 1930 roku uzyskał absolutorium, a w 1932 roku na podstawie pracy „Pomiar stałej dielektrycznej bursztynu przy pomocy drugiej metody Drudego” uzyskał tytuł magistra filozofii. W latach 1930–1934 był asystentem w Zakładzie Fizyki Uniwersytetu Jagiellońskiego. W latach 1935–1939 był nauczycielem fizyki w I Liceum imienia B. Nowodworskiego w Krakowie, jednocześnie kontynuując pracę naukową jako asystent wolontariusz.

Podczas II wojny światowej był nauczycielem w szkołach zawodowych, zaangażował się również w tajne nauczanie. W 1945 roku powrócił na stanowisko asystenta na UJ. W 1946 roku rozpoczął pracę na Akademii Górniczej w Katedrze Fizyki, początkowo był adiunktem, a później zastępcą profesora. W 1936 roku w Biuletynie PAU opublikował rozprawę „Dielektrische Polarization einigen Alaune” – O stałej dielektrycznej ałunów – która stała się podstawą uzyskania w 1946 roku w UJ stopnia doktora.

Od 1 października 1945 roku był adiunktem w Katedrze Fizyki Wydziału Hutniczego Akademii Górniczej. W latach 1948–1952 prowadził wykłady zleczone z fizyki na Wydziałach Politechnicznych AGH. W latach 1952–1953 był zastępcą profesora. W latach 1960–1961 był kierownikiem Zakładu Badań Dielektryków Katedry Fizyki I na Wydziale Metalurgicznym AGH. W latach 1960–1962 był prodziekanem Wydziału Metalurgicznego AGH. W 1966 roku został profesorem nadzwyczajnym nauk fizycznych. W latach 1971–1972 był kierownikiem Zakładu Fizyki Ciała Stałego w Instytucie Metalurgii Wydziału Metalurgicznego. W 1972 roku przeszedł na emeryturę.

Był autorem około 60 publikacji. Interesował się historią fizyki, a w 1948 roku wydał monografię *Zarys historii fizyki w Polsce*. Od 1964 roku był przewodniczącym Senackiej Komisji do spraw Pedagogicznego Kształcenia Młodej Kadry Naukowej oraz członkiem Zarządu Zakładowej Organizacji Związkowej ZNP, członkiem Komisji Rewizyjnej i przewodniczącym Sekcji Dydaktycznej Oddziału Krakowskiego Polskiego Towarzystwa Fizycznego. W 1947 roku był członkiem komitetu organizacyjnego podczas Międzynarodowego Zjazdu Unii Fizyki Czystej i Stosowanej w Krakowie. W 1949 roku wziął udział

w Zjeździe Fizyków. Jego badania dotyczyły własności dielektrycznych ferroelektryków. Pracował nad metodą dokładnych pomiarów stałej dielektrycznej prądem wysokiej częstotliwości. Opracowywał technologię otrzymywania spieków tytanianu baru (publikacja „Wpływ obróbki cieplnej na własności elektryczne ceramicznego BaTiO₃”). Opracował kondensator do wyznaczania bezwzględnej wartości stałej dielektrycznej z wysoką dokładnością. W uznaniu dokonań został wyróżniony Złotym Krzyżem Zasługi i Medalem 10-lecia Polski Ludowej.

Zmarł 23 marca 1990 roku.

Kwatera XXIV A, rząd 13, miejsce 6.

Źródła do biogramu:

- Akta osobowe (AGH) – Tadeusz Franciszek Piech
- *Kronika wydarzeń poprzedzających powstanie Wydziału Fizyki i Techniki Jądrowej Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie : 1919–1991*. Oprac. B. Dziunikowski. Kraków 2001, s. 25, 54 [i inne strony], [foto]
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 273
- *Wydział Metalurgii i Inżynierii Materiałowej : jubileusz 75-lecia Wydziału 1922–1997*. [AGH]. Kraków 1997, s. 8, 18
- *Z dziejów Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie w latach 1919–1967*. Oprac. J. Sulima-Samujłło oraz zespół aut. Kraków 1970, s. 159, 169, 179, 181, 222, 223, 252, 254, 360, 361, 362, 615, 625, 630 (Wydawnictwa Jubileuszowe 1919–1969)

fol. Z. Sulima

fol. Z. Sulima

Władysław Przybyłowski

1902–1989

Urodził się 28 września 1902 roku w Krakowie. W 1924 roku ukończył Wydział Mechaniczny i Elektryczny Politechniki Lwowskiej uzyskując dyplom magistra inżyniera mechanika i magistra inżyniera elektryka. Następnie w latach 1924–1926 pracował tam, jako asystent i starszy asystent. W latach 1926–1927 był wykładowcą w Wojskowej Szkole Mechaniczno-Hutniczej w Królewskiej Hucie, obecnie na terenie Chorzowa, a w latach 1927–1929 pracował w Pomorskiej Elektrowni Krajowej „Gródek”, jako budowniczy elektrowni wodnych i projektant kierujący budową linii 60 kV Gródek-Toruń i Żur-Gdynia. W 1929 roku był kierownikiem biura projektów elektryfikacji województwa poznańskiego. W latach 1930–1934 był wykładowcą w Śląskich Technicznych Zakładach Naukowych w Katowicach. Od 1934 roku pracował w Śląskich Zakładach Elektrycznych w Katowicach, gdzie w 1938 roku został zastępcą dyrektora. W czasie okupacji ukrywał się, pracując też, jako handlowiec w Firmie „SIEW”. Po zakończeniu wojny brał czynny udział w odbudowie energetyki śląskiej i krakowskiej. W 1945 roku był współorganizatorem, a w latach 1945–1946 był dyrektorem Zakładów Energetycznych Okręgu Krakowskiego. W latach 1946–1950 pracował w Banku Inwestycyjnym w Katowicach, zajmując się również wykładami w szkolnictwie technicznym na Śląsku. W 1950 roku powrócił do Krakowa i rozpoczął pracę w Banku Inwestycyjnym. Równolegle był wykładowcą w Wieczorowej Szkole Inżynierskiej.

Od 1955 roku aż do przejścia na emeryturę w 1972 roku pracował w AGH. Początkowo był zastępcą profesora w Katedrze i Zakładzie Urządzeń Elektrycznych i Sieci Wydziału Elektryfikacji Górnictwa i Hutnictwa, który w 1957 roku zmienił nazwę na Wydział Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej. W 1964 roku otrzymał tytuł docenta. Prowadził wykłady z miernictwa elektrycznego oraz gospodarki energetycznej w przemyśle i górnictwie. Był organizatorem i długoletnim kierownikiem Studium Wieczorowego. W latach 1958–1960 był prodziekanem Wydziału Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej. Wydatnie przyczynił się do rozwoju studiów elektronicznych w AGH. W tym czasie współpracował z biurami projektów, jako ekspert. W roku akademickim 1967/1968 i 1970/1971 był kierownikiem Punktu Konsultacyjnego w Tarnowie. Po przejściu na emeryturę, w 1972 roku, w dalszym ciągu utrzymywał kontakt z akademią. Był autorem wielu publikacji naukowo-dydaktycznych. Problemami zawodowymi, które szczególnie go interesowały były: elektryka, miernictwo elektryczne i gospodarka energetyczna.

Od 1926 roku był związany ze Stowarzyszeniem Elektryków Polskich. W okresie międzywojennym uczestniczył w kolejnych Zjazdach SEP. Bezpośrednio po wojnie przyczynił się do reaktywowania działalności Stowarzyszenia w Krakowie i w latach 1945–1946 był prezesem Oddziału krakowskiego. Był inicjatorem utworzenia i aktywnym działaczem Naczelnej Organizacji Technicznej. Za aktywną działalność zawodową i stowarzyszeniową odznaczony był wieloma odznaczeniami państwowymi, między innymi: Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Odznaką Tytułu Honorowego „Zasłużony Nauczyciel Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej”, Honorową Odznaką Stowarzyszenia Elektryków Polskich i Naczelnej Organizacji Technicznej, Medalem im. M. Pożarskiego, Tytułem Honorowy Członek SEP.

Zmarł 19 marca 1989 roku.

Kwatera PAS 79, rząd wsch., miejsce 23.

Źródła do biogramu:

- Mitkowski W.: *Kronika Wydziału Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki AGH*. Kraków 2002, s. 65–70
- *Słownik biograficzny zasłużonych elektryków krakowskich*. Cz. 1. Pod red. J. Strzałki. Kraków 2009, s. 167–168, [foto]

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Tadeusz Rybka 1933–2011

Urodził się 26 stycznia 1933 roku w Krakowie. W 1959 roku ukończył studia na Wydziale Metalurgicznym AGH. Już podczas studiów w 1958 roku rozpoczął pracę w Zakładzie i Katedrze Metalurgii Stali na Wydziale Metalurgicznym AGH. W 1969 roku na podstawie pracy „Badanie kinetyki odtleniania stali krzemem”, napisanej pod kierunkiem profesora Kazimierza Mamro w Katedrze Metalurgii Stali, uzyskał stopień doktora. Wielokrotnie był pełnomocnikiem dziekana do spraw studentów Studium Wieczorowego na Wydziale Metalurgicznym, opiekunem roku i Domu Akademickiego, przewodniczącym Komitetu Obchodów Dnia Hutnika (wielokrotnie). Był też seniorem budowy Pawilonu B-3, zastępcą seniora budowy Pawilonu B-5.

Był autorem około 60 publikacji i 5 patentów. Głównymi tematami jego działalności zawodowej były: metalurgia, technologia procesów stalowniczych, teoria procesów metalurgicznych, kinetyka procesów odtleniania stali. Pod koniec swojej działalności zawodowej pracował w Zakładzie Fizykochemicznych Podstaw Metalurgii Wydziału Inżynierii Metali i Informatyki Przemysłowej AGH.

Od 1955 roku był członkiem Stowarzyszenia Naukowego Studentów AGH, od 1957 roku wiceprzewodniczącym Rady Uczelnianej Stowarzyszenia Naukowego Studentów AGH, od 1956 roku przewodniczącym Koła Metalurgów 1956. Od 1961 roku był członkiem Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Hutniczego w Polsce i od 1975 roku rzeczoznawcą.

W uznaniu zasług otrzymał: Złoty Krzyż Zasługi, wielokrotnie Nagrodę Ministra Nauki, Medal Zasłużonego dla Wydziału Metalurgicznego, wielokrotnie Nagrodę Rektora AGH.

Zmarł 18 kwietnia 2011 roku.

Kwaterna XVI, rząd 7, miejsce 33.

Źródła do biogramu:

- Dziennik Polski 2011, nr 92 (20 kwietnia 2011), s. A13 [nekr.]
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 307, [foto]

fot. Z. Sulima

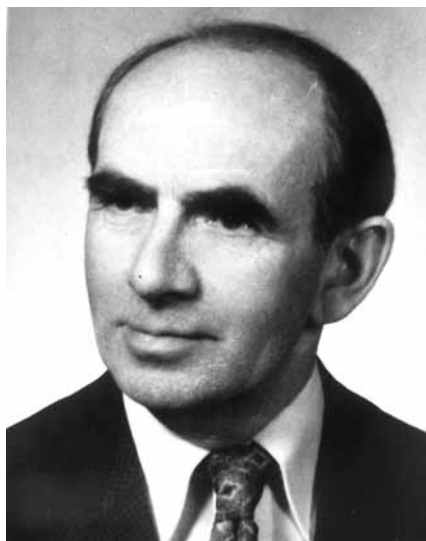
fot. Z. Sulima

Jan Józef Mieczysław Sentek **1917–2005**

Urodził się w Olkuszu 1 stycznia 1917 roku. W 1937 roku ukończył Gimnazjum Humanistyczne w Kołomyi, następnie w 1938 roku odbył służbę wojskową w Centrum Wyszkożenia Kawalerii w Grudziądzu. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej.

We wrześniu 1939 roku został zmobilizowany i przydzielony do 22 Pułku Ułanów, brał udział w działaniach wojennych. Jako jeńiec wojenny przebywał w obozach i na przymusowych robotach. W 1941 roku wrócił do kraju. W Krakowie, jako pracownik Polskiego Czerwonego Krzyża brał udział w akcji niesienia pomocy więźniom politycznym i jeńcom wojennym. Wiosną 1942 roku został aresztowany i przez kilka miesięcy przebywał w więzieniu na Montelupich w Krakowie. Z końcem 1942 roku wyjechał do Lwowa, gdzie do 1944 roku kontynuował studia politechniczne. Jednakże już sam dyplom inżyniera mechanika ze specjalnością energetyczną uzyskał w grudniu 1945 roku na Politechnice Śląskiej w Gliwicach. Jednakże dla pogłębienia wiadomości teoretycznych ukończył Wydział Matematyczno-Fizyczny UJ, uzyskując w 1952 roku dyplom magistra filozofii z zakresu matematyki.

W 1950 roku rozpoczął pracę w Katedrze Maszynoznawstwa Wydziału Hutniczego AGH. W 1953 roku został mianowany zastępcą profesora. W 1959 roku na podstawie pracy „Sprężanie gazu w niechłodzonych sprężarkach odśrodkowych przy różnych liczbach Macha i różnych wykładnikach izentropy”, napisanej na Wydziale Maszyn Górniczych i Hutniczych pod kierunkiem profesora Stanisława Ochęduszko, uzyskał stopień doktora. Następnie w 1961 roku na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Śląskiej uzyskał stopień doktora habilitowanego w zakresie teorii sprężarek promieniowych. W 1962 roku objął stanowisko docenta w Katedrze Termodynamiki i Urządzeń Energetycznych WMGiH. W 1969 roku został profesorem nadzwyczajnym, a w 1979 roku otrzymał tytuł profesora. W latach 1962–1969 był kierownikiem Zakładu Pomp, Sprężarek i Wentylatorów Katedry Termodynamiki i Urządzeń Energetycznych, a po reorganizacji akademii, w latach 1969–1987 był kierownikiem Zakładu Maszyn i Urządzeń Przepływowych w Instytucie Maszyn Górniczych, Przeróbczych i Automatyki WMGiH. W latach 1964–1969 był kierownikiem Zawodowego i Magisterskiego Studium Wieczorowego przy Wydziale MGİH. Równocześnie był przewodniczącym Komisji Egzaminu Dyplomowego dla Zawodowego

Studium Wieczorowego. W latach 1955–1979 był członkiem Komisji Wydawniczej, jako przedstawiciel wydziału. W latach 1983 i 1985 był wykładowcą w Wyższej Szkole Technicznej w Düsseldorfie. W 1987 roku przeszedł na emeryturę.

Był autorem 120 publikacji, w tym 23 zagranicznych i 2 książek – współautorem z dziedziny maszyn i urządzeń przepływowych oraz energetyki cieplnej. Wygłosił wiele referatów na międzynarodowych konferencjach. Był także autorem 70 ekspertyz dla przemysłu. W latach 1969–1987 z jego inicjatywy i pod jego wyłącznym kierownictwem zostały przeprowadzone badania przepływowe i akustyczne 260 modeli kopalnianych wentylatorów promieniowych. Promotor 13 prac doktorskich. Był twórcą specjalności systemu maszyny i urządzenia energetyczne, wychowawcą wielu pokoleń energetyków pracujących w polskich elektrowniach, elektrociepłowniach i zakładach energetyki cieplnej. Z jego inicjatywy zostało zorganizowane w 1968 roku Koło Naukowe Energetyków.

Członek Komisji Mechaniki Stosowanej PAN, Rady Naukowej Zakładów Konstrukcyjno-Mechanizacyjnych Przemysłu Węglowego, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich, ZBOWiD, Związku Nauczycielstwa Polskiego, Naczelnej Organizacji Technicznej, Stowarzyszenia Absolwentów UJ. Był w stałym kontakcie z profesorami i pracownikami naukowymi ośrodków naukowych wielu krajów.

W uznaniu zasług otrzymał, między innymi: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Zwycięstwa i Wolności 1945, Medal „Za udział w Wojnie Obronnej 1939”, Odznakę Grunwaldzką, Odznakę Honorową „Za Zasługi dla Wydziału Maszyn Górniczych i Hutniczych AGH”, Złotą Odznakę Miasta Krakowa oraz statuetkę od Rektora „Za zasługi dla AGH”.

Zmarł 10 sierpnia 2005 roku w Krakowie.

Kwatera FD, rząd zach., miejsce 4.

Źródła do biogramu:

- Dziennik Polski 2005, nr 191 (17 sierpnia 2005), s. 12 [nekr.]
- Engel Z.: Sześćdziesiąt lat minęło... Kraków 2012, s. 56–57, 218, foto]
- Gumuła S.: Profesor Jan Sentek. Biuletyn Informacyjny Pracowników AGH 2003, nr 118/119, s. 14–15, [foto]
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 317, [foto]
- *Współcześni uczeni polscy* : słownik biograficzny. T. 4 : S – Ź. Red. nauk. J. Kapuściak. Warszawa 2002, s. 64–65, [foto]

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Józef Szczepan Suchy **1951–2018**

Urodził się 25 listopada 1951 roku w Katowicach. Po uzyskaniu świadectwa dojrzałości w X Liceum Ogólnokształcącym imienia generała Aleksandra Zawadzkiego w Katowicach podjął studia na Wydziale Mechanicznym Technologicznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach, które ukończył zdobywając dyplomy magistra inżyniera w 1975 roku. Jeszcze na rok przed zakończeniu studiów został zatrudniony na macierzystej uczelni w Instytucie Odlewnictwa. W latach 1974–1984 pracował w Instytucie Odlewnictwa Politechniki Śląskiej. Tam też w 1978 roku uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych, a następnie w 1983 roku doktora habilitowanego nauk technicznych o specjalności odlewnictwo. Następnie w latach 1984–2001 pracował w Wyższej Szkole Inżynierskiej, po zmianie nazwy w Politechnice Opolskiej, gdzie w latach 1996–1999 był jej pierwszym rektorem. Zanim objął stanowisko rektora opolskiej uczelni technicznej w 1996 roku przebywał na stypendium naukowym jako visting professor w Wyższej Uczelni Technicznej w Brnie w Czechach. W 1993 roku otrzymał tytuł profesora.

W 2001 roku rozpoczął pracę, jako profesor zwyczajny w AGH. W latach 2001–2008 był kierownikiem Katedry Modelowania Procesów Odlewniczych, a później Inżynierii Procesów Odlewniczych Wydziału Odlewnictwa AGH. W latach 2008–2016 był dziekanem Wydziału Odlewnictwa. Z jego inicjatywy utworzono na Wydziale Odlewnictwa nową specjalność obejmującą zastosowanie technik komputerowych (CAD, CAM, CAE) w modelowaniu i projektowaniu procesów technologicznych. Był również przewodniczącym Komisji Senackiej ds. Kształcenia. Jego praca naukowa koncentrowała się na budowie modeli matematycznych i algorytmów symulacyjnych segregacji składników stopów odlewniczych podczas krzepnięcia i krystalizacji oraz na badaniach procesów krzepnięcia i krystalizacji.

Był autorem ponad 450 publikacji, 2 książek, kilku zgłoszeń patentowych, kilkudziesięciu ekspertyz. Promotorem 12 prac doktorskich. Recenzentem kilkudziesięciu prac doktorskich, habilitacyjnych i wniosków profesorskich.

Z jego inicjatywy powstało Forum Akademicko-Gospodarczego Śląska Opolskiego, a także Opolski Park Naukowo-Technologiczny. W 2001 roku doprowadził do przyjęcia Polski w skład Europejskiej Izby Odlewniczej (CAEF). Przez wiele lat współpracował z przemysłem, realizując działania wspierające innowacyjność. Poza działalnością naukowo-dydak-

tyczną był od 1992 roku prezesem Stowarzyszenia Technicznego Odlewników Polskich, a od 1999 roku prezydentem, a następnie członkiem prezydium World Foundrymen Organization. W latach 1999–2003 był prezesem Odlewniczej Izby Gospodarczej. Zasiadał w radach nadzorczych takich przedsiębiorstw jak: Odlewnie Polskie SA, Śrem SA, Specodlew. Należał do współtwórców Centrum Polskiego Odlewnictwa i organizatorów Światowego Kongresu Odlewnictwa w 1991 roku oraz konferencji w Wielkiej Brytanii i Niemczech. Był członkiem Międzynarodowego Komitetu Odlewniczych Stowarzyszeń Technicznych (CIATF), Stowarzyszenia Technicznego Odlewników Polskich, Komisji Odlewnictwa PAN (Oddział w Katowicach), Komitetu Metalurgii PAN, Rady Programowej „Przeglądu Odlewnictwa”, Odlewniczej Izby Gospodarczej. W latach 1997–2001 był członkiem Rady Nadzorczej Odlewni Polskich SA, a w latach 2000–2002 był wiceprzewodniczącym Rady Nadzorczej OŻ Śrem SA, przewodniczącym Rady Nadzorczej Specodlew Sp. z o.o., doradcą Grupy Kapitałowej Gwarant, przewodniczącym międzynarodowego zespołu doradczego projektu Odlewnia Żeliwa Sferoidalnego Elbląg Alstom Power. W latach 1999–2003 był prezesem Odlewniczej Izby Gospodarczej. Członkiem „Solidarności”, Komisji Zakładowej Politechniki Śląskiej, delegatem na Zjazd Regionu Śląsko-Dąbrowskiego, prezesem Zarządu Sp. z o.o. MODERN. Zaznaczył się również w działalności organizatorskiej w zakresie ekologii, udziałem w procesach restrukturyzacji i modernizacji przemysłu. Był przewodniczącym zespołu FSNT-NOT ds. projektów celowych dofinansowanych ze środków budżetowych – opiniował projekty, koordynował i nadzorował funkcjonowanie systemu około 1000 projektów w latach 2001–2013. Był koordynatorem konsorcjum naukowego FOUNDRYMET, zarejestrowanego na Polskiej Mapie Drogowej Infrastruktury Badawczej.

Brał czynny udział w kongresach światowych, między innymi: Kair 1983, New Delhi 1987, GIFA 1994, Budapeszt 1999, Paryż 2000, Sztambuł 2004, Harrogate 2006, Chennai 2008, Hangzhou 2010.

W uznaniu zasług otrzymał, między innymi: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Srebrny Krzyż Zasługi, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Złotą Honorową Odznakę Krajowej Izby Gospodarczej, Złoty Medal VUT Brno, Złotą Odznakę Honorową NOT i STOP, Złotą Odznakę CIATF-u, „Innowacyjna Osobowość” 2011, Nagrodę Naukową imienia J. Buzka (STOP), Nagrodę IV Wydziału PAN, Nagrody MNSzWiT i MEN, wielokrotnie Nagrody Rektorów Politechniki Warszawskiej, Politechniki Śląskiej, Wyższej Szkoły Inżynierskiej i AGH, Honorowy Członek Czeskiego Stowarzyszenia Odlewników.

Zmarł 29 września 2018 roku w Krakowie.

Kwaterna LVI, rząd 33, miejsce 3.

Źródła do biogramu:

- *Encyklopedia osobistości Rzeczypospolitej Polskiej*. [T.] 3. [Londyn] 2017, s. 1270, [foto]
- Dańko R., Górny M.: Wydział Odlewnictwa AGH. *Vivat Akademia* : AGH 2018 nr 19 grudzień, s. 14–20, [foto]
- *Dziennik Polski* 2018, nr 229 (2 października 2018), s. A11 [nekr.]
- Krajewski W.K.: Trzydzieści lat działalności zawodowej prezesa STOP prof. Józefa Szczepana Suchego. *Przegląd Odlewnictwa* 2005, nr 2, s. 80–81

- Profesor Józef S. Suchy laureatem nagrody „Innowacyjna Osobowość”. Biuletyn AGH 2011, nr 42/43, s. 6
- *Słownik biograficzny techników polskich*. Z. 28. Red. B. Hynowski. Warszawa 2019, s. 171–172, [foto]
- *Współcześni uczeni polscy* : słownik biograficzny. T. 4 : S – Ż. Red. nauk. J. Kapuścik. Warszawa 2002, s. 282, [foto]
- *Złota księga nauki polskiej 2006 : naukowcy Zjednoczonej Europy*. Red. nac. Krzysztof Pikoń. Gliwice 2006, s. 786

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Kazimierz Szablowski **1916–1999**

Urodził się 15 czerwca 1916 roku w Zakopanem. W 1936 roku w Państwowym Gimnazjum Humanistycznym w Zakopanem zdał egzamin dojrzałości i zapisał się na Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej, gdzie studiował do wybuchu wojny. W czasie okupacji pracował, jako kierownik warsztatów i nauczyciel Działu Metalowego Państwowej Szkoły Zawodowej w Zakopanem, gdzie brał udział w tajnym nauczaniu. Po wyzwoleniu do 15 listopada 1945 roku w dalszym ciągu pracował w PSZ w Zakopanem. Tam też w latach 1944–1945 zetknął się z prof. M.T. Huberem, za którego radą, w 1945 roku, objął stanowisko asystenta w Katedrze Pomp i Silników Wodnych na Wydziałach Politechnicznych AG. Równocześnie kontynuował studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Śląskiej. W 1946 roku otrzymał dyplom magistra inżyniera. W latach 1946–1951 pracował, jako nauczyciel pomp i silników wodnych oraz maszynoznawstwa w Państwowej Szkole Przemysłowej w Krakowie, a w latach 1951–1952 w Technikum Energetycznym w Krakowie. Od 1 maja 1946 roku pracował, jako starszy asystent w Katedrze Silników Wodnych i Pomp Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej. Następnie od 1 października tego samego roku był starszym asystentem w Zakładzie Pomp, Sprężarek i Wentylatorów Wydziału Elektromechanicznego. Od 1946 roku pełnił funkcję sekretarza Komisji Egzaminu Dyplomowego.

W marcu 1948 roku otrzymał dyplom nauczyciela uprawniający do nauczania przedmiotu z dziedziny silników i pomp wodnych w szkołach zawodowych grupy metalowej. Od 1948 roku prowadził wykłady z dziedziny pomp i stacji wodnych na Wydziale Komunikacji – Oddział Kolejowy – Wydziałów Politechnicznych AG. W latach 1952–1962 był zastępcą profesora oraz kierownikiem Zakładu Pomp, Sprężarek i Wentylatorów w Katedrze Maszynoznawstwa II Wydziału w Katedrze Maszynoznawstwa II wydziału. W latach 1953–1956 był prodziekanem Wydziału Mechanizacji Górnictwa i Hutnictwa AGH. W 1961 roku został wybrany kierownikiem Wieczorowego Studium Magisterskiego prowadzonego przy Wydziale Maszyn Górniczych i Hutniczych. W latach 1961–1986 zajmował stanowisko starszego wykładowcy w Zakładzie Maszyn i Urządzeń Przepływowych Instytutu Maszyn Górniczych, Przeróbczych i Automatyki Wydziału MGiH.

Równoległe do pracy w akademii współpracował również z innymi instytucjami. W 1947 roku pracował na stanowisku inżyniera ruchu w Dziale Wodnym Państwowej

Fabryki Związków Azotowych w Chorzowie. W latach 1948–1953 współpracował z Instytutem Badawczym Leśnictwa w rozwiązywaniu wielu zagadnień związanych z mechanizacją pracy leśnej. W latach 1951–1953 współpracował z Centralnym Biurem Studiów i Projektów Transportu Drogowego i Lotniczego w Warszawie i Krakowie, jako doradca techniczny i konsultant przy opracowywaniu zagadnień odpylania zakładów przerobczych kruszyw oraz odwodnienia wyrobisk. W latach 1947–1949 współpracował z Przedsiębiorstwem Budowy i Napraw Urządzeń Elektrycznych i Mechanicznych „Eta” w Skarżysku, jako główny projektant urządzeń mechanicznych przy odbudowie Zakładów Skalenia w Strzeblowie. 30 września 1986 roku przeszedł na emeryturę. Był autorem kilkunastu publikacji, w tym 1 książki i 8 skryptów.

W uznaniu zasług i dokonań otrzymał: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Medal 10-lecia Polski Ludowej, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Złotą odznakę „Za pracę społeczną dla Miasta Krakowa”, Złotą Odznakę SIMP, Odznakę Honorową „Za zasługi dla Wydziału Maszyn Górniczych i Hutniczych AGH”, Medal Honorowy z okazji XXV-lecia WMGiH AGH i 15 Nagród Rektora AGH.

Zmarł 18 maja 1999 roku w Krakowie.

Kwatera XIX B, rząd 19, miejsce 15.

Źródła do biogramu:

- Engel Z.: *Sześćdziesiąt lat minęło...* Kraków 2012, s. 48, 207, 220, [foto]
- *Historia katedry Systemów Energetycznych i Urządzeń Ochrony Środowiska*. Red. K.J. Prync-Skotniczny. Kraków 2019, s. 104–117, [foto]

fol. Z. Sulima

fol. Z. Sulima

Jerzy Marian Szopa 1918–2014

Urodził się 16 sierpnia 1918 roku w Zagórowej. W czasie II wojny światowej brał udział w kampanii wrześniowej 1939 roku i był członkiem Armii Krajowej. W 1946 roku rozpoczął pracę młodszego asystenta w Zakładzie Odlewnictwa Wydziału Hutniczego. W 1950 roku ukończył studia na Wydziale Hutniczym AGH. W 1962 roku na podstawie pracy „Badania mechanizmu przegrzania żeliwa w żeliwiaku pracującym na dmuchu wzbogaconym w tlen”, napisanej pod kierunkiem profesora Czesława Kalaty na Wydziale Odlewnictwa, uzyskał stopień doktora. W latach 1961–1992 pełnił obowiązki kierownika Katedry Mechanizacji i Automatykacji Odlewni Wydziału Odlewnictwa, następnie w latach 1975–1988 kierownika Zakładu Podstaw Automatykacji Odlewni Wydziału Technologii i Mechanizacji Odlewnictwa. Od 1970 roku pracował na stanowisku docenta. W okresie 1981–1984 zajmował stanowisko zastępcy dyrektora Instytutu Technologii i Mechanizacji Odlewnictwa AGH. Dwukrotnie w latach 1974–1978 i 1981–1983 był prodziekanem Wydziału Technologii i Mechanizacji Odlewnictwa AGH. Po raz kolejny był prodziekanem w latach 1983–1987, ale już Wydziału Odlewnictwa. Przez wiele lat był opiekunem praktyk studenckich. Autor pionierskich prac dotyczących między innymi: wzbogacania dmuchu żeliwiakowego tlenem. W 1988 roku przeszedł na emeryturę.

Opublikował około 80 publikacji, w tym 3 książki i 3 patentów. Promotor 1 pracy doktorskiej. Członek Komisji Metalurgiczno-Odlewniczej PAN, Naczelnej Organizacji Technicznej, Stowarzyszenia Technicznego Odlewników Polskich.

W uznaniu zasług i dokonań otrzymał, między innymi: Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Krzyż Armii Krajowej, Patent i Odznakę „Weteran Walk o Wolność i Niepodległość Ojczyzny”, Odznakę Honorową „Zasłużony dla rozwoju AGH”, Medal „Za udział w Wojnie Obronnej 1939”.

Zmarł 7 marca 2014 roku.

Kwaterna 7 WOJ, rząd zach., miejsce 8, grób Markowskich.

Źródła do biogramu:

- Dziennik Polski 2014, nr 58 (11 marca 2014), s. A9 [nekr.]
- Dziennik Polski 2014, nr 59 (12 marca 2014), s. A11 [nekr.]
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 355–356, [foto]

fol. Z. Sulima

fol. Z. Sulima

Ferdynand Szwagrzyk 1922–1996

Urodził się 16 kwietnia 1922 roku w Dąbrowie Górniczej. Do 1936 roku uczęszczał do szkoły podstawowej w rodzinnym mieście. W 1940 roku został wywieziony do prac przymusowych na terenie Niemiec. Do kraju powrócił 8 października 1945 roku. Od 22 października 1945 roku do 15 listopada 1947 roku był robotnikiem w Hucie „Bankowa” w Dąbrowie Górniczej, skąd 15 maja 1946 roku został skierowany na kurs przygotowawczy na wyższe uczelnie. Następnie w październiku tegoż roku przyjechał do Krakowa i został słuchaczem roku wstępnego w Akademii Górniczej. W październiku 1947 roku rozpoczął studia na Wydziale Hutniczym AG, które ukończył w czerwcu 1952 roku uzyskując dyplom magistra inżyniera ze specjalizacją odlewniczą. Podczas studiów, przez dwa lata, pracował, jako administrator domów studenckich AGH. Od października 1952 roku studiował w Katedrze Ekonomiki, Organizacji i Planowania Hutnictwa Instytutu Inżynieryjno-Ekonomicznego w Moskwie. Przygotował tam dysertację „Podwyższenie wydajności wielkich pieców i stalowni na bazie wykorzystania doświadczenia Związku Radzieckiego”, dzięki której w czerwcu 1956 roku uzyskał stopień kandydata nauk ekonomicznych, będący odpowiednikiem doktoratu. Po powrocie od sierpnia został adiunktem w Katedrze Ekonomiki i Organizacji Produkcji Hutniczej Wydziału Metalurgicznego. W 1968 roku otrzymał stanowisko docenta, a w październiku został kierownikiem Zakładu Historii Techniki w Międzywydziałowym Instytucie Nauk Społecznych AGH.

Pod koniec lat 60-tych wystąpił z inicjatywą utworzenia w akademii samodzielnego kierunku studiów w zakresie organizacji i zarządzania przemysłem. 29 grudnia 1969 roku został powołany na stanowisko dyrektora Instytutu Ekonomiki i Organizacji Produkcji, który 1 stycznia 1970 roku rozpoczął działalność, jako jednostka międzywydziałowa. W 1974 roku Instytut zmienił nazwę na Instytut Organizacji i Zarządzania Przemysłem, który od 1978 roku działał na prawach wydziału. W latach 1969–1980 był dyrektorem obydwu tych instytucji. W 1980 roku oficjalnie powołany został Wydział Organizacji i Zarządzania Przemysłem. W latach 1980–1981 był pierwszym dziekanem tego wydziału, który w 1992 roku przemianowano na Wydział Zarządzania. W latach 1974–1991 był jednocześnie kierownikiem Zakładu Organizacji Zarządzania w instytucie, a następnie wydziale. Zorganizował kadre dydaktyczną, kierował opracowaniem programów nauczania oraz w 1974 roku przeprowadził pierwszą rekrutację na studia dzienne, w tym samym roku uruchomił też studia

zaoczne, stworzył koncepcję magisterskich studiów dla pracujących z pełnym wymiarem godzin dydaktycznych. W 1969 roku niezwykle uroczyście obchodzono jubileusz 50-lecia AGH, który miał bardzo okazałą i barwną oprawę. Komitetem organizacyjnym kierował prof. W. Goetel, wspierany przez F. Szwagrzyka. W tym też czasie wystąpił z wnioskiem wprowadzenia tradycji odnowienia immatrykulacji po 50 latach od rozpoczęcia studiów. Pomysł został zaakceptowany i obecnie uroczystość ta – współorganizowana ze SW AGH – jest ewenementem nie tylko w skali kraju. Brał udział w wielu krajowych i zagranicznych konferencjach naukowych. W okresie październik – grudzień 1971 roku odbył staż naukowy w Bonn, a od października do grudnia 1980 roku – w Akwizgranie w Republice Federalnej Niemiec. W latach 1971–1974 doprowadził do współpracy Instytutu Ekonomiki i Organizacji Produkcji z Hutą „Pokój”. Jego działalność naukowa koncentrowała się na zagadnieniach związanych z organizacją pracy i produkcji w przemyśle hutniczym w ścisłym powiązaniu z konkretnymi potrzebami praktyki przemysłowej.

Był autorem około 60 prac, w tym kilku książek i prac badawczych dla przemysłu. Był współtwórcą 5 filmów popularnonaukowych o historii hutnictwa na ziemiach polskich oraz współinicjatorem wprowadzenia flag i znaków hutniczych. W ten sposób wprowadził w hutnictwie nowy zwyczaj i symbolikę zawodową na okazji corocznego Dnia Hutnika. Wypromował 8 doktorów nauk technicznych oraz wielu inżynierów i magistrów. Niezwykle aktywnie pracował w Stowarzyszeniu Wychowanków AGH i w latach 1973–1977 był jego przewodniczącym. Został członkiem honorowym SW AGH i jego nazwisko umieszczone jest na tablicy pamiątkowej w budynku głównym AGH.

W latach 70 był między innymi opiekunem Zespołu Pieśni i Tańca „Krakus”. Był członkiem rad naukowych w 6 instytucjach naukowo-badawczych, między innymi: Instytutu Nauk Społecznych, Międzyresortowego Instytutu Technologii Materiałów Budowlanych i Ceramiki AGH, Instytutu Organizacji i Zarządzania Przemysłem, konsultantem w kilku hutach, między innymi: „Pokój” w Rudzie Śląskiej oraz Rektorskiej Komisji ds. Badań Naukowych, Komisji Historycznej Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Hutniczego w Polsce (SITPH). Był cenionym specjalistą i konsultantem naukowym. Współpracował z Biurem Projektów „Biprostal”, pracował też w Zjednoczeniu Hutnictwa Żelaza i Stali. Z wielką pasją realizował się w pracach organizacyjnych i społecznych, które prowadził w organizacjach młodzieżowych, partyjnych, sportowych, gremiach uczelnianych, komitetach jubileuszowych AGH, w komitetach redakcyjnych wydawnictw AGH, jako redaktor serii „Zagadnienia Techniczno-Ekonomiczne Zeszytów Naukowych AGH”, i „Prace Instytutu Organizacji i Zarządzania Przemysłem” wydawanych w ramach „Zeszytów Naukowych AGH”. W uznaniu licznych zasług i osiągnięć na polu naukowo-dydaktycznym został wyróżniony i nagrodzony: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, dwukrotnie Złotym Krzyżem Zasługi, Złotą Odznaką za zasługi dla Krakowa, Ziemi Krakowskiej, Ziemi Kieleckiej i Województwa Katowickiego, wielokrotnie otrzymał Nagrodę Ministra za działalność naukową i Nagrodę Rektora AGH.

**Zmarł 15 kwietnia 1996 roku w Krakowie
Kwatera LXXXVI, rząd 15, miejsce 33.**

Źródła do biogramu:

- Informator Stowarzyszenia Wychowanków Akademii Górniczo-Hutniczej im. S. Staszica. Red. W. Longa, K. Norwicz. Kraków 1997, s. 13, 40, 43, 44, 71, 97, 119, 120, 121, 136, 151, 181
- Łucki Z.: *Wydział Zarządzania AGH w fotografii 1974–2009 : 35 lat Wydziału Zarządzania Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie*. Kraków [2009], 10-13, 16-20, 99-101, 114, 119, 122-123
- Pajda R., Waszkielewicz W.: „Teoria i praktyka zarządzania” : III Międzynarodowa Konferencja Naukowa : jak kreować system gospodarczy i zarządzać w nim firmą. Biuletyn Informacyjny Pracowników AGH 2000, nr 84, s. 8–9, [foto]
- *Polski Słownik Biograficzny*. T. 49/3, z. 202: Szumański Mieczysław – Szwencki Fryderyk. Kraków 2014, s. 415–416
- Sieński H.: Docent dr inż. Ferdynand Szwagrzyk: tablice – pamięć wiecznie żywa – część 69 [właściwie 70]. Biuletyn AGH 2019, nr 140–141, s. 25–27, [foto]
- *Słownik biograficzny techników polskich*. Z. 22. Red. J. Piłatowicz. Warszawa 2011, s. 157–160
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 359
- Wspomnienie pośmiertne o docencie Ferdynandzie Szwagrzyku. Biuletyn Informacyjny Pracowników AGH 1996, nr 30/31, s. 12, [foto]

fol. Z. Sulima

fol. Z. Sulima

Andrzej Jan Szybist **1945–2016**

Urodził się 2 stycznia 1945 roku w Brzostku koło Jasła. Po ukończeniu szkoły podstawowej uczęszczał do LO w Kołaczycach, a następnie podjął studia na Wydziale Geologiczno-Poszukiwawczym AGH, gdzie w 1970 roku uzyskał dyplom magistra inżyniera. Następnie rozpoczął pracę w KWK „Mortimer-Porąbka” w Zagórzu koło Dąbrowy Górniczej, jako geolog w Dziale Mierniczo-Górnicy. W 1973 roku rozpoczął pracę starszego asystenta w Zakładzie Złóż Soli i Surowców Chemicznych Instytutu Mineralogii i Surowców Mineralnych Wydziału Geologiczno-Poszukiwawczego AGH. W 1979 roku na podstawie pracy „Złoże solne w Lubińsko-Głogowskim Okręgu Miedziowym oraz geologiczno-górnicy warunki jego udostępnienia”, napisanej pod kierunkiem profesora Józefa Poborskiego, otrzymał stopień doktora. Następnie otrzymał stanowisko adiunkta. Od początku lat 90-tych brał intensywny udział w pracach Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej, początkowo, jako jej członek, a następnie, jako sekretarz i przewodniczący. W latach 2000–2002, 2002–2005 i 2005–2008 był prodziekan ds. Studiów Zaocznych Wydziału Geologii, Geofizyki i Ochrony Środowiska.

Był autorem wielu publikacji i opracowań dla przemysłu, dotyczących złóż soli w Wieliczce, Bochni, Kłodawie, Dębinie, LGOM, itp. Szczególnie cenione były jego rozwiązania kartograficzne, takie jak różnego rodzaju mapy specjalne i przekroje geologiczne, które stanowiły podstawę do dalszych prac geologiczno-górnicy i zabezpieczających w kopalniach soli. Szczególnie aktywnie zajmował się następującą problematyką: górnictwo, geologia inżynierska, geologia złóż surowców chemicznych, geologia górnicy. Oprócz działalności zawodowej, w życiu prywatnym posiadał bardzo szerokie spektrum zainteresowań, obejmujących zarówno sztukę, historię, geografę jak również filatelistykę. Znany był, jako kolekcjoner i znawca zegarów. W swojej kolekcji zgromadził ponad 150 zegarów pochodzących z różnych okresów i miejsc na świecie. W środowisku akademickim dał się poznać, jako wybitny pedagog umiejący nawiązać kontakt ze studentami. Był przy tym koleżeńcki i chętnie służył pomocą i radą w trudnych sytuacjach.

Był członkiem Naczelnej Organizacji Technicznej i Polskiego Stowarzyszenia Górnictwa Solnego. W uznaniu zasług odznaczony został Srebrnym Krzyżem Zasługi, Odznaczeniem „Zasłużony dla Ziemi Tarnobrzesckiej” i tytułem Dyrektora Górniczego II stopnia.

**Zmarł 27 czerwca 2016 roku.
Kwaterna LXV, rząd 3, miejsce 48.**

Źródła do biogramu:

- Dziennik Polski 2016, nr 151 (30 czerwca 2016), s. A10 [nekr.]
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 359
- Zmarł dr inż. Andrzej Szybist [online] [przełączany 13 czerwca 2017]. Dostępny w: <http://www.wggios.agh.edu.pl/aktualnosci/info/article/zmarl-dr-inz-andrzej-szybist/>

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Antoni Śliwa **1926–2013**

Urodził się 18 czerwca 1926 roku w Warszawie. Nie wiele o nim wiadomo. Udało się ustalić, w czasie II wojny światowej był żołnierzem Armii Krajowej Zgrupowania „Żelbet” o pseudonimie „Pędziwiatr”. Prowadził działalność wywiadowczą w instytucjach niemieckich i obiektach wojskowych między innymi obserwując skład amunicji w forcie „Skała-Chełm”. Zajmował się również kolportażem prasy podziemnej. Absolwent Liceum Ogólnokształcącego imienia B. Nowodworskiego w Krakowie. Po wojnie ukończył studia na Wydziale Geografii Uniwersytetu Jagiellońskiego. W 1968 roku obronił pracę doktorską na Wydziale Biologii i Nauk o Ziemi Uniwersytetu Jagiellońskiego.

W latach 1972–1991 pracował w Akademii Górniczo-Hutniczej, początkowo w Instytucie Nauk Społecznych, a później, jako wykładowca na Wydziale Organizacji i Zarządzania Przemysłem. Bardzo mało publikował. Jest autorem wspomnień „Moje harcurskie lata”, wydanych w Krakowie w 1991 roku. Był członkiem Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej.

W uznaniu dokonań wojennych i zawodowych uzyskał następujące wyróżnienia: Srebrny Krzyż Zasługi, Brązowy Krzyż Zasługi, Krzyż Armii Krajowej, Odznakę „Honoris Gratia”, Krzyż „Za Zasługi dla ZHP” i Odznakę Zasłużony dla Okręgu „Małopolska” Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej.

Zmarł 27 czerwca 2013 roku.

Kwatera LXXXIX, rząd 29, miejsce 12.

Źródła do biogramu:

- Akta osobowe (AGH) – Śliwa Antoni, [foto]
- Dziennik Polski 2013, nr 151 (1 lipca 2013), s. A11 [nekr.]
- [Skład osobowy AGH ... 1974–1975]. Kraków 1975, s. 118
- [Skład osobowy AGH ... 1986–1987]. Kraków 1986, s. 114, 117, 355

fol. Z. Sulima

fol. Z. Sulima

Janusz Tatarkowski **1911–1977**

Urodził się 31 stycznia 1911 roku w Winnicy. W 1934 roku ukończył Wydział Inżynierii Politechniki Warszawskiej uzyskując tytuł zawodowy inżyniera geodety. W latach 1934–1937 pracował, jako samodzielny triangulator cywilny w Wojskowym Instytucie Geograficznym w Warszawie, następnie w latach 1937–1939 był kierownikiem Biura Nowego Pomiaru Miasta Sandomierz i Zawichostu. W 1944 roku był więźniem obozu hitlerowskiego w Płaszowie. Po wojnie w latach 1945–1948 był kierownikiem Oddziału Technicznego w Wydziale Pomiarów Krakowskiego Urzędu Wojewódzkiego, w latach 1950–1953 kierownikiem Pracowni Pomiarowej „Miastoprojektu”, a następnie w latach 1953–1955 starszym projektantem mierniczym w „Gazoprojekcie”.

Równocześnie w latach 1946–1955 był adiunktem w Katedrze Miernictwa Górniczego Wydziału Geologiczno-Mierniczego AGH, w 1952 roku w wyniku reorganizacji pracował w Zakładzie Geodezji Wyższej Katedry Geodezji Wyższej i Obliczeń Geodezyjnych Wydziału Geodezji Górniczej AGH. W latach 1956–1961 był zastępcą profesora, a w latach 1961–1965 starszym wykładowcą w Katedrze Geodezji Wyższej i Obliczeń Geodezyjnych. W latach 1956–1960 był prodziekanem Wydziału Geodezji Górniczej. W 1961 roku na podstawie pracy „Ustalenie obszaru, który na podstawie badań zniekształceń odwzorowań można uważać za płaski oraz ustalenie zasięgu stosowalności odwzorowania Gaussa-Krügera z pominięciem redukcji wielkości mierzonych” uzyskał stopień doktora nauk technicznych. W 1967 roku uzyskał stanowisko docenta. Po reorganizacji akademii, w latach 1970–1975 był docentem w Instytucie Geodezji WGG i w latach 1975–1977 jego wicedyrektorem.

Równoległe z pracą w AGH pracował w Wyższej Szkole Rolniczej w Krakowie. W latach 1963–1964 był wykładowcą na Wydziale Melioracji Wodnych. W latach 1965–1970 był organizatorem i kierownikiem Katedry Geodezji Wyższej w Oddziale Geodezji Urządzeń Rolnych. W latach 1969–1972 był prodziekanem Wydziału Melioracji Wodnych WSR i w 1975–1977 prodziekanem Wydziału Melioracji Wodnych Akademii Rolniczej.

Był autorem ponad 25 prac i skryptów z zakresu geodezji wyższej i kartografii. Był członkiem Komitetu Geodezji PAN i współorganizatorem Stowarzyszenia Geodetów Polskich. W latach 1969–1977 był redaktorem serii Geodezja w „Zeszytach Naukowych AR w Krakowie”. W uznaniu dokonań odznaczony był Złotym Krzyżem Zasługi i dwukrotnie otrzymał Nagrodę Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego.

**Zmarł 19 listopada 1977 roku w Krakowie.
Kwaterna XXXVII, rząd 7, miejsce 5.**

Źródła do biogramu:

- *Księga tytułów i stopni naukowych : uzyskanych na Wydziale Geodezji Górniczej i Inżynierii Środowiska w latach 1951–2001.* [AGH]. Red. J. Bernasik. Kraków 2001, s. 75, [foto]
- *Rys historyczny Wydziału Geodezji Górniczej i Inżynierii Środowiska.* [Red. Z. Niedojadło et al.]. Kraków 2001, s. 29–31, 32–53, 67
- [Skład Osobowy Akademii Górniczej ... 1946/1947]. Kraków 1946, s. 47, 59
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej.* [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 371, [foto]

foto. Z. Sulima

foto. Z. Sulima

Andrzej Tokarczyk 1949–1992

Urodził się 16 września 1949 roku w Krakowie. W 1968 roku ukończył Technikum Geodezyjne w Krakowie i rozpoczął studia na Wydziale Geodezji Górniczej AGH. W 1973 roku ukończył studia z wyróżnieniem ze specjalnością geodeta inżyniersko-przemysłowy. Jeszcze podczas studiów, w 1972 roku, rozpoczął pracę technika w Zakładzie Fotogrametrii Instytutu Geodezji Górniczej i Przemysłowej Wydziału Geodezji Górniczej, a od 1973 roku, jako pracownik naukowo-dydaktyczny. W 1976 roku odbył staż naukowy w National Research Council w Kanadzie. W 1981 roku na podstawie pracy „Badanie kamer pomiarowych z wykorzystaniem kalibratora Fairchilda”, napisanej pod kierunkiem profesora Zbigniewa Sitka, uzyskał stopień doktora. W 1982 roku został adiunktem. W swoich pracach naukowo-dydaktycznych zajmował się zagadnieniami związanymi z aerotriangulacją, zastosowaniami inżynierskimi fotogrametrii, samokalibracją, geodezją i kartografią, fotogrametrią, fotogrametrią analityczną, fotogrametrią bliskiego zasięgu i fotogrametrią lotniczą. Brał udział w pracach Koła Naukowego Geodetów, wielokrotnie, jako opiekun uczestniczył w obozach naukowych prowadzących prace monitorujące metodami fotogrametrycznymi zmiany rzeźby na terenie Tatrzańskiego Parku Narodowego. Był autorem kilkunastu publikacji, w tym współautorem skryptu *Naziemna fotogrametria inżyniersko-przemysłowa*, wydanego w 1991 roku. Stworzył wiele programów komputerowych rozwiązujących zagadnienia fotogrametrii analitycznej, używanych do chwili obecnej w zajęciach dydaktycznych w Zakładzie Fotogrametrii oraz prac związanych z zastosowaniem fotogrametrii w praktyce. Był członkiem Polskiego Towarzystwa Fotogrametrycznego. Otrzymał Nagrodę Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki za pracę doktorską.

Zmarł 3 listopada 1992 roku.

Kwatera LXIV, rząd pld., miejsce 16.

Źródła do biogramu:

- *Księga tytułów i stopni naukowych : uzyskanych na Wydziale Geodezji Górniczej i Inżynierii Środowiska w latach 1951–2001*. [AGH]. Red. J. Bernasik. Kraków 2001, s. 120, [foto]
- [Skład Osobowy Akademii Górniczej ... 1973/1974]. Kraków 1975, s. 40
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 372

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Tadeusz Jakub Tokarz 1942–2015

Urodził się 24 lipca 1942 roku w Nowym Sączu. W 1967 roku ukończył Wydział Mechaniczny Politechniki Krakowskiej, uzyskując dyplom magistra inżyniera mechanika ze specjalizacją maszyny robocze ciężkie. W latach 1967–2007 był pracownikiem naukowo-dydaktyczny na Wydziale Maszyn Górniczych i Hutniczych AGH. Współpracował z przemysłem górniczym, hutniczym i energetyką. W 1970 roku odbył staż przemysłowy w Elektrowni Konin i Elektrowni Pątnów. W 1976 roku na podstawie pracy „Ustalenie zależności pomiędzy przepływowymi i akustycznymi parametrami promieniowego wentylatora kopalnianego”, napisanej pod kierunkiem profesora Jana Sentka, uzyskał stopień doktora, a praca została wyróżniona.

Główne kierunki jego badań koncentrowały wokół: optymalizacji procesów przetwarzania energii w elektrowniach i elektrociepłowniach, efektywności układów regeneracji w siłowniach ciepłych, oceny strat energetycznych w układach regeneracji bloków elektrociepłowni, metod bilansowania układów ciepłych siłowni parowych, analiz współpracy kotłowni z siecią ciepłą, badań procesów generacji hałasu aerodynamicznego w maszynach przepływowych, badań nad zastosowanie metod aktywnych do redukcji hałasu, uściślenia zależności pomiędzy akustycznymi i przepływowymi parametrami wentylatora promieniowego, energochłonności pomp głównego odwadniania kopalni podziemnych węgla kamiennego, metod oceny energochłonności pomp głównego odwadniania kopalni podziemnych, miernictwo cieplne.

Opublikował ponad 50 prac, w tym wiele naukowo-badawczych dla przemysłu. Był autorem ekspertyz z zakresu energetyki cieplnej opracowanych na zlecenie producentów urządzeń energetycznych oraz na zlecenie sądu. Wychowawca wielu pokoleń inżynierów energetyków, recenzent licznych prac dyplomowych. Był promotorem ponad 60 prac dyplomowych inżynierskich i magisterskich. Brał udział i wygłaszał referaty na konferencjach i kongresach krajowych i zagranicznych. W latach 1978–1982 był też adiunktem w Instytucie Techniki Wydziału Wychowania Technicznego Wyższej Szkoły Pedagogicznej (UP) w Krakowie. W 1989 roku pracował na kontrakcie w irackim przemyśle petrochemicznym w Basrah, Bagdad, Al. Zubair w Iraku. Następnie w latach 1992–1999 był kierownikiem Biura Badawczo-Projektowego Układów Przepływowych, Ciepłych i Akustycznych. Wykonywał też ekspertyzy sądowe z zakresu energetyki cieplnej na zlecenie Sądu Wojewódzkiego w Kielcach i Sądu Rejonowego w Krakowie. W uznaniu zasług otrzymał Złoty Krzyż Zasługi i Nagrodę Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

**Zmarł 26 sierpnia 2015 roku.
Kwatera LXXI, rząd 8, miejsce 12.**

Źródła do biogramu:

- Doktor inż. Tadeusz Tokarz... [online] [przełączany 15 lutego 2017]. Dostępny w: http://home.agh.edu.pl/~t_tokarz/
- Dziennik Polski 2015, nr 201 (29–30 sierpnia 2015), s. A12 [nekr.]
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 374, [foto]

foto. Z. Sulima

foto. Z. Sulima

Zofia Traczewska–Białek 1931–1989

Urodziła się 14 lutego 1931 roku w Krakowie. Po ukończeniu Liceum Matematyczno-Fizycznego w Rzeszowie rozpoczęła studia na Wydziale Geodezji Górniczej AGH. W 1954 roku uzyskała tytuł inżyniera. W 1956 roku obroniła pracę magisterską. Od 1 września 1955 roku pracowała w Katedrze i Zakładzie Geodezji Wydziału Geodezji Górniczej. W 1964 roku na podstawie dwuczęściowej pracy „Analiza geodezyjno kartometryczna dawnych planów szczegółowych miasta Krakowa”, której promotorem był prof. Michał Odlanicki-Poczobutt, uzyskała stopień doktora. Przedmiotem jej zainteresowań i badań naukowych była geodezja, geodezja i kartografia, historia geodezji i kartografii. Była autorką kilkudziesięciu publikacji, w tym 2 książek. W 1980 roku zorganizowała na Uniwersytecie Jagiellońskim wystawę poświęconą 350 rocznicy utworzenia pierwszej katedry miernictwa na ziemiach polskich na tej uczelni. Ekspozycji tej towarzyszyła opracowana również przez nią publikacja „U początków polskiej myśli geodezyjnej - rola Akademii Krakowskiej : wystawa w 350 rocznicę utworzenia pierwszej katedry geodezji w Polsce na Uniwersytecie Jagiellońskim” : Kraków 15 września-października 1981. W 1981 roku przy jej udziale został wydany przez PWN *Katalog dawnych map wielkoskalowych Krakowa XVI–XIX wieku*.

W uznaniu pracy naukowej i dydaktycznej została nagrodzona Złotym Krzyżem Zasługi, Srebrną Odznaką „Za pracę Społeczną dla Miasta Krakowa”, Złotą Odznaką „Za pracę Społeczną dla Miasta. Krakowa”, Złotą Odznaką „Za Zasługi w Dziedzinie Geodezji i Kartografii” oraz kilkakrotnie Nagrodą Rektora AGH.

Zmarła 20 listopada 1989 roku.

PAS A, rząd wsch., miejsce 8.

Źródła do biogramu:

- *Kronika i spis absolwentów Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica 1919–1979. T. 1. Pion górniczy*. Kraków 1979, s. 225
- *Księga tytułów i stopni naukowych : uzyskanych na Wydziale Geodezji Górniczej i Inżynierii Środowiska w latach 1951–2001*. [AGH]. Red. J. Bernasik. Kraków 2001, s. 105, [foto]
- [Skład Osobowy Akademii Górniczej ... 1955/1956]. Kraków 1956, s. 90
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 375, [foto]

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Alfred Zdzisław Trzaska 1930–2022

Urodził się 8 lutego 1930 roku w Kobryniu. W 1956 roku ukończył Wydział Górniczy AGH. W latach 1956–1957 Pracował w Biurze Projektów Przemysłu Naftowego w Krakowie.

W 1958 roku rozpoczął pracę asystenta w Zakładzie Hydromechaniki Górniczej Katedry Aerologii i Hydromechaniki Górniczej Wydziału Górniczego AGH, ponadto prowadził też ćwiczenia i seminaria z hydrauliki i termodynamiki dla inżynierów innych specjalności na Specjalistycznym Studium Górniczym przy Wydziale Górniczym. W 1964 roku na podstawie pracy „Zjawisko kolmatacji w sztucznym ośrodku porowatym”, napisanej pod kierunkiem profesora Jerzego Litwiniszyna, uzyskał stopień doktora. W 1971 roku na podstawie rozprawy „O wpływie pewnych czynników na przebieg kolmatacji” uzyskał stopień doktora habilitowanego. W latach 1977–1996 był kierownikiem Wydziałowego Studium Doktoranckiego przy Wydziale Górniczym. W 1979 roku otrzymał tytuł profesora. W latach 1980–1984 był prodziekanem Wydziału Górniczego. W latach 1981–2000 był kierownikiem Zakładu Mechaniki Płynów, Wentylacji i Klimatyzacji Przemysłowej Instytutu Górnictwa Podziemnego i Bezpieczeństwa Pracy Wydziału Górniczego.

Był autorem ponad 100 publikacji oraz 7 patentów. Promotorem 5 prac doktorskich. Recenzentem prac doktorskich, habilitacyjnych i postępowań o nadanie tytułu lub stanowiska profesora. Głównym zagadnieniami jego działalności naukowej były: górnictwo i geologia inżynierska, mechanika płynów, filtracja, przepływy przez ośrodki porowate zawieszin z wymianą masy i zmianą pędu, kolmatacja.

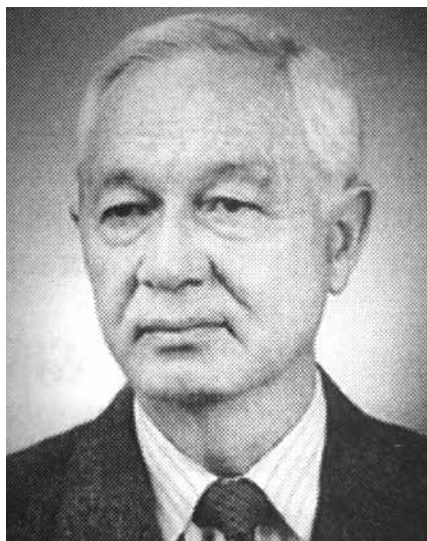
W uznaniu zasług i dokonań otrzymał wiele nagród i wyróżnień, między innymi: Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Złotą Odznakę „Za zasługi dla Ziemi Krakowskiej”, Generalny Dyrektor Górniczy I stopnia, czterokrotnie Nagrodę Ministra Edukacji Narodowej, wielokrotnie Nagrodę Rektora AGH.

Zmarł 24 stycznia 2022 roku.

Kwatera L, rząd 57, miejsce 17.

Źródła do biogramu:

- Dostępny w: <https://nekrologi.wyborcza.pl/0,11,,533029,Alfred-Trzaska-nekrolog.html>
- Gazeta Wyborcza 2022, nr 25 (1 lutego 2022), [dod.] Gazeta Wyborcza Kraków, s. 2 [nekr.]

- Mazurkiewicz M.: *Jak zostałem profesorem czyli pół wieku w AGH*. Kraków 2016, s. 31, 51, 234, 252
- Wacławik J.: *Kronika Wydziału Górniczego 1919–1999*. Kraków 1999, s. 67, 73, 78, 80, 85–87, 98, 108, 119
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 378
- *Współcześni uczeni polscy : słownik biograficzny*. T. 4 : S–Ż. Red. nauk. J. Kapuścik. Warszawa 2002, s. 519, [foto]
- Zmarł prof. Alfred Trzaska [online] [przeglądany 2 lutego 2022]. Dostępny w: <https://www.agh.edu.pl/pracownicy/odeszli/info/article/zmarl-prof-alfred-trzaska/>

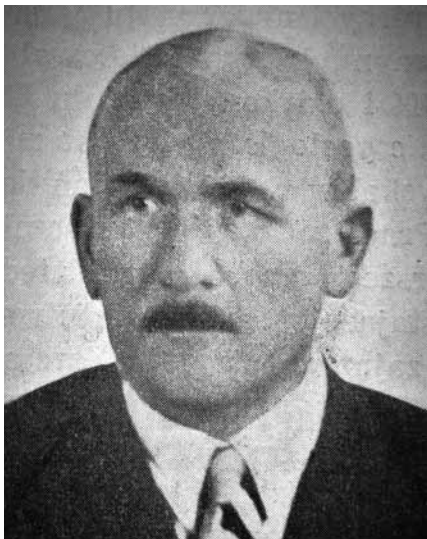
fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Zygmunt Wasyliszyn 1881–1955

Urodził się 27 marca 1881 roku w Dobczycach. W 1900 roku ukończył Gimnazjum Klasyczne w Bochni. W latach 1900–1905 studiował na Wydziale Prawa i Administracji UJ, po czym ukończył jednoroczną służbę wojskową. W latach 1906–1910 studiował w Akademii Górniczej w Leoben, uzyskując dyplom inżyniera górniczego. W grudniu 1910 roku rozpoczął pracę w przemyśle górnictwie. Najpierw odbył jednoroczną praktykę w kopalni węgla brunatnego „Julius III” w Brü w Czechach, a następnie w kopalni węgla kamiennego w Kirchbichl w Tyrolu. W 1912 roku przeniósł się do okręgowego urzędu górniczego w Drohobyczu. W międzyczasie, w okresie od 1 sierpnia 1914 roku do 16 kwietnia 1916 roku, powołany został do służby wojskowej. W kwietniu 1918 roku przeniesiony został do okręgowego urzędu górniczego w Krakowie, gdzie w 1929 roku został naczelnikiem. W lipcu 1937 roku został przeniesiony do Wyższego Urzędu Górniczego we Lwowie w charakterze naczelnika wydziału górniczego. Pod koniec lutego 1939 roku został przeniesiony – na własną prośbę – w stan spoczynku. Następnie, w kwietniu, objął stanowisko kierownika kopalni soli w Baryczu, koło Wieliczki, należącej do firmy Zakłady Solvay – Krakowskie Zakłady Sodowe – i pozostał na tym stanowisku do śmierci w 1955 roku.

W latach 1947–1955 prowadził na Wydziale Geodezji Górniczej Akademii Górniczo-Hutniczej wykłady z prawa górniczego, przepisów bezpieczeństwa, prawa przemysłowego, prawa i przepisów naftowych i prawoznawstwa. Ponadto w latach 1951–1955 był również nauczycielem w Technikum Górniczego w Krakowie gdzie nauczał zasad i przepisów bezpieczeństwa. Od 1945 roku był członkiem Komisji Egzaminacyjnej przy Wojewódzkim Urzędzie Górnictwa w Krakowie dla kierowników ruchu kopalń węgla, rud i soli. Był też biegłym sądowy w sprawach wypadków kopalnianych.

Zmarł 20 maja 1955 roku w Krakowie.

Kwatera 13, rząd wsch., grób Wasyliszynów i Kwarciaaków.

Źródła do biogramu:

- *Księga wychowanków i wychowawców Akademii Górniczej w Krakowie (1919–1949)*. Oprac. J. Sulima-Samujłło. Kraków 1979, s. 195
- *Życiorysy profesorów i asystentów Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie (1919–1964)*. Red. M. Odlanicki-Poczobutt. Kraków 1965, s. 211, [foto] (Zeszyty Naukowe. Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie ; nr 41, z. spec. 4)

foto. Z. Sulima

foto. Z. Sulima

Jan Wróbel **1934–2017**

Urodził się 2 grudnia 1934 roku w Więtkowicach koło Zabierzowa. W 1941 roku rozpoczął naukę w szkole podstawowej. Jego edukacja przypadła na okres okupacji, co powodowało okresowe przerwy w nauce. W 1948 roku, po ukończeniu szkoły podstawowej, podjął naukę w Państwowej Szkole Przemysłowej w Krakowie na Wydziale Elektrycznym, a następnie Technikum Energetyczno-Elektrycznym w Krakowie. W 1952 roku uzyskał dyplom technika-elektryka i w tym samym roku, na podstawie nakazu pracy, został zatrudniony w Cementowni „Grodziec” w Grodźcu k/Będzina. W 1954 roku rozpoczął studia na Wydziale Mechanizacji Górnictwa i Hutnictwa AGH. Tytuł mgr. inż. mechanika-hutniczego uzyskał w 1960 roku. W tym samym roku rozpoczął pracę asystenta w Instytucie Maszyn i Urządzeń Hutniczych Wydziału Maszyn Górniczych i Hutniczych, w latach 1964–1967 był starszym asystentem, a w latach 1967–1971 adiunktem, następnie został docentem. W 1967 roku na podstawie pracy „Analiza oraz dobór parametrów ruchowych pieców martenowskich, celem zastosowania kompleksowej automatyzacji i racjonalnej konstrukcji urządzeń” uzyskał stopień doktora. W latach 1970–1984 był dyrektorem Instytutu Maszyn Hutniczych i Automatyki, równolegle w latach 1971–1979 był kierownikiem Zakładu Projektowania Hut i Urządzeń Hutnictwa Stali. Następnie w latach 1979–1992 był kierownikiem Zakładu Projektowania Hut, Urządzeń Hutniczych, Odpylających i Utylizacji Surowców Wtórnych. W latach 1984–1987 i 1987–1990 był Prodziekanem Wydziału Maszyn Górniczych i Hutniczych ds. dydaktyczno-wychowawczych. W latach 1992–2000 był kierownikiem Zespołu Urządzeń Hutniczych. Poza tym prowadził również zajęcia dydaktyczne (ćwiczenia, wykłady, seminaria, prace projektowe i dyplomowe) na studiach dziennych, wieczorowych i zaocznych z przedmiotów związanych z projektowaniem urządzeń hutniczych oraz konstrukcji urządzeń ochrony środowiska w hutnictwie. Zajęcia te prowadził zarówno w Akademii Górniczo-Hutniczej, jak również w punktach konsultacyjnych AGH w Dąbrowie Górniczej i Katowicach oraz punkcie konsultacyjnym AGH przy Hucie Warszawa w Warszawie. W trakcie swojej pracy wypromował dziesiątki inżynierów i magistrów inżynierów mechaników. W okresie pracy w AGH odbył staże naukowe w zagranicznych placówkach naukowych, między innymi: Institut für Walzwerk, Riza, NRD (1962), Wysoka Szkoła Bańska, Ostrawa, Czechosłowacja (1964, 1969), Gornyj Instytut im. Plechanowa, Leningrad (1972).

Równoległe z działalnością dydaktyczną uczestniczył w licznych pracach badawczych i naukowo-badawczych wykonywanych dla potrzeb przemysłu, głównie hutniczego. W latach 1985–1990 był kierownikiem zespołu wykonującego projekt naukowo-badawczy na zlecenie Międzyresortowego Centrum Majątku Trwałego w Radomiu. W ramach tego projektu, kierowany przez niego zespół opracował metodykę planowania remontów obiektów przemysłowych, a także dedykowane specjalistyczne oprogramowanie. Brał również udział w opracowaniu wielu opinii i ekspertyz na potrzeby takich instytucji jak: Ministerstwa Ochrony Środowiska Zasobów Naturalnych i Leśnictwa, Miejskiego Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej SA w Krakowie. Przedmiotem tych opinii były problemy związane z ochroną środowiska, występujące przy rozbudowie lub modernizacji hutnictwa jak również problemy związane z konstrukcją i eksploatacją urządzeń technologicznych.

Był członkiem licznych stowarzyszeń, organizacji i rad naukowych, między innymi: Rady Programowej Seminarium Kształtowania i Ochrony Środowiska imienia W. Goetla przy Instytucie Kształtowania i Ochrony Środowisk AGH, Komisji Głównej Kształtowania i Ochrony Środowiska Pracy Człowieka przy KNiT, Rady Naukowo-Technicznej przy Ministrze Ochrony Środowiska i Zasobów Naturalnych, Komitetu Inżynierii Środowiska PAN, Wydział VII Nauk o Ziemi i Nauk Górniczych, Komisji ds. Podnoszenia Kwalifikacji Inżynierów przy ZG SITPH w Katowicach, Komisji ds. Specjalizacji Zawodowej Techników przy ZG SITPH w Katowicach, Komisji Głównej ds. Specjalizacji Zawodowej Techników przy NOT w Warszawie, Komitetu Redakcyjnego Zeszytów Naukowych AGH „Sozologia i Sozotechnika”, Rady Programowej czasopisma „Ochrona Powietrza i Problemy Odpadów” i Rady Naukowo-Technicznej przy Ministrze Ochrony Środowiska i Zasobów Naturalnych. W uznaniu licznych zasług i osiągnięć otrzymał: Medal Komisji Edukacji Narodowej, Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złotą Odznaką „Za Pracę Społeczną dla Miasta Krakowa”, Srebrną i Złotą Honorową Odznakę SITPH oraz trzykrotnie Nagrodę Ministra Edukacji Narodowej i wielokrotnie Nagrodę Rektora AGH.

Zmarł 8 lipca 2017 roku.

Kwaterna XCVII, rząd 21, miejsce 18.

Źródła do biogramu:

- Dziennik Polski 2017, nr 160 (12 lipca 2017), s. A11 [nekr.]
- Dziennik Polski 2017, nr 161 (13 lipca 2017), s. A12 [nekr.]
- Karwat B.: Docent Jan Wróbel 1934–2017 (wspomnienia). Biuletyn AGH 2017, nr 116–117, s. 33–34, [foto]

fot. Z. Sulima

fot. Z. Sulima

Witold Aleksander Zuchiewicz **1955–2012**

Urodził się 13 grudnia 1955 roku w Krakowie. W latach 1974–1978 odbył studia geograficzne w Instytucie Geografii Uniwersytetu Jagiellońskiego. 7 lutego 1978 roku obronił pracę magisterską „Wpływ młodych ruchów tektonicznych na rzeźbę doliny Dunajca między Krościenkiem a Łąckiem” przygotowaną pod kierunkiem prof. dr. hab. Mieczysława Klimaszewskiego. Otrzymał dyplom (z wyróżnieniem) magistra w zakresie geografii, specjalność geografia fizyczna. W latach 1975–1978 studiował indywidualnie w zakresie geologii w Instytucie Nauk Geologicznych UJ oraz Akademii Górniczo Hutniczej. W latach 1979–2007 pracował w Instytucie Nauk Geologicznych UJ. 24 czerwca 1981 roku na podstawie pracy „Młode ruchy tektoniczne, a rzeźba środkowej części dorzecza Dunajca”, napisanej pod kierunkiem prof. Andrzeja Ślączki uzyskał dyplom doktora nauk przyrodniczych w zakresie geologii. W 1989 roku na podstawie rozprawy „Evolution of the eastern Beskid Niski Mts. and morphotectonics of the Polish Flysch Carpathians” otrzymał stopień doktora habilitowanego nauk przyrodniczych w zakresie geologii strukturalnej i geomorfologii. W 1998 roku otrzymał tytuł profesora nauk o Ziemi. W latach 1997–2007 był kierownikiem studiów doktoranckich, a w latach 1996–2000 przewodniczącym Rady Instytutu Nauk Geologicznych UJ.

W latach 2007–2012 wykładał w Katedrze Analiz Środowiskowych, Kartografii i Geologii Gospodarczej Wydziału Geologii, Geofizyki i Ochrony Środowiska AGH. Był promotorem 7 prac licencjackich, 13 magisterskich i 4 doktorskich. Był autorem 4 monografii, ponad 150 artykułów recenzowanych, około 210 abstraktów, 3 map, recenzji 6 książek oraz redaktorem różnych materiałów naukowych. Odbył 6 staży zagranicznych we Włoszech, Szwecji, USA i Wielkiej Brytanii. Przez wiele lat prowadził badania naukowe za granicą. Aktywnie uczestniczył w ponad 140 sympozjach, kongresach, konferencjach krajowych i zagranicznych. Miał ogromne zasługi, jako wielokrotny członek komitetów organizacyjnych i redaktor materiałów konferencyjnych. Był redaktorem naczelnym *Folia Quaternaria* (1993–2012), *Annales Societatis Geologorum Poloniae* (2002–2011), członkiem komitetów redakcyjnych *Studia Geomorphologica Carpatho Balcanica* oraz *Przeglądu Geologicznego*.

Był członkiem ponad 30 komisji i towarzystw naukowych zarówno polskich jak i zagranicznych, między innymi: członek-korespondent Polskiej Akademii Umiejętności,

Polskiego Towarzystwa Geologicznego, Polskiego Towarzystwa Geograficznego, INQUA Neotectonics Commission, INQUA Neotectonics Commission, International Geographical Union, Working Group „Geomorphological Hazards”, Komisji Paleogeografii Czwartorzędu PAU, Geological Society of America.

W uznaniu zasług i dokonań wyróżniony był wieloma odznaczeniami i nagrodami, między innymi: Serge von Bubnoff Medaille, przyznany przez Deutsche Gesellschaft für Geowissenschaften, Hutchison Young Scientist Award, był wielokrotnie nagradzany przez Rektora UJ za działalność naukowo-badawczą i dydaktyczną, Nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, nagroda naukowa imienia prof. Henryka Świdzińskiego przyznana przez Polskie Towarzystwo Geologiczne. Uważany jest za wybitnego geologa, badacza geologii czwartorzędu i geomorfologii Polski, a także zagadnień neotektoniki, szczególnie neotektoniki Karpat Zewnętrznych.

Zmarł 27 sierpnia 2012 roku w Krakowie.

Kwatera XLVI, rząd 12, miejsce 23.

Źródła do biogramu:

- Dziennik Polski 2012, nr 203 (31 sierpnia 2012), s. A12 [nekr.]
- Gazeta Wyborcza 2012, nr 204 (1–2 września 2012), [dod.] Gazeta Wyborcza Kraków, s. 9 [nekr.]
- Witold Zuchiewicz. [online] [przełączony 5 kwietnia 2019]. Dostępny w: https://pl.wikipedia.org/wiki/Witold_Zuchiewicz

foto. Z. Sulima

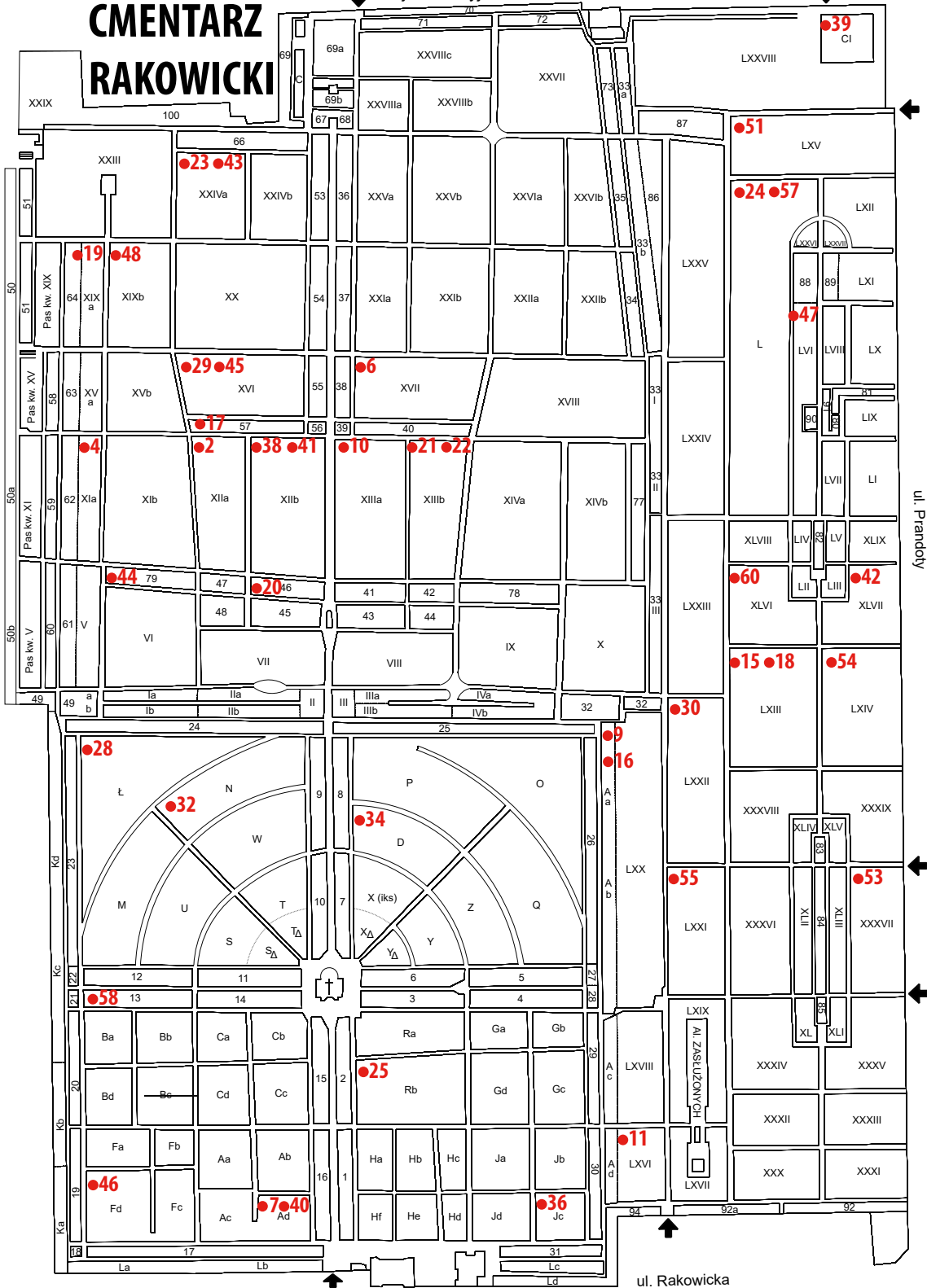
foto. Z. Sulima

CMENTARZ RAKOWICKI

↓ Wejście / Wyjście

Al. 29-go Listopada

↓

ul. Rakowicka

CMENTARZ RAKOWICKI, ulica Prandoty

ul. Prandoty

wejście/wyjście

Listy osób wspomnianych we wcześniejszych Zeszytach

Non omnis moriar...

Zeszyt 1 – 2018

Karol Adwentowski 1883–1957
 Zygmunt Bielski-Saryusz 1869–1944
 Witold Budryk 1891–1958
 Mikołaj Czyżewski 1890–1954
 Roman Dawidowski 1883–1952
 Anna Derdacka-Grzymek 1924–2016
 Mikołaj Dubowicki 1903–1985
 Walery Goetel 1889–1972
 Stanisław Gołąb 1902–198
 Stanisław Gorczyca 1925–2000
 Jerzy Grzymek 1908–1990
 Jan Janowski 1928–1998
 Zygmunt Jasiewicz 1897–1966
 Jan Jewulski 1938–2011
 Mieczysław Jeżewski 1890–1971
 Leopold Jurkiewicz 1906–1966
 Czesław Kalata 1901–1964
 Antoni Stanisław Kleczkowski 1922–2006
 Gabriel Kniagin 1905–1980
 Zygmunt Kowalczyk 1908–1985
 Jan Konrad Eligard Krauze 1882–1969
 Aleksander Krupkowski 1894–1978
 Waław Lesiecki 1905–1962
 Marian Mięśowicz 1907–1992
 Michał Odlanicki-Poczobutt 1910–2004
 Feliks Olszak 1904–1965
 Antoni Pach 1920–2007
 Czesław Podrzucki 1924–2011
 Antoni Rodziewicz-Bielewicz 1870–1923
 Antoni Sałustowicz 1899–1967
 Jerzy Sulikowski 1909–1977
 Zdzisław Wilk 1893–1968
 Feliks Zalewski 1888–1966
 Henryk Zygmunt 1929–2015
 Witold Żabicki 1903–1992

Zeszyt 2 – 2019

Jan Anioła 1908–1997
 Andrzej Battaglia 1907–1973
 Jerzy Bazan 1920–1981
 Ryszard Benesch 1930–1999
 Stanisław Bładowski 1902–1971
 Stanisław Blaschke 1916–1988
 Andrzej Bolewski 1906–2002
 Roman Bromowicz 1921–1975
 Mieczysław Budkiewicz 1911–1992
 Edmund Chromiński 1874–1954
 Zygmunt Wojciech Ciechanowski 1873–1966
 Józef Paweł Czajkowski 1935–2011
 Jan Cząstka 1899–1991
 Tadeusz Karol Czechowicz 1898–1960
 Ryszard Czekajowski 1929–2010
 Jan Waław Czerwiński 1865–1947
 Kazimierz Czopek 1939–2013
 Wiesław Długosz 1927–1986
 Jerzy Frydrych 1931–2010
 Wiktor Głowacki 1905–1958
 Mirosław Gregoraszczyk 1930–2004
 Hubert Gruszczyk 1919–1985
 Jan Władysław Gruszczyński 1940–2011
 Tadeusz Haupt 1918–1985
 Eugeniusz Horoszko 1909–1998
 Maksymilian Tytus Huber 1872–1950
 Zbigniew Jaglarz 1913–1988
 Anna Jankowska-Kłapkowska 1925–2004
 Jan Jarosz 1877–1944
 Stanisław Franciszek Jucha 1930–2003
 Julian Bolesław Kamecki 1909–1955
 Marian Kamiński 1901–1980
 Kazimierz Kasiński 1869–1929
 Bolesław Kłapkowski 1897–1978
 Stanisław Knothe 1919–2015
 Andrzej Aleksander Koch 1938–2013
 Tadeusz Kochmański 1904–1986

- Władysław Krukowiecki 1902–1980
Zdzisław Kubas 1926–1993
Wacław Adam Leskiewicz 1915–1996
Kazimierz Piotr Liszka 1931–2018
Jerzy Henryk Litwiniuszyn 1914–2000
Genowefa Łoskiewicz 1929–1995
Jerzy Łoskiewicz 1929–2018
Władysław Łoskiewicz 1891–1956
Karol Jan Łowiński 1871–1936
Zdzisław Kazimierz Maciejasz 1922–1988
Tadeusz Malkiewicz 1904–1981
Piotr Małoszewski 1950–2017
Jan Stefan Manitius 1911–1996
Jerzy Marynowski 1884–1960
Jerzy Michał Massalski 1919–2008
Eugeniusz Mazanek 1910–1984
Antoni Józef Konstanty Meyer 1870–1939
Stanisław Zygmunt Mrowec 1928–2015
Mieczysław Nosowicz 1901–1969
Marian Olszewski 1911–1971
Jan Andrzej Osika 1942–2019
Zygmunt Osika 1909–1985
Stanisław Paraszczak 1888–1947
Tadeusz Józef Michał Pawlik 1921–2009
Wiesław A. Piątkowski-Grzymała 1922–2007
Roman Zygmunt Rieger 1870–1947
Stanisław Kazimierz Ropski 1932–2009
Wacław Różański 1913–1994
Jerzy Ryś 1922–2010
Józef Ryzner 1881–1955
Lucjan Sadok 1941–1995
Antoni Schimitzek 1868–1959
Stanisław Skoczylas 1875–1968
Kamila Skoczylas-Ciszewska 1902–1971
Irena Słomska 1927–2008
Andrzej Witold Staronka 1916–2000
Leszek Marek Maria Staronka 1911–1945
Wilhelm Alojzy Staronka 1883–1958
Bolesław Stefan 1908–1996
Włodzimierz S. Stępiński 1898–1988
Zbigniew Strzelecki 1922–1988
Bożena Strzelska-Smakowska 1949–2015
Jan Studniarski 1876–1946
Wiesław Stuss 1945–1995
Julian Michał Sulima-Samujłło 1907–1985
Tomasz I.P. Sulima-Samujłło 1941–2009
Kazimierz Szawłowski 1898–1969
Ludger Mirosław Szklarski 1912–2003
Piotr Śliwa 1924–1959
Władysław Takliński 1875–1940
Julian Tokarski 1883–1961
Hugo Trzebicki 1893–1956
Henryk Tur 1925–1958
Władysława Tur 1927–2008
Józef Wojnar 1902–1990
Karol Wojnar 1920–2008
Ludwik Zawisza 1949–2011
Zdzisław Zembura 1921–2004
Józef Jakub Zieliński 1898–1970
Andrzej Zuber 1933–2011
Stanisław Józef Zygmuntowicz 1900–1953
Witold Stanisław Żabiński 1929–2007
Czesław Żuławski 1923–1994

Zeszyt 3 – 2020

Stanisław Bach 1933–2010
Krzysztof Ludwik Birkenmajer 1929–2019
Stanisław Boczar 1926–1997
Józef Chojnacki 1913–1975
Bogusław Cisło 1951–2005
Jan Cisło 1912–1961
Antoni Czubak 1928–2015
Mieczysław Damasiewicz 1916–1966
Antoni Gawęł 1901–1989
Jerzy Kazimierz Gierula 1917–1975
Adam Grudziński 1946–1982
Krystyna Gustaw 1927–2007
Emilian Iwanciw 1913–1994
Zbigniew Jasicki 1915–2001
Stanisław Jaskólski 1896–1981
Jan Maria Karp 1922–2002
Andrzej Kloska 1940–2011
Witold Kobyliński 1907–1974
Lucjan Kruszecki (występował również
pod nazwiskiem Lucjan Krupa) 1924–2018
Marian Książkiewicz 1906–1981
Tadeusz Aleksander Kubiczek 1902–1988
Aldona Litwiniszyn-Taraszkiewicz 1943–2014
Andrzej Adam Łatkowski 1934–2007
Andrzej Lesław Małecki 1947–2019
Barbara Maria Małecka 1957–2013
Stanisław Małoszewski 1921–2000
Stanisław Cyprian Mularz 1938–2009
Roman Ney 1931–2020
Henryk W.E. Orkisz 1903–1995
Jerzy Antoni Ostoja-Sędzimir 1924–2018
Maria M. Wirska-Parachoniak 1928–2009
Włodzimierz Jan Parachoniak 1920–1997
Aleksander Płatek 1924–1996
Stanisław Jerzy Pytko 1929–2018
Jacek Maria Rajchel 1944–2020
Stanisław Kostka Sowiński 1859–1928
Jan Andrzej Strojny 1933–2017
Lesław Turkiewicz 1939–2000
Marta Wasilewska-Radwańska 1938–2019
Wiesław O.A. Zapałowicz 1922–2000

Zeszyt 4 – 2021

Antoni Hoborski 1879–1940
Jan Studniarski 1876–1946
Jan Krauze 1882–1969
Edmund Chromiński 1874–1954
Stanisław Skoczylas 1875–1968
Henryk Korwin-Krukowski 1860–1937
Zygmunt Bielski 1869–1944
Władysław Takliński 1875–1940
Walery Goetel 1889–1972
Zygmunt Kowalczyk 1908–1985
Witold Budryk 1891–1958
Feliks Olszak 1904–1965
Tadeusz Kochmański 1904–1986
Kiejstut Žemaitis 1906–1973
Jan Anioła 1908–1997
Roman Ney 1931–2020
Henryk Filcek 1928–2011
Antoni S. Kleczkowski 1922–2006
Jan Janowski 1928–1998
Miroslaw Handke 1946–2021

Spis treści

Wstęp	
Jerzego Lisa – Rektora Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie	5
Wstęp	
prof. Piotra Czai Prezesa Stowarzyszenia Wychowanków AGH	7
NON OMNIS MORIAR... Groby profesorów AGH – Cmentarz Rakowicki, Zeszyt 5 – 2022	9
1. Tadeusz Marian Banaszewski 1936–2020	11
2. Stanisław Franciszek Barycz 1937–2019.....	13
3. Jan Barzyński 1905–1974.....	15
4. Michał Bednarski 1900–1975.....	18
5. Franciszek Bieda 1896–1982.....	20
6. Wiesław Stanisław Blaschke 1941–2021.....	23
7. Tadeusz Antoni Bocheński 1901–1958.....	27
8. Lidia Burzyńska 1944–2008.....	30
9. Stanisław Dawidowicz 1917–1993.....	32
10. Zenon Duda 1935–2022.....	35
11. Kazimierz Dzedziniewicz 1934–2020.....	38
12. Krystyna Dziunikowska 1942–2003.....	40

13. Bohdan Dziunikowski 1930–2012.....	42
14. Jan Leszek Dziunikowski 1917–1970.....	44
15. Bogdan Dżegniuk 1923–2009.....	45
16. Zygmunt Tadeusz Fałęcki 1930–2010.....	47
17. Tadeusz Florkowski 1929–2008.....	49
18. Ewa Maria Fryt 1936–2020.....	51
19. AGH Józef Gęga 1931–2012.....	53
20. Tadeusz Mieczysław Gibas 1922–2015.....	56
21. Jerzy Gomoliszewski 1904–1988.....	59
22. Tomasz Ziemowit Gomoliszewski 1910–1988.....	62
23. Przemysław Stefan Gorczyca 1946–2020.....	65
24. Marian Ludwik Górkiewicz 1910–1989.....	67
25. Elżbieta Greiner-Wrona 1951–2022.....	70
26. Mirosław Handke Rektor w latach 1993–1998	73
27. Ryszard Jakubowski 1932–2017.....	77
28. Edward Walery Janczewski 1887–1959.....	80
29. Zbigniew Jan Jura 1930–1988.....	83
30. Tadeusz Kalisz 1905–1972.....	85

31. Stanisław Karlic 1918–1995.....	88
32. Antoni Kolano 1917–1986.....	91
33. Zofia Konik 1933–2017.....	94
34. Kazimierz Korbel 1927–2020.....	96
35. Stanisław Leopold Korman 1908–1985.....	99
36. Andrzej Korta 1922–1996.....	102
37. Bogusław Wiesław Kowalczyk 1947–2004.....	104
38. Czesław Jan Kowalski 1926–1992.....	106
39. Ludwik Kozłowski 1907–1994.....	109
40. Władysław Longa 1931–2021.....	111
41. Krystyna Teresa Norwicz 1930–2020.....	114
42. Tadeusz Pawlak 1942–1986.....	117
43. Tadeusz Franciszek Piech 1901–1990.....	119
44. Władysław Przybyłowski 1902–1989.....	122
45. Tadeusz Rybka 1933–2011.....	125
46. Jan Józef Mieczysław Sentek 1917–2005.....	127
47. Józef Szczepan Suchy 1951–2018.....	130
48. Kazimierz Szablowski 1916–1999.....	133

49. Jerzy Marian Szopa 1918–2014.....	136
50. Ferdynand Szwagrzyk 1922–1996.....	138
51. Andrzej Jan Szybist 1945–2016.....	142
52. Antoni Śliwa 1926–2013.....	144
53. Janusz Tatarkowski 1911–1977.....	146
54. Andrzej Tokarczyk 1949–1992.....	148
55. Tadeusz Jakub Tokarz 1942–2015.....	150
56. Zofia Traczewska-Białek 1931–1989.....	152
57. Alfred Zdzisław Trzaska 1930–2022.....	154
58. Zygmunt Wasyliszyn 1881–1955.....	156
59. Jan Wróbel 1934–2017.....	158
60. Witold Aleksander Zuchiewicz 1955–2012.....	161
Plan Cmentarza Rakowickiego – część od ul. Rakowickiej	164
Plan Cmentarza Rakowickiego – część od ul. Prandoty.....	165
Listy osób wspomnianych we wcześniejszych Zeszytach <i>Non omnis moriar...</i>	
Zeszyt 1	166
Zeszyt 2	166
Zeszyt 3	168
Zeszyt 4	168

ISSN 2720-4073